MARY CATHERINE HANSON

Castelul Wicklow

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Soneria deşteptătorului sparse liniştea din dormitorul lui Marieth Clair. Era şase dimineaţa, într-o zi fierbinte de august, iar soarele se ridicase deja deasupra clădirilor înalte din Manhattan, aruncându-şi razele peste un oraş încă adormit.

Marieth îşi ridică braţele lungi deasupra capului şi se întinse leneş. Întinzându-se spre ceasul de pe măsuţa de toaletă, îşi privi mâinile cu atenţie. Era foarte devreme, dar se simţea nerăbdătoare să înceapă ziua.

Zâmbi, sărind repede din pat, plină de entuziasm. Urma să fie o zi agitată, plină de promisiuni, pentru că seara, la ora nouă, va lua avionul spre Irlanda.

Primise o invitaţie să petreacă zece zile la Tallagera, proprietatea lordului Quenton Marth, în timpul sărbătoririi „Săptămâna expoziţiei de cai”, ţinută în fiecare august. Invitaţia sosise de la bunul ei prieten Peter Alexander, un englez care se mândrea cu moştenirea lui aristocratică. În ciuda vanităţii lui uneori enervante, Peter era un bărbat amabil, blând şi foarte uşor de îndrăgit.

Bărbatul trăise în New York vreme de trei ani, înainte de a se întoarce în Anglia pentru a avea grijă de familia rămasă fără sprijin odată cu moartea tatălui lui, Sir Henry Alexander. Marieth nu-l mai văzuse de atunci, dar în urmă cu trei săptămâni primise o scrisoare şi invitaţia de a-l însoţi la Tallagera. Pe invitaţia oficială nu erau scrise decât câteva cuvinte: „Abia aştept să te văd. Quent”.

Tânăra era încântată la gândul că-l va revedea pe dragul ei prieten Peter. Îi lipsise silueta lui înaltă şi uscăţivă, ca şi ochii mari, albaştri, care dădeau impresia că este mereu surprins. Peter o trata cu o prietenie protectoare, aproape ca un frate mai mare, cu toate că avea o oarecare aplecare spre frumuseţea feminină care era mai întotdeauna primită cu entuziasm. Cu toate acestea, avea grijă de Marieth cu

devotament, asigurându-se că este întotdeauna primită în cercurile în care se învârtea el.

O dată pe săptămână, miercurea, după ce ieşea de la serviciul din Bloomingdale, prietenul ei lua cina cu unii dintre cei mai bine priviţi oameni din înalta societate: câţiva europeni cu titluri nobiliare şi americani foarte bogaţi. Tânăra îşi amintea amuzată una dintre seri, în care ea şi fiica unui duce celebru ajunseseră primele. Peter le rugase să decojească nişte portocale pentru că, deşi ora de începere se apropia cu repeziciune, nu reuşise să termine pregătirile la timp. Bărbatul le adusese portocalele într-un bol şi apoi se întorsese în bucătărie. Era un bucătar excelent şi pretindea că învăţase toate reţele în armata britanică. Când se întorsese din bucătărie, descoperise spre marea lui uimire că lady Jane descojise portocalele până aproape de miez, punându-le într-o scrumieră.

— Doamne, Janie! Ai descojit portocalele în scrumieră! exclamase el, luând scrumiera şi aruncând portocalele la coşul de gunoi.

Lady Jane ridicase din umerii ei frumoşi.

— Cred că Peter e supărat pe mine, spusese ea.

Introducerea lui Marieth în societatea internaţională nu fusese făcută iniţial de Peter, ci de fostul ei soţ, a cărei familie provenea din aceeaşi pătură socială ca familia lui Peter. Dar familia soţului ei credea că numele lor trebuie să apară în ziare cu trei prilejuri: la naştere, la căsătorie şi la înmormântare. Dacă apărea cu altă ocazie, era ceva vulgar şi lipsit de bun-simţ. Crescută în New Orleans, tânăra femeie era de aceeaşi părere: dacă numele tău apare în ziare şi cu altă ocazie, e ca şi cum ai fi fost arestat şi ţinut în închisoare.

Pe de altă parte, Peter şi grupul lui de prieteni era foarte amuzat când îşi citea numele în ziare, la rubrica de mondenităţi sau mai bine zis, bârfe. Chiar dacă Peter cunoştea familia soţului ei, ei doi nu se cunoscuseră formal

decât după divorţul ei.

Marieth continuă să împacheteze, pregătindu-se sufleteşte pentru convorbirea cu părinţii ei, care urma inevitabil. Aceştia nu puteau înţelege de ce fiica lor nu vine acasă, la New Orleans, unde să găsească un tânăr potrivit pentru ea şi să se stabilească pentru restul vieţii. Conversaţiile telefonice luau sfârşit întotdeauna cu replica tatălui ei:

— Draga mea, de ce nu vii acasă?

Când slujba ei de realizator de ilustraţii nu-i oferea prea multe satisfacţii, când se simţea singură şi nesigură, Marieth îşi amintea de căsuţa lor din Garden District, albă şi primitoare, cu veranda din lemn vopsită într-un vişiniu cald. Grădina era umbrită de magnolii imense, cu frunze închise la culoare şi strălucitoare şi cu flori albe şi parfumate. Tulpini lungi de iederă îmbrăţişau gardul metalic al grădinii, dându-i o atmosferă de vis. De câte ori aceste imagini îi veneau în minte, tânăra femeie ofta şi se întreba: „De ce stau în New York, unde trebuie să urc pe jos trei etaje ca să ajung într-un apartament care nu este prea măreţ, ca să nu spun mai mult?”

Dar aceste clipe de nostalgie treceau şi era din nou sigură că New York este cel mai fascinant oraş din lume.

Oricum, fiind proaspăt divorţată când îl întâlnise pe Peter, era încântată să se lase târâtă peste tot. O făcea să se simtă dorită şi nu ca o ciudăţenie.

Începu să cânte încet, inventariind ce avea de făcut înainte de plecarea spre aeroport. Mai întâi, să cumpere puloverul acela de la Saks, apoi să se vadă cu Rainbow pentru prânz, ca de obicei la Plaza. Oricât de interesante ar fi informaţiile despre oaspeţii lordului Marth, pe care Rainbow i le promisese, trebuie să nu stea prea mult. Timpul zboară mereu prea iute.

Ceasul din holul hotelui Plaza arăta ora unu când Marieth intră prin uşile turnante. Rainbow nu ajunsese încă, dar era

sigură că va sosi curând. Poate că prietena ei avea multe defecte şi o limbă ascuţită, uneori de-a dreptul muşcătoare, dar rareori întârzia.

Făcând câţiva paşi pe holul acoperit cu un covor verde, se întrebă cum poate fi lordul Marth. Auzise destul despre el de la prietena ei şi ştia că aceasta avusese cu el o relaţie catastrofală, despre care se vorbise în câteva ţări. Câteva dintre celebrele lor certuri îi făcuseră să fie daţi afară din cele mai sofisticate restaurante şi hoteluri ale lumii.

Marieth şi Rainbow erau foarte diferite: Marieth, liniştită şi de o veselie calmă, în timp ce exuberanţa sofisticată a prietenei ei exploda ca focurile de artificii pe 4 iulie. Rainbow nu era atât de insensibilă cum părea deseori, dar replicile ei puteau fi necruţătoare dacă se simţea ameninţată, mai ales de o femeie care îi era rivală. Cu toate acestea, avea o inimă bună şi ar fi fost în stare să-i dea unui prieten şi ultimul bănuţ, fără să se gândească să mai ceară ceva înapoi. Îşi aducea aminte că o văzuse fiind de o gelozie vecină cu nebunia, cu ocazia unei petreceri date în cinstea unei actriţe, bună prietenă a ei. Una dintre invitate, o femeie cochetă, de un farmec artificial, începuse să se arate interesată de partenerul de atunci al lui Rainbow. Femeia o privise flirtând cu neruşinare, mai întâi calmă. Apoi i se adresase cu voce răsunătoare:

— Doamnă, lipsa aceasta de bună creştere nu este egalată decât de urâţenia dumneavoastră.

— Oh, doamne! exclamase femeia, roşie la faţă şi jenată, apoi se întorsese pe călcâie şi părăsise sala.

Rainbow ridicase din umeri zâmbind ironic şi-şi continuase conversaţia.

Marieth zâmbea la amintirea acestei întâmplări, când îşi zări prietena apropiindu-se cu paşi mari. Deşi erau atât de diferite din punct de vedere al personalităţii, erau amândouă foarte frumoase. Marieth era înaltă şi zveltă, cu ochi verzi şi păr întunecat, tăiat la nivelul umerilor. Purta

cercei cu perle înconjurate de frunze mici din aur, care scoteau în evidenţă strălucirea pielii bronzate. Rainbow era la fel de bronzată, dar avea o siluetă băieţească şi o tunsoare scurtă şi îndrăzneaţă. Purta întotdeauna un fard de pleoape verde-albăstrui care ilumina ochii mari şi luminoşi, de un căprui deschis şi care străluceau mereu ironic.

— Am întârziat, draga mea? întrebă Rainbow, în timp ce o prindea de braţ şi o trăgea jucăuş spre restaurant.

— Nu, ai ajuns tocmai la timp.

Aleseră o masă lângă fereastră, de unde aveau vedere spre Central Park şi un chelner le aduse imediat meniul.

— Doamnele ar dori să bea ceva? întrebă el, aplecându-se uşor.

— Eu aş dori un pahar de vin alb, răspunse Marieth.

— Şi eu la fel.

După ce aleseră meniul şi gustară din vinul răcoros, femeile începură să vorbească despre subiectul zilei: lordul Marth.

— Mai întâi, zâmbi Rainbow, trebuie să te rog să nu mi-l iei pe Quent. O să te placă, sunt sigură.

Marieth începu să râdă.

— Rainbow, ştiu mai bine decât atât. Nu vreau să mă omori. Râseră amândouă, privindu-se cu afecţiune.

— Nu, serios, spuse Rainbow, dacă apare ceva între tine şi Quent, nu ezita.

Prietena ei o privi fără să răspundă. O cunoştea prea bine să ştie când încerca să spună un neadevăr.

— De fapt, am vorbit azi-noapte cu el, continuă tânăra femeie. La noi era unsprezece noaptea, la ei cinci. Trebuie să-ţi mărturisesc: nu era prea fericit să-mi audă vocea. Conversaţia a început cam aşa, continuă ea, imitându-l pe fostul iubit: „Ştii cât este ceasul?” După ce s-a calmat, mi-a spus care sunt invitaţii de anul acesta, aşa că nu m-a deranjat ce-a spus mai devreme. Oricum, acolo era foarte

devreme şi aici foarte târziu, deci nu văd de ce s-ar plânge, râse ea.

După o scurtă pauză în care gustă din vin, Rainbow continuă:

— Va veni Tilly Grant-Montgomery, care, deşi are şaizeci şi opt de ani, arată de patruzeci şi opt. E o prietenă de familie... dar soţul ei nu va fi acolo, pentru că este plecat într-o călătorie de afaceri. Datorită lui Tilly, proprietatea este împânzită de cai de vânătoare şi de câini. Uneori poate fi de-a dreptul înspăimântătoare. Are un vocabular care l-ar face de ruşine şi pe un marinar, dar este inofensivă.

— Apoi, continuă femeia după o scurtă pauză în care fixase tavanul gânditoare, mai este Nicholas Beardsley, Iris Gantlyn – poate ai auzit de tatăl ei, lordul Gantlyn. A trebuit să demisioneze din Parlament, din cauza unui scandal absolut senzaţional, dar care din nefericire a ajuns şi în presa internaţională. Quent spune că din această cauză Iris este retrasă şi ruşinată, deşi ea nu are nicio vină.

— Da, cred c-am văzut ceva în ziare, spuse Marieth, dar nu i-am dat prea multă importanţă. Ce s-a întâmplat?

— A avut loc în urmă cu vreo opt luni. Din nefericire, eram acolo. Ne dusesem cu toţii la Eden Hall pentru a petrece sfârşitul de săptămână. Lordul Gantlyn hotărâse sub impulsul momentului să dea o petrecere acasă la el, aşa că ne invitase pe câţiva dintre cunoscuţi. Am ajuns vineri seara, dar era prea frig să se poată face ceva în afară de a sta în jurul focului cu ceva de băut. Ştii foarte bine cât de frig se poate face în casele acelea imense şi vechi, cu tot cu şemineele care nu sunt bune de nimic.

— Bine, bine, lasă astea, continuă, o grăbi prietena ei.

— Dacă aşa vrei, ridică femeia din umeri. Adevărul e că şoferul lordului a fost omorât. Mai precis, a fost împuşcat în camera lui de deasupra garajului. E uimitor să fii atât de aproape de cineva care a murit de o moarte violentă. Într-un fel, nu ţi-ai imagina niciodată că aşa ceva ţi se poate

întâmpla.

Rainbow se opri pentru câteva secunde, iar Marieth clătină din cap, înfiorându-se.

— S-a aflat cine a fost criminalul?

— Nu, nici măcar acum nu se ştie acest lucru. A fost foarte neplăcut, iar lordul a avut de înfruntat interogatoriul securităţii naţionale. Şi deşi nimic n-a putut fi dovedit împotriva lui, a fost nevoit să demisioneze.

Vărul lui Iris, care era şi el acolo, a fost indignat la vederea nedreptăţii la care a fost supus unchiul lui. N-au aflat niciodată cine a fost criminalul. Am văzut-o pe Iris în acea seară, tocmai venise acasă. De fapt, a dat peste mine în hol, numai că era prea supărată să-şi ceară scuze sau să mai spună ceva. Cred că nu ştia că tatăl ei avea oaspeţi.

— E îngrozitor, oftă Marieth, şocată.

— Iris simte ceva pentru Nicholas Beardsley, dar el nu se poate hotărî dacă o vrea sau nu. Cred că se certau la fel de mult ca mine şi Quent.

— Poate se va rezolva, spuse Marieth.

— Poate. La urma urmei, eu continuu să sper şi pentru Quent şi mine. Dar să nu devenim morbide, propuse tânăra femeie, îndepărtând din minte detaliile crimei. Vor veni la Tallagera şi ambasadorul haitian, Pierre Corbelles cu soţia. Am auzit că va deschide o expoziţie de artă haitiană la Dublin, dar încă nu i-am cunoscut. A, să nu uit! Draga mea, mai ales dacă eşti un mare fan al rockului, va fi acolo şi Jasper Jamerson cu soţia, frumoasa şi celebra Veronica.

— Nu sunt un fan al lui Jamerson, dar am citit destule despre soţia lui, ridică prietena ei din umeri, fără să pară prea impresionată de prezenţa starului.

Rainbow începu să râdă.

— Şi, în câteva zile, voi fi şi eu acolo.

— Oh, îmi pare atât de bine! râse Marieth uşurată. Mă gândeam că voi fi singură printre străini. E într-adevăr o veste foarte bună.

Prietena ei era încântată de reacţia spontană, de evidentă plăcere.

— Când va veni Peter? întrebă ea.

— Nu sunt sigură, dar cred că va ajunge după o zi sau două de la sosirea mea.

— Nu-ţi face probleme, voi fi şi eu curând acolo, se încruntă Rainbow. Veronica nu e o persoană tocmai plăcută şi am înţeles că ea şi Jasper au probleme.

Masa luase sfârşit.

— Vrei desert? întrebă Marieth.

— Nu, doar cafea, răspunse aceasta, pipăindu-şi talia de viespe. Simt că fac burtă.

— Glumeşti, râse prietena ei, privindu-i silueta suplă.

— Fac cinste, anunţă Rainbow, deschizând poşeta. Azi mi-a sosit cecul şi n-o duc deloc rău. Cred că va fi foarte amuzant, declară apoi zâmbind, aplecându-se peste masă şi fixându-şi prietena cu o privire jucăuşă.

***

A doua zi dimineaţă, Marieth încerca să zărească oraşul prin ferestrele Boeingului 747 care ateriza pe aeroportul din Dublin.

Pentru că soarele se ascundea din când în când în norii pufoşi, tânăra femeie rosti rugător în gând: „Măcar de n-ar ploua!” De fiecare dată când ajunsese într-un oraş nou şi fusese întâmpinată de ploaie, excursia se dovedise un dezastru. Acum îşi dorea din toată inima o vacanţă reuşită. Fără să ştie nici ea de ce, îşi pusese mari speranţe în această vizită şi nu dorea ca ploaia să-i afecteze starea de spirit.

Pentru moment, părea să fie frumos, iar razele soarelui înveseleau peisajul neobişnuit. Căsuţe albe, cu acoperişuri de stuf, erau presărate pe dealurile blânde, iar câmpurile verzi erau mărginite de grupuri întunecate de copaci.

Castele din piatră cenuşie se înălţau semeţe spre cer, unele perfect restaurate, altele în ruină, dar încă păstrându-şi aerul regal. Scena era încântătoare.

Avionul se înclină, începând apropierea de pista de aterizare. Ateriză la zece fix, dându-i timp suficient lui Marieth să-şi recupereze bagajul şi să caute un semn de la lordul Marth. Chiar dacă trimisese pe cineva după ea, de unde să ştie pe cine să caute? încercă să dea un telefon la Tallagera, dar linia era constant ocupată. După o oră, renunţă să mai încerce şi hotărî să ia un autobuz spre oraş.

Ajunsă în staţie, încercă din nou să telefoneze, dar cu acelaşi rezultat: ton de ocupat. Singura soluţie era să încerce să ajungă singură la Wicklow, dar n-avea nici cea mai vagă idee unde este Tallagera. Uitându-se în jur, văzu un chioşc de ziare şi un tânăr stând în spatele tejghelei, aşa că se îndreptă spre el.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, puteţi să-mi spuneţi de unde pot lua un taxi care să mă ducă la Tallagera, în Wicklow? Mi-e teamă că n-am nici cea mai mică idee unde este.

Tânărul părea încântat că i se adresase.

— Nu cred că doriţi să luaţi un taxi până la Tallagera, domnişoară. O să vă coste cincisprezece lire.

Aruncă o privire spre staţia de autobuz şi strigă unui bărbat care stătea în uşa garajului:

— Matt, pleacă în curând vreun autobuz spre Bray? Doamna vrea să ajungă la Tallagera.

Matt, un bărbat mărunţel, care ar fi putut fi considerat cu uşurinţă un spiriduş din basmele populare irlandeze, se întoarse şi veni spre ei zâmbind. Scoase un ceas frumos de aur, care era agăţat de unul dintre buzunarele jachetei şi răspunse cu un accent puternic irlandez:

— Pleacă un autobuz spre Bray în cincisprezece minute. Ia-ţi bagajul şi vino cu mine, domniţă.

Ridică repede valiza cea mai grea a lui Marieth şi o conduse spre autogară. După ce ajunseră la peron, bărbatul

explică:

— Când ajungi la Bray, laşi bagajul în autogară şi faci câţiva paşi în susul străzii. Vei găsi un semn mare, pe care scrie „Cleary's". Acolo găseşti un taxi care te va duce la Tallagera, cam la vreo patru mile de Bray. O zi bună, domniţă! adăugă el făcând o mică plecăciune, apoi îndreptându-se spre clădirea din care ieşise.

Când bărbatul se îndepărtă, Marieth îşi dori ca străinii ajunşi în New York să poată găsi un ghid la fel de binevoitor.

Autobuzul sosi curând şi, după ce tânăra femeie urcă, porni pe străzile oraşului.

O oră mai târziu, era deja în Bray. Urmând sfaturile lui Matt, lăsă bagajele în autogară şi porni spre firma de taxi. Nu avu niciun fel de probleme s-o găsească şi intră imediat în răcoarea unei camere largi. La sunetul clopoţelului agăţat deasupra uşii răspunse o femeie subţiratică şi cu păr alb, strâns într-un coc înalt.

— Bună ziua, zâmbi femeia.

— Bună ziua. Mi s-a spus că pot lua de aici un taxi spre Tallagera.

— A, da, răspunse femeia. Cleary este plecat acum, dar se întoarce repede. Puteţi să-l aşteptaţi aici, adăugă ea, făcându-i semn spre un fotoliu confortabil de lângă fereastră.

Marieth observă că firma era în acelaşi timp şi ceainărie, cu mese mici acoperite cu feţe de masă albe, bine apretate. Pe fiecare masă era un vas mic, cu flori proaspete. Femeia zâmbi.

— Aţi dori un ceai? întrebă ea.

— Mi-ar plăcea, mulţumesc, răspunse tânăra femeie, aşezându-se la una dintre mese.

În câteva minute femeia era înapoi, cu un ceainic şi câţiva biscuiţi.

— Eu sunt doamna Cleary, spuse ea. E mare agitaţie în

Dublin cu prilejul „Săptămânii expoziţiei de cai”. Cleary e mereu ocupat. A fost deja de două ori în Tallagera de azi-dimineaţă.

După servirea ceaiului, femeia rămase în preajmă.

— Sunteţi de departe, domniţă? întrebă ea.

— Sunt din New York, răspunse Marieth. Mi se pare c-am plecat de mult de acolo.

— Am un văr care trăieşte acolo, declară bătrâna cu mândrie. A, s-a întors Cleary! exclamă ea brusc.

Cu ajutorul bărbatului, tânăra femeie îşi duse bagajele în maşină, un Mercedes albastru. Se aşeză apoi pe bancheta din spate şi privi pe geam, gândindu-se cât de diferită era maşina încăpătoare de taxiurile înguste din oraşul ei.

Drumul de ţară era destul de accidentat şi îngust, uneori fiind mărginit de ziduri înalte de cărămidă. Copaci cu coroană bogată şi desişuri umbroase se aplecau peste drum ca o umbrelă mătăsoasă, lăsând puţinele raze de soare care răzbăteau să deseneze imagini fantastice în praf.

Marieth era copleşită de frumuseţea fără vârstă a locurilor. „Într-adevăr, îşi spuse ea zâmbind la amintirea legendei irlandeze, Dumnezeu a aruncat un smarald în mare şi l-a numit Irlanda”.

Maşina începu să urce încet un deal abrupt. Păreau că urcă direct spre rai. Dealurile domoale se întindeau până la linia orizontului, iar aerul era parfumat de tufişurile de lavandă şi de flori galbene, al căror nume îi era necunoscut. Din loc în loc treceau pe lângă dealuri care păreau să fi fost pradă flăcărilor de curând.

— Iarba este atât de frumoasă! exclamă ea. Dar de ce unele dealuri sunt arse?

— Fermierii au dat foc, răspunse bărbatul. Spun că ajută la fertilizarea solului. Dar mulţi dintre noi ne dorim să nu fie aşa. Nu arată foarte plăcut, ridică el din umeri.

— Înţeleg că nu aveţi şerpi în Irlanda, comentă Marieth.

— Nici şerpi şi nici iepuri, râse Cleary.

— Nu sunt iepuri? întrebă tânăra femeie surprinsă.

— Nu. Şi nici nu le ducem dorul.

— Da, nici mie nu-mi lipsesc şerpii, dar iepurii sunt drăgălaşi, zâmbi ea, privindu-l pe şofer în oglindă.

Cleary începu să râdă:

— Nu sunt decât nişte rozătoare, domniţă. Rod tot ce le iese în cale. În mod sigur, era imposibil să urce mai sus de atât, fără să le crească aripi. În acea clipă, ca prin minune, maşina începu să alunece spre vale. Dealurile acoperite cu verdeaţă lăsaseră locul ierburilor înalte şi vegetaţiei luxuriante de câmpie. Trecură pe lângă o căsuţă albă, în pragul căreia stătea un bărbat, făcând un semn prietenesc cu mâna spre maşină. Aceasta îşi continua coborârea prin iarba din ce în ce mai înaltă. Brusc, tăindu-i respiraţia, în faţa lor se ivi strălucind ca o nestemată uriaşă, lacul Tallagera. Maşina făcu un ocol pe lângă un şir de rododendroni şi opri în faţa unei alei acoperite cu pietre. Înalt şi copleşitor, în faţa lor se ridica Tallagera.

Capitolul 2

Imaginea pe care Marieth şi-o construise în minte despre această proprietate era foarte diferită de castelul cenuşiu care se înălţa în faţa ochilor ei. Era oricum, mai puţin înfricoşător. De fapt, părea chiar vesel. Ridicându-se maiestuos în aer cu cele trei etaje înalte, era construit din piatră albastru-cenuşie, cu zona de lângă ferestre pictată în alb şi cu uşi franţuzeşti ce se deschideau spre terase luminate feeric. Ferestrele din centrul fiecărui etaj erau arcuite şi înalte, aducând un aer graţios structurii impunătoare. Grădini înverzite se întindeau de ambele părţi ale intrării, parfumând aerul cu miresme.

Un grup de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi elegant, adunat în jurul unor maşini de lux, întoarseră capul la vederea maşinii care oprise în faţa porţii. Marieth ieşi din maşină şi rămase o clipă nemişcată, privind mulţimea de necunoscuţi a căror atenţie era fixată asupra ei. Se împotrivi reacţiei instinctive de a întoarce spatele şi a fugi şi făcu un pas spre grup, când din acesta se desprinse un bărbat foarte elegant, cu un păr de culoarea mierii şi zâmbet fermecător.

— Cred că eşti Marieth. Eu sunt Quent Marth, spuse el. Sunt încântat să te cunosc, adăugă el, strângându-i mâna cu căldură. Am trimis o maşină după tine, dar Patrick a spus că nu te-a putut găsi. Îmi era teamă că te-ai răzgândit şi nu mai vrei să vii.

Lordul Marth părea într-adevăr bucuros să o vadă.

— M-am gândit că ai trimis pe cineva, răspunse ea, dar pur şi simplu nu ştiam niciunul cum arată celălalt.

— Îmi pare rău, dar acum că eşti aici, nu mai contează, zâmbi gazda. Vino, dă-mi voie să-ţi prezint restul invitaţilor. Ea este Marieth, zâmbi el spre grup. Marieth, ţi-o prezint pe Lady Grant-Montgomery – Tilly.

O femeie înaltă şi dreaptă, dar cu părul cenuşiu, îi întinse mâna cu un zâmbet încântător. Rainbow exagerează, îşi

spuse tânăra femeie în gând. Lady Grant-Montgomery nu e deloc înfricoşătoare, zâmbi ea, strângând cu căldură mâna întinsă.

— Domnul ambasador şi doamna Corbelles, continuă lordul Marth. Un bărbat negru, cu o chelie impresionantă şi un zâmbet părintesc dezarmant îi întinse mâna. Soţia lui era o femeie blândă, cu o piele de o culoare caldă, cafea-cu-lapte, şi părea la fel de amabilă ca soţul ei.

— Lordul BeardsleyNicholas.

Prezentările continuară, iar un bărbat tânăr făcu un pas în faţă. Era mai degrabă scund şi îndesat, cu o coamă de păr negru care îi cădea pe frunte ca unui şcolar. Pentru Marieth părea îngrozitor de tânăr pentru un lord.

— Ar fi cazul să te instalăm, nu-i aşa? îi zâmbi gazda, apoi făcu un semn spre un bărbat în livrea care aştepta lângă uşa de la intrare. John, du, te rog, lucrurile doamnei Clair în camera ei.

Tânărul majordom luă repede bagajul tinerei femei, care rămăsese în tot acest timp aproape de marginea drumului pietruit. Pentru prima oară, Marieth observă că şoferul de taxi plecase. Întorcându-se spre lordul Marth, exclamă:

— Dar nu i-am plătit cursa!

— Nu e nicio problemă, Cleary ştie că vom rezolva acest lucru, răspunse bărbatul cu un gest care dădea de înţeles că se va ocupa de nota de plată.

Condusă spre camera ei, tânăra femeie observa frumuseţea castelului, cu holurile largi şi scările interioare bogat ornamentate, cu candelabrele de cristal şi mobila franţuzească, în culori asortate cu covoarele bogate.

Când ajunseră pe un coridor larg, gazda ei se opri în faţa unei uşi închise şi bătu uşor. Fu deschisă de o tânără blondă, înaltă şi sofisticată. Tânăra îşi aruncă pe spate părul lung şi blond cu o mişcare energică, descoperind cerceii mari de aur, foarte potriviţi cu bluza exotică, model mexican, care îi lăsa umerii goi.

— Bună, Quent, zâmbi ea.

— Iris, ea este Marieth Clair.

Cele două femei îşi strânseră mâinile.

— Iris, vrei s-o aştepţi pe Marieth înainte de plecarea la Dublin? O să vă ducă Patrick. Oh, îmi pare rău, Marieth, am uitat să-ţi spun. Suntem cu toţii pe punctul de a pleca spre Dublin, pentru vizitarea expoziţiei de artă haitiană. Domnul ambasador Corbelles trebuie să deschidă oficial expoziţia în această seară. Noi o să plecăm foarte curând, dar o să ai timp să faci o baie şi să te schimbi. Acum, să mergem să vezi camera ta.

— O să te aştept în holul de jos, Marieth, spuse Iris, înainte de a închide uşa.

— N-o să întârzii foarte mult, răspunse tânăra femeie, apoi îşi urmă gazda.

Camera ei nu era foarte departe, undeva pe la mijlocul coridorului. Era încântătoare, cu tapet cu flori mari de lavandă, covor în aceeaşi culoare şi cuverturi de mătase moale. În vatra şemineului era un încălzitor electric, iar lordul îi explică modul de funcţionare.

— Ai ajuns într-o zi foarte frumoasă în Irlanda, zâmbi el. De obicei este destul de răcoare şi umezeală, aşa că nu ezita să foloseşti încălzirea de câte ori crezi că e nevoie. Cred că merge bine.

După ce aruncă o privire în cameră să se asigure că totul e la locul lui, bărbatul se întoarse spre ea:

— Mae va veni să te ajute la despachetat. Ne vedem în Dublin, zâmbi el, ieşind şi închizând uşa.

Marieth n-avu nevoie de prea mult timp să facă o baie şi să se schimbe. Mae, menajera lordului Marth, veni s-o ajute, dar n-avea prea multe de făcut.

— O să vă despachetez bagajele cât sunteţi plecată, propuse aceasta.

— Oh, nu, Mae. Nu este nevoie, pot să fac şi eu acest lucru la întoarcere. Mulţumesc.

În câteva minute, coborî la parter, unde Iris şi şoferul o aşteptau. În drumul spre oraş, cele două femei se cunoscură mai bine, descoperind că se simţeau bine împreună. În ora necesară pentru a ajunge la expoziţie, erau deja prietene.

— De când îl cunoşti pe Peter? o întrebă Iris.

— Cred că de patru ani.

— Ştii că a vândut Chesam?

— Oh, nu! Ştiu cât de mult iubeşte această proprietate. Îmi pare foarte rău, clătină Marieth din cap, îngrijorată pentru prietenul ei. Avea speranţe atât de mari pentru Chesam, când s-a hotărât să se întoarcă în Anglia.

— Din nefericire, astfel de lucruri se mai întâmplă în zilele noastre, replică Iris, răsucindu-şi inelele de pe degete.

Curând, maşina opri în faţa galeriei de artă şi şoferul le deschise uşa. În sala aglomerată, tinerele femei uitară aerul distant al aristocraţiei. Se vorbea, se râdea şi şampania curgea în valuri. Pereţii galeriei erau acoperiţi cu picturi în culori puternice.

Iris fu oprită aproape de intrare de o prietenă, dar Marieth îţi continuă explorarea. Fu încântată să descopere o figură familiară, cea a lui Katie O’Mally, una dintre prietenele lui Rainbow din New York. O plăcea pentru că era o femeie deschisă şi fără inhibiţii. Katie o zări şi ea şi îşi făcu loc cu coatele prin mulţimea aproape de netrecut.

— Bună, Marieth! exclamă femeia imediat ce ajunse în preajma ei.

— Katie! îmi pare bine să te văd, zâmbi Marieth, puţin mai încrezătoare la descoperirea că nu era în totalitate pierdută într-o mare de necunoscuţi. Nu ştiam că eşti în Dublin.

— Am venit săptămâna trecută şi stau la Doris O’Connor. Ne simţim minunat. Tu când ai ajuns?

— Oh, Katie! Chiar în această dimineaţă. N-am dormit cum trebuie de două zile! Sper că nu voi leşina sub vreo

masă, zâmbi tânăra femeie, după ce făcuse o figură suferindă.

— Hm, la cât îl ştiu pe Quent, s-ar putea să fie aşa. El e capabil să stea treaz zile la rând, dădu din cap înţelegătoare Katie.

— Katie! se auzi vocea unui bărbat, de la oarecare distanţă.

— Mă scuzi două secunde, Marieth? Trebuie să-l salut pe Mackey. Tânăra femeie se îndepărtă repede, făcându-i cu ochiul. Rămasă din nou singură, Marieth încercă să descopere o altă figură familiară, când mulţimea avu o mişcare bruscă, întorcându-se spre intrare. Se întoarse şi ea, curioasă să vadă despre ce era vorba.

În faţa tuturor stătea o femeie înaltă, îmbrăcată într-o jachetă albastră şi cu o pălărie asortată care îi acoperea buclele strălucitoare, de un roşu întunecat. Uluitor de frumoasă, femeia poza, ştiindu-se în centrul atenţiei. Pe buzele perfect rujate încremenise un zâmbet arogant. Era Veronica Jamerson, frumoasa şi celebra soţie a starului rock Jasper Jamerson.

Deşi aceasta era invitată la Tallagera, nu făcuse parte dintre oaspeţii prezentaţi de Quent. Iar soţul ei nu era de văzut nicăieri. Marieth era la fel de absorbită de contemplarea frumuseţii Veronicăi, ca restul invitaţilor, când o voce îi răsună la ureche:

— Eşti cea mai frumoasă femeie din această sală.

Se întoarse tresărind, pentru a întâlni cea mai albastră pereche de ochi pe care o văzuse vreodată. Aceştia aparţineau unui bărbat înalt, care părea să aibă în jur de treizeci şi patru de ani, cu păr blond şi des, o idee mai lung decât obişnuit. Cu intensitatea unui laser, ochii lui o fixau, strălucind de amuzament.

— Te-am speriat, îmi cer scuze, zâmbi el, descoperindu-şi dinţii regulaţi, de un alb strălucitor. Sunt Marcus Somerset.

Marieth era atât de copleşită de prezenţa bărbatului care

o privea cu atâta îndrăzneală, încât uită să se prezinte.

— Tu eşti...? întrebă el.

Marieth zâmbi, sperând că poate arăta la fel de relaxată ca interlocutorul ei.

— Sunt Marieth Clair.

— Să mergem, Marieth. Pot să-ţi spun pe nume?

— Desigur, răspunse ea repede, îmbujorându-se ca o adolescentă.

— Foarte bine, te rog să-mi spui Marcus, zâmbi el, luându-i mâna. Ai vizitat expoziţia?

— Nu, abia am ajuns, răspunse tânăra femeie, urmându-l. Bărbatul o conduse spre tabloul unei girafe, pictat cu un galben strălucitor.

— Priveşte această minunată girafă, zâmbi el. Artistul şi-a folosit imaginaţia din plin. Ştii, în Haiti nu sunt girafe. N-au nici măcar o grădină zoologică sau ceva asemănător. Cum îţi place ghidul până acum? întrebă bărbatul, făcându-i un semn cu ochiul.

— Cred că eşti un ghid excelent, intră Marieth în jocul lui, simţind că începe să se relaxeze.

— Îmi pare bine. Cu timpul, devin din ce în ce mai bun. Pentru cât timp eşti în Irlanda?

— Pentru zece zile. Am venit pentru „Săptămâna expoziţiei de cai”.

— Eşti jocheu? întrebă Marcus cu o strălucire jucăuşă în priviri.

— Nu, răspunse tânăra femeie râzând. Călăresc foarte puţin, doar cu cel mai blând cal pe care îl pot găsi.

Bărbatul o conduse spre o altă pictură.

— Stai la Quent Marth, nu-i aşa? întrebă el.

— Da.

Ochii albaştri luciră ironic.

— Poate o să-mi faci o vizită, să alegi cel mai blând cal pentru o partidă de călărie, înainte de plecare.

Marieth tocmai voia să-i răspundă că n-are haine de

călărie în bagaje, când bărbatul spuse:

— Uf, uite că vine Quent să te revendice. Bună, Quent! Văd c-ai venit s-o răpeşti pe Marieth de lângă mine, zâmbi el spre lordul Marth, care se oprise în faţa lor.

— Bună, Marcus! Nu te-am mai văzut în ultimul timp, ce mai faci?

— Pe aici prin preajmă... N-am mai făcut nimic important.

Chiar dacă bărbatul părea relaxat, Marieth observă privirea furişă pe care o aruncase în direcţia Veronicăi, însoţită de o încruntare bruscă. Sclipirea din ochii lui dispăruse pentru o secundă, înlocuită de o privire dură şi oţelită.

— Noi trebuie să plecăm, suntem invitaţi în oraş, spuse Quent, întinzându-i mâna. A, Marcus, adăugă el brusc, după ce făcuse deja un pas, Iris se află la Tallagera.

— Mulţumesc, dădu din cap interlocutorul lui. O să încerc să-i fac o vizită înainte de plecare.

Când părăsiră galeria de artă, Marieth se întrebă dacă îl va revedea vreodată pe Marcus Somerset.

La hotelul Shelbourne fură întâmpinaţi de un bărbat scund şi îndesat, plin de entuziasm.

— Îmi pare bine să te văd, Quent. Intră, te rog! Totul este gata, spuse el repede, punând o mână pe umărul lordului.

Marieth înţelese că acesta era gazda lor, Albert Dudwick. Fusese făcută o prezentare grăbită dar, deşi Marieth prinsese numele lui, era sigură că el nu reţinuse cum se numea ea. Bărbatul era atât de încântat de vizita lordului Marth, încât nu avea timp de oaspeţii şi de prietenii acestuia. Era ceea ce se numea „un proaspăt îmbogăţit” şi acest lucru era vizibil, ca şi faptul că lordul Marth se simţea mai bine în compania chelnerului şef.

Marieth era aşezată lângă soţia ambasadorului. Aceasta se aplecă spre ea şi zâmbi:

— De când eşti aici, Iris pare să fie mai relaxată. Înainte era mai retrasă şi nu prea vorbea cu nimeni. Îmi pare bine

să văd că se simte mai bine.

După ce masa fu servită, toată lumea se relaxă, părând să se distreze de minune, mai puţin Quent, aşezat lângă Albert Dudwick. Gazda lor se apleca mult prea des spre lordul Marth, vizibil deranjat. Uneori, când voia să puncteze o idee, îl prindea de mâna cu care ţinea furculiţa, oprind-o la câţiva centimetri de gură.

După cină, Marieth o aşteptă pe Iris în hol, unde îl revăzu pe Marcus Somerset, de această dată în compania unei frumoase brunete. Bărbatul îi făcu un semn prietenesc din mână, apoi îşi urmă însoţitoarea.

Tânăra femeie era uluită să constate că se simţea dezamăgită la vederea cuplului. Iris apăru în hol şi cele două femei ieşiră pe terasă, să respire aer curat. Şoferul lordului Marth, care aştepta pe terasă, se apropie de ele:

— Doriţi să vă întoarceţi la Tallagera?

Ideea era ispititoare pentru Marieth, care se simţea brusc epuizată.

— Nu cred, interveni Iris. Am impresia că lordul Marth... Quent vrea să te întorci cu el.

Nu mai era nimic de spus, iar tânăra femeie fu nevoită să aştepte.

— Bună, Iris, răsună o voce în spatele lor.

Un bărbat nu foarte înalt, dar foarte arătos, cu păr negru şi ochi mari albaştri, părea încântat la vederea lui Iris. Era însoţit de o femeie elegantă, dar care părea destul de neprietenoasă.

— Bună, Alphonse! Ce mai faci? răspunse Iris, nepărând la fel de încântată.

— Vom sta sub acelaşi acoperiş pentru o vreme, zâmbi bărbatul. Quent m-a invitat să petrec săptămâna viitoare la Tallagera.

— Ce drăguţ!

— Da. Voi ajunge mâine.

— O să fie foarte plăcut, Alphonse. Apropo, am citit

lucruri bune despre tine în ziare, continuă Iris, apoi îşi aminti că nu-l prezentase. Oh, scuză-mă, Marieth, el este Alphonse Burtrem. Alphonse, Marieth Clair.

— Îmi pare bine, zâmbi Marieth, întinzând mâna lui Alphonse, care o prezentă apoi pe femeia care îl însoţea.

Se despărţiră curând, bărbatul sărutând-o cu căldură pe Iris pe obraz, în semn de rămas-bun.

— Ne vedem mâine, spuse el.

— Abia aştept, răspunse Iris, făcându-i un semn cu mâna.

Mai târziu, tânăra femeie dispăru din rândul invitaţilor. Marieth şi Quent o căutară peste tot, dar nu era de găsit.

Când ajunseră înapoi la Tallagera, pe la trei dimineaţa, o găsiră pe Iris în salon, bând liniştită un pahar de sherry în compania ambasadorului Corbelles. Tânăra femeie nu explică în niciun fel dispariţia precipitată.

În ciuda acestui mic mister, Marieth era uşurată să poată spune tuturor noapte bună.

Mae despachetase bagajele, lăsându-i pe pat cămaşa de noapte şi halatul. Patul era pregătit, iar tânăra femeie fu foarte mulţumită să stingă lumina şi să se ducă la culcare. Înainte de a se aşeza în pat, ridică draperia şi aruncă o privire pe fereastră. Aleea pietruită era luminată de lună, iar copacii ce se întindeau de-a lungul ei aruncau umbre argintate.

„Ce frumoasă şi liniştită este noaptea, îşi spuse încântată”. Deodată, din umbra copacilor se desprinseră siluetele unui bărbat şi a unei femei. Nu se auzea ce îşi spun, dar păreau să se certe. Tânăra femeie se retrase de la fereastră, sperând că nu fusese văzută.

În clipa în care Marieth dădu drumul draperiei, bărbatul ridică privirea spre fereastră, ca un animal care simte pericolul şi văzu mişcarea perdelei.

***

Mae îi aduse a doua zi dimineaţă micul dejun la ora nouă. Îi puse cu grijă tava pe pat, apoi dădu drumul la încălzire.

Când menajera dădu la o parte draperiile, schimbarea intervenită în vremea de afară fu vizibilă. Cerul era cenuşiu şi o ceaţă deasă se lăsase peste lac, împodobind crengile copacilor cu ţurţuri ca de gheaţă. Înfrigurată, Marieth îşi luă halatul şi mâncă gânditoare.

Curând, frigul fu alungat din cameră de micul radiator. Pentru că nu era foarte mare, camera se încălzi repede, spre bucuria tinerei femei care observa primul neajuns al castelelor: rareori era cald înăuntru.

Secretara lordului Marth, Ann, o întâlni pe coridor.

— Lordul Marth ar dori să vă vadă în camera lui, doamnă Clair, spuse aceasta, apoi o conduse spre o uşă întredeschisă la care bătu încet, înainte de a intra.

— A venit doamna Clair, domnule, spuse ea.

— Mulţumesc, Ann. Intră, te rog, Marieth. Gazda era aşezată în pat, sprijinindu-se pe perne.

— Voiam să planificăm activităţile de azi, spuse lordul. Mai întâi, doreşti să faci ceva anume sau vrei să te duci undeva? Dacă este nevoie, Patrick te va duce cu maşina.

Lordul Marth arăta foarte bine în halatul de mătase de culoare bej, dar care, dintr-un motiv care îi scăpa, îi părea foarte familiar lui Marieth. Îşi dădu seama brusc: Rainbow avea unul la fel, numai că era mov.

— Nu, Quent, răspunse ea. N-am nimic special în minte. Mă gândeam să fac o plimbare şi să explorez împrejurimile.

— Dacă te răzgândeşti şi ai nevoie de ceva, dă-mi de ştire, zâmbi bărbatul.

Coborând scările spre parter, Marieth auzi gălăgie şi nişte zgomote ca şi cum un vânt puternic ar fi pătruns în hol. Pe buzele ei apăru un zâmbet încântat şi grăbi pasul.

— Rainbow!

Tom, bătrânul majordom al castelului, se grăbi s-o întâmpine pe contesa Whittley.

Tânăra femeie ridică privirea şi îşi zări prietena coborând scările.

— Draga mea, am ajuns! exclamă ea, alergând pe scări. Cele două femei se îmbrăţişară cu afecţiune.

— Îmi pare atât de bine să te văd! exclamă Marieth. Când ai ajuns?

— Acum două ore. L-am zărit pe Cleary la aeroport şi am venit cu el. Unde este Quent?

— Era încă în pat. Vrei să urci să-l vezi acum?

— Cred c-ar fi cazul, tu ce crezi? ridică tânăra femeie din umeri, apoi urcă în fugă scara largă de marmură.

— Ne vedem mai târziu! strigă Marieth după ea.

Oricât de multe glume ar face despre Quent, îşi spuse ea, este clar într-adevăr îndrăgostită de el.

Tânăra femeie porni la o plimbare agale prin ceaţa deasă a dimineţii. La întoarcere, o găsi pe Rainbow în salon.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Cred, sau poate mi se pare... dar cred că i-a părut bine să mă vadă, zâmbi diavoleşte prietena ei.

— E un început, nu?

— Cred că da. Apropo, după ce luăm prânzul vom porni cu toţii spre expoziţia de cai, aşa c-ar fi bine să te pregăteşti.

Masa de prânz fu luată într-o atmosferă veselă. Peter sosise şi el la scurt timp după Rainbow, iar prezenţa celor doi prieteni o bucura. Ajunseseră şi Alphonse şi Veronica, astfel încât grupul era complet. Se părea că Jasper Jamerson era încă în turneu şi nu putea ajunge.

Veronica, strălucitoare ca de obicei, nu părea să sufere prea tare din cauza lipsei soţului. Peter era în cea mai bună formă, energic şi amuzant. Masa luă sfârşit repede şi cu toţii se grăbiră spre expoziţie.

Marieth fu încântată la vederea cailor bine îngrijiţi, cu coame lungi şi priviri mândre.

— Trebuie neapărat să vând câţiva dintre ponei, comentă

lady Grant-Montgomery, atentă la paradă. Am prea mulţi.

— Tilly, ştii foarte bine că n-ai tu inima să-ţi vinzi poneii, răspunse Quent.

Nori cenuşii se adunară deasupra mulţimii şi ploaia începu să cadă grăbită, dar fără să afecteze starea de spirit a celor adunaţi la expoziţie. Cu toate acestea, acoperiţi de umbrele imense, cu toţii simţiră frigul până în măduva oaselor.

Grupul lordului Marth făcu impresie asupra celor adunaţi deja, mai ales că alegerea locurilor în care să stea era destul de dificilă, dat fiind numărul destul de mare. În timp ce se aşeza pe scaunul rece şi prea puţin confortabil, Marieth întâlni lucirea amuzată a unei perechi de ochi albaştri, dureros de familiară. Nu-i întoarse zâmbetul lui Marcus, care era aşezat la distanţă de câteva rânduri. Se simţea nesigură şi tachinată în preajma lui.

Cu toţii se aşezaseră. Marieth stătea lângă Alphonse, care era foarte atent şi de-a dreptul fermecător. Tânăra femeie era uluită că jocheii puteau, într-o zi atât de mohorâtă, să apară atât de strălucitori şi de relaxaţi, chiar dacă erau uzi până la piele. În dreapta ei stătea Quent, care îşi freca mâinile îngheţate una de cealaltă.

— O să câştige germanii, comentă el. Au destui bani să cumpere cei mai buni cai irlandezi.

Lordul se întoarse spre Marieth şi apoi spre Rainbow, între care era aşezat.

— Să mergem la club să bem ceva fierbinte, propuse el, împingând-o în joacă pe Rainbow cu cotul.

— Dar nu vom pierde finala? întrebă Marieth, puţin dezamăgită.

— Nu, o asigură Quent. Ne vom întoarce la timp, adăugă el, împingând-o din nou pe tânăra de lângă el.

Când ajunseră la club, bărbatul îi sugeră lui Marieth să ia un grog fierbinte ca să se mai încălzească. Rainbow luă o cafea irlandeză, iar el un whisky. Stăteau aproape unii de

alţii, privind oamenii din jur, când Quent începu să râdă.

— Marieth, grogul pe care l-ai luat a început să funcţioneze. Nu cred că l-am văzut lucrând aşa de repede la cineva, adăugă el, trasând cu un deget o linie de la bărbia ei până la tâmple. Ia priveşte, se întoarse el spre Rainbow. Culoarea a început să se ridice de la bărbie până la tâmple, iar obrajii îi sunt roşii ca focul.

Rainbow începu să râdă şi ea, privind-o cu atenţie. Marieth zâmbi şi-şi acoperi obrajii cu palmele.

— Dar nu-mi mai este frig, râse şi ea.

Pe drumul de întoarcere spre arenă, fură întâmpinaţi de o mulţime de oameni care se îndreptau spre ieşire.

— Cred că s-a terminat, declară lordul Marth, oprindu-se.

— Oh, nu! se plânse Marieth.

— Quent, ai făcut-o pe Marieth să piardă finala şi era prima oară la această expoziţie. Cum ai putut? îl certă Rainbow.

— Îmi pare foarte rău, Marieth, îşi ceru scuze bărbatul. Uite şi restul grupului.

— Ai avut dreptate, Quent, spuse Alphonse. Au câştigat germanii.

— Ei, vezi că n-ai pierdut mare lucru? zâmbi lordul, cuprinzând prieteneşte umerii lui Marieth. Ce părere aveţi dacă mergem la hotelul Hibernian, bem ceva, apoi ne întoarcem acasă şi ne odihnim înainte de masă?

— Quent, nu vreau să merg la niciun hotel, protestă lady Grant-Montgomey, îmi e frig şi sunt obosită.

Vocea ei se stinse, după ce gazda închise portiera maşinii. Când ajunseră la hotel, era în continuare nemulţumită.

— Quent, refuz să mă dau jos din această maşină! exclamă ea.

— Haide, Tilly! N-o să dureze decât un pic. Trebuie să mă văd cu cineva.

Femeia ieşi din maşină şi trânti portiera, declarând că se

va duce la un prieten. Lordul Marth îşi plecă fruntea pe volanul maşinii, cu un aer obosit.

— Tilly, sunt sătul de toanele tale! gemu el.

Alphonse coborî din maşină şi se îndreptă spre Tilly, vorbindu-i împăciuitor în timp ce o conducea spre intrarea în hotel. În pragul uşii, femeia se opri, surprinsă.

— Cine este tânărul ăsta îngrozitor? întrebă ea, izbucnind în râs. Micul ticălos mă duce unde nu vreau să intru, iar eu nici măcar nu-mi dau seama!

După un rând de băuturi, se îndreptară cu toţii spre Tallagera. Drumul era lung, îngust şi periculos, dar vederea era spectaculoasă. Iarba udă strălucea în razele soarelui coborât spre apus, sub un cer care se înseninase brusc.

Cina fu luată în sala mare, sub candelabrul de cristal, însoţită de râsete şi bună dispoziţie. După masă se adunară cu toţii în salon. Slujitorii aduseseră toate necesare şi-l lăsaseră pe lord singur cu oaspeţii lui. Pentru cină li se mai alăturaseră câţiva invitaţi, pe care Marieth nu-i cunoştea. Tânăra femeie se aşeză lângă Peter.

— Iris mi-a spus c-ai vândut Chesam, spuse ea. Bărbatul o privi cu o umbră de tristeţe în priviri.

— Da, am fost nevoit să o vând. Din nefericire, am fost educat ca un gentleman, aşadar nu ştiu să fac nimic. Uneori îmi doresc să pot fi ceva util – un contabil, de exemplu.

Tânăra femeie îi puse o mână pe braţ. „Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Peter şi mamei lui să-şi vândă casa după atâţia ani!” îşi spuse ea.

— Lady Sylvia a fost foarte afectată?

— De fapt, nu, răspunse el zâmbind. Mama a ajuns repede în Londra, a găsit un apartament călduros şi se simte foarte bine.

Câţiva dintre oaspeţi se dovediră a fi cântăreţi de muzică tradiţională irlandeză, care acum îşi pregăteau instrumentele. Curând, salonul răsună de muzică veselă de cimpoi şi de aplauze.

Capitolul 3

Ziua balului se anunţa mohorâtă şi copleşită de ceaţă, dar erau cu toţii atât de agitaţi, încât nu dădeau nicio importanţă prognozei meteo. Oaspeţii erau binedispuşi, iar încântarea lor creştea odată cu etalarea rochiilor somptuoase şi alegerea accesoriilor sofisticate.

Marieth îşi despachetă rochia de bal cu multă grijă. Era ziua la care visa de câtva timp: ziua Balului Vânătorii, care încununa spectacolul hipic.

Rochia era de organza albă, cu trenă bogată şi brodată cu trandafiri albi. Topul era strâmt, cu bretele înguste, cadru minunat pentru colierul de perle în stil baroc, pe care îl primise cadou de la mama ei de Crăciun. Tocmai încerca efectul strălucirii perlelor pe pielea ei bronzată, când Rainbow intră în cameră, după o bătaie scurtă.

— Marieth, vreau să-mi spui care cercei se potrivesc mai bine cu rochia, spuse ea, aplecându-se spre oglindă, pentru a admira strălucirea diamantelor.

Închizând ochii pe jumătate, Rainbow îşi trimise o bezea.

— Hm, te iubesc! declară tânăra femeie propriei reflecţii. Cu atât mai bine, din moment ce nimeni altcineva n-o face, zâmbi ea, ca răspuns la privirea dezaprobatoare a lui Marieth.

Prietena ei ridică din umeri.

— Îmi plac foarte mult cei pe care îi ai acum. Cred că sunt suficient de simpli ca să se potrivească imprimeului bogat al rochiei tale.

Rainbow îşi luă cutia de bijuterii şi se îndreptă spre uşă:

— Mulţumesc, zâmbi ea. Ne vedem mai târziu.

Marieth, mulţumită de alegerile făcute şi sigură că are totul sub control pentru seara de gală, coborî la parter, unde dădu nas în nas cu Alphonse.

— Gata pentru bal? întrebă el zâmbind.

— Aşa cred, răspunse tânăra femeie la zâmbetul lui.

— Foarte bine, în acest caz pot să mă însoţeşti la o mică plimbare.

— Mi-ar face plăcere, acceptă imediat Marieth, fermecată de strălucirea prietenească a ochilor lui albaştri.

Porniră cu paşi mici în susul dealului.

— Povesteşte-mi despre tine, o îndemnă el. Cum ai ajuns în acest grup de nebuni?

— Peter este un foarte bun prieten al meu, iar invitaţia a venit prin intermediul lui, răspunse ea. Dar am aflat atât de multe despre Quent de la Rainbow, încât am impresia că îl cunosc deja de o viaţă.

Tânăra femeie îşi încheie jacheta, simţind muşcătura aerului rece. Alphonse o privea cu atenţie, cu un amestec de curiozitate şi de admiraţie.

— Stai cumva în camera cu tapetul cu flori mari de lavandă? întrebă el.

— Da, răspunse Marieth.

— Quent pune întotdeauna pe cei pe care-i place în acea cameră.

Singurul ei răspuns fu un zâmbet, apoi se întoarse spre însoţitorul ei.

— Dar despre tine ce îmi spui, Alphonse?

Îl privi drept în ochi, descoperind pentru prima dată că aveau cam aceeaşi înălţime.

— Aici, toată lumea pare să cunoască pe toată lumea, răspunse el. Dacă îl întâlneşti pe unul, până la urmă îi vei întâlni pe toţi. Nu e un cerc foarte mare.

— Trăieşti în Irlanda?

— Nu, în Londra. Fac parte din Parlament. Am venit doar pentru câteva zile, cu un prieten care obişnuieşte să crească ponei.

Marieth era impresionată.

— Ce fascinant! exclamă ea.

— Da. Găsesc politica foarte interesantă. Nu mă pot gândi la altceva ce mi-ar plăcea să fac. Când voi considera

că este timpul, adăugă el privind absorbit în zare, vreau să candidez ca prim-ministru.

Tânăra observă sclipirile argintii din părul lui bogat. După expresia lui, nu voia să întârzie prea mult decizia.

— Marea Britanie şi-a pierdut imperiul, continuă el, este o perioadă depăşită din istoria noastră. Dar cred că, dacă avem conducerea potrivită, putem recâştiga puterea...

Marieth aruncă o privire în urmă.

— Am ajuns destul de departe, observă ea. N-ar fi cazul să ne întoarcem?

— Da, desigur. Îmi cer scuze, n-am observat.

Alphonse se opri şi o zări pe Veronica, apropiindu-se pe acelaşi drum.

— Oh, uite-o pe Veronica, exclamă Marieth, când femeia se apropie. Îmi pare rău, Veronica, n-am observat că erai în spatele nostru.

Femeia le zâmbi, cu părul lipit de frunte din cauza umezelii din aer şi a efortului. Respiră adânc, încercând să-şi recapete suflul:

— Ştiam că vă voi ajunge în cele din urmă, spuse ea, apoi aruncă o privire cerului acoperit. Iubesc pur şi simplu aceste zile ceţoase, atât de specifice Irlandei. De aceea te simţi atât de bine când intri în casă, în faţa focului din şemineu.

Coborâră spre castel împreună. Înainte de bal, cu toţii erau invitaţi la cină la unul dintre lorzii locului, al cărui nume Marieth nu-l reţinuse. Oricum, n-avea nicio importanţă, pentru că, la fel ca restul invitaţilor, nu făcea decât să-l urmeze pe Quent peste tot.

Gazda era în salon cu Rainbow şi, aşa cum presupusese Veronica, în şemineu ardea un foc vesel. Marieth nu putea să nu observe că, în locurile în care îl puteai găsi pe Quent, o puteai găsi întotdeauna şi pe Rainbow.

Lordul Marth părea îmbujorat din cauza flăcărilor.

— M-am gândit că putem lua în curând masa de prânz,

pentru ca apoi toată lumea să aibă timp să se pregătească pentru bal, spuse el.

Peter apăru şi el în salon, căutându-şi prietena din priviri:

— Marieth, pe unde ai fost? Voiam să jucăm cărţi, iar Tilly a fost nevoită să joace la două mâini. Numai că trişează şi se supără foarte tare dacă îndrăzneşte cineva să-i facă observaţie.

— Aceasta, Peter Alexander, este o minciună sfruntată! exclamă femeia în chestiune. N-ai fost niciodată în stare să joci cărţi şi ştii foarte bine, îl ironiză ea.

Peter sări în picioare, fixând-o cu un deget:

— Doamnă, retrageţi imediat ce aţi susţinut! Tilly îşi aprinse liniştită o ţigară:

— Dispari! mârâi ea.

Li se alătură şi ambasadorul Corbelles, care tocmai rezolvase nişte probleme de serviciu la telefon.

— Domnule ambasador, i se adresă lady Grant-Montgomery, trebuie să vă vizitez ţara în curând. Am fost în urmă cu ceva ani şi mi s-a părut un loc încântător.

— Veţi fi foarte binevenită, răspunse bărbatul. Poate putem aranja să fiu acolo când veţi veni. Aş fi foarte fericit să vă am oaspete.

— În acest caz, va fi foarte curând, zâmbi ea.

Conversaţia fu întreruptă de majordomul care anunţa că masa este servită.

După-amiaza trecu repede, cu toţii fiind ocupaţi cu pregătirile. La ora cinci, casa se transformă din nou într-un furnicar, iar la şapte şi jumătate erau cu toţii gata.

Femeile erau foarte frumoase, iar ţinutele lor de bal de-a dreptul răpitoare. Lady Grant-Montgomery avea nişte bijuterii de diamant ce păreau într-adevăr unice, iar cele de la gâtul doamnei Corbelles, chiar dacă mai modeste ca mărime, străluceau la fel de puternic.

Rainbow era o apariţie de vis în rochia de mătase neagră brodată cu trandafiri, contrastând cu buna ei prietenă în

rochia ei albă de organza. Veronica îmbrăcase o rochie verde-smarald, care părea să fi costat sute de dolari şi al cărei decolteu larg lăsa puţin loc liber imaginaţiei. Iris fu ultima care se alătură grupului, vaporoasă în rochia ei de un albastru profund.

Bărbaţii în costume negre se potriveau de minune splendorii feminine.

Ajunşi afară, Quent ridică privirea spre cer:

— Uitaţi-vă! Aşa ceva se vede rar…

Luna argintie părea agăţată în vârful unui copac mai înalt şi îşi întindea razele palide sub bolţile de verdeaţă.

— Minunat! şopti Rainbow.

Urcară cu toţii în maşini, formând un şir. Marieth îşi dori s-o fi întrebat pe Rainbow cine era gazda lor din acea seară, deşi n-ar fi avut prea mare importanţă, din moment ce nu putea fi un cunoscut. Proprietatea pe care pătrunseseră era la fel de întinsă, cu păduri întunecate, iar casa imensă, în stil georgian, domina o peluză deja aglomerată cu maşini. În contrast cu lumina argintie a lunii, de la ferestre se revărsa o lumină caldă şi primitoare. Casa îi plăcu imediat, atât de afară, cât şi din holul spaţios în care îl urmară pe Quent, pentru a fi prezentaţi gazdei. Inima lui Marieth se strânse în clipa în care chiar la intrare, sub imensul candelabru de cristal, îl zări pe Marcus Somerset. Când îi văzu, acesta îşi salută interlocutorul şi se îndreptă imediat spre ei.

— Îmi pare bine să te văd, îl salută el pe Quent, iar acesta se întoarse spre invitaţii lui.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Marieth Clair, spuse lordul Marth. Lordul Somerset.

Gazda, zâmbind ironic, îi luă mâna.

— Ne-am cunoscut deja, anunţă el.

— Desigur, zâmbi Quent, amintindu-şi întâlnirea de la galeria de artă. Bufetul era foarte bogat, cu homari pe tăvi de argint, curcani aurii şi carne de vânat. Când Marieth îşi

alese mâncarea, lordul Marth îi recomandă vânatul, excelent preparat şi care fusese împuşcat chiar pe proprietatea lordului Somerset.

Tânăra femeie putea simţi privirea lui Marcus aţintită asupra ei. Spera din toată inima că nu arată atât de bulversată pe cât era. Dacă îşi imaginase că o va impresiona cu averea lui, avea dreptate. În plus, era foarte deranjată de faptul că părea mereu s-o tachineze.

Inima i se opri pentru o secundă, în clipa în care îl zări îndreptându-se spre ea, cu un pahar într-o mână şi cu farfuria cu mâncare în cealaltă.

— Pot să stau lângă tine? o întrebă el politicos.

— Desigur.

— Sper că-mi vei păstra un dans la bal.

— O să-ţi păstrez, zâmbi ea cu timiditate.

Conversaţia lâncezea din partea ei, deşi îşi dorea din toată inima să scape de timiditatea aceasta copilărească.

— Vei veni să călăreşti unul dintre caii mei cei mai blânzi, nu-i aşa? îi reaminti el promisiunea făcută.

— Nu sunt o foarte bună călăreaţă, ridică ea din umeri.

— În acest caz, putem să ne plimbăm.

— Mi-ar face plăcere.

— Mâine este marţi… cred c-ar fi bine să mergem mâine. Sunt sigur că lordul Marth nu va fi foarte încântat să te piardă, dar va trebui să se resemneze.

Ochii lui albaştri o fixară o clipă lungă, fără urmă de zâmbet, apoi se întoarse spre Alphonse. Curând, se făcu ora plecării. Marcus îi puse pe umeri şalul, iar în trecere degetele lui îi atinseră obrazul. Femeia brunetă, cu care îl zărise mai de mult, părea că o străpunge cu privirea.

La intrarea în sala balului erau înşiruiţi fotografii, imortalizând momentul. Cu toţii arătau perfect pentru această seară. Marieth simţea că pluteşte, intrând în sală la braţul lordului Marth, dar cu gândul la cavalerul cu ochi albaştri.

Grupul era aşezat la o masă rotundă, unde comandară băuturi, ascultând muzica. În clipa în care orchestra începu să intoneze o melodie lentă, Alphonse o invită la dans.

— Te simţi bine? întrebă el.

— O, da! exclamă ea, fără să-şi ascundă entuziasmul.

— Foarte bine. Sper să ai parte de multe seri la fel de reuşite.

Se întoarseră la masă, la timp să audă anunţul făcut de solistul orchestrei:

— Doamnelor şi domnilor, am fost rugat să fac o invitaţie la dans. Este de la Megan, iar destinatarul este domnul ambasador din Haiti. Domnule ambasador, îi acordaţi un dans lui Megan? N-a mai dansat niciodată cu un ambasador.

Orchestra începu o melodie veselă, iar solistul se apropie din nou de microfon:

— Megan, cererea ta a fost acceptată. Arată-i domnului ambasador unde te afli.

Câteva clipe mai târziu, la masa lor se prezentă un tânăr, care o aducea de braţ pe Megan. Când melodia următoare începu, ochii tuturor fixau silueta îmbrăcată în rochie roz de dantelă şi care dansa cu elegantul ambasador haitian.

La finalul dansului, ambasadorul Corbelles făcu o plecăciune, ducând mâna feţei la buze. Îmbujorată, aceasta alergă la prietenele ei, dornică să le împărtăşească experienţa.

Era trei dimineaţa când membrii grupului se îndurară să-şi ia la revedere unii de la alţii şi să se îndrepte spre camerele proprii. Marieth se dezbrăcă repede, înfrigurată, şi sări în pat, acoperindu-se repede. Începu să se încălzească încetul cu încetul şi să se relaxeze, sperând că va adormi curând. Dar somnul nu voia să vină – seara continua să danseze în faţa ochilor ei închişi, iar împreună cu ea, figura lui Marcus.

În cele din urmă renunţă să mai încerce să adoarmă şi,

luându-şi halatul călduros, ieşi pe culoar. Camera ei fusese scăldată în razele lunii, aşa că era nepregătită pentru întunericul de pe hol. Se apropie de perete, asigurându-se că e pe drumul cel bun. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu peticele mari de lumină care pătrundeau prin ferestre.

Se mişca uşor, sperând să nu se lovească de ceva şi să-şi trezească vecinii. Deodată, încremeni. Silueta unui bărbat se desenase în faţa uneia dintre ferestre. Tânăra femeie crezu că acesta îşi va anunţa prezenţa, dar el alunecă imediat în umbră. Nu găsea niciun motiv pentru care un oaspete al lordului Marth s-ar fi putut purta atât de ciudat.

Adunându-şi tot curajul, Marieth îşi continuă drumul. Când intră în bibliotecă, era chiar mai întuneric. Căuta lampa care trebuia să fie pe birou, când o rază de lumină îi căzu pe figură, apărând din spatele unei draperii. Se întoarse pe călcâie, pregătită să se retragă repede, când o mână o prinse de umăr. Aproape leşină de teamă şi ridică instinctiv mâna, ca să se ferească de lovitura care era sigură că va cădea. O voce cunoscută îi şopti la ureche:

— Eu sunt, prostuţo! Genunchii ei aproape cedară.

— Rainbow! M-ai speriat de moarte! Ce căutai ascunsă după draperie?

Tânăra ei prietenă continuă să şoptească:

— Aici se întâmplă ceva ciudat.

Niciuna dintre ele nu se obosi să aprindă lumina. Se simţeau mai în siguranţă pe întuneric.

— Nu puteam să dorm, continuă Rainbow, aşa că am coborât să fumez o ţigară şi să citesc ceva. Dar îţi spun, Marieth, că am fost urmărită pe hol. Sunt sigură că acea persoană avea ceva rău în minte.

S-a oprit brusc şi a dispărut. Credeam că tu eşti acea persoană, de aceea m-am ascuns după draperie.

— Şi eu am văzut un bărbat pe hol, când am ieşit din camera mea, spuse şi Marieth. A dispărut însă foarte

repede... cred că atunci a încetat să te urmărească, continuă ea, aruncând o privire temătoare în jur. Dar nu putem rămâne aici toată noaptea. Întrebarea este: cum ajungem la camerele noastre?

— Să mergem, spuse Rainbow cu hotărâre, luând-o de mână, apoi îndreptându-se spre uşă şi aruncând o privire afară. Nu cred că mai este cineva.

Merseră în vârful picioarelor până la scară, apoi urcară încet, cu spatele lipit de perete. Când ajunseră pe holul de la etaj, se opriră şi ascultară cu atenţie. Apoi Rainbow dădu semnalul:

— Fugi!

Cu poalele cămăşilor de noapte fluturând, cele două femei alergară spre camerele lor. Marieth sări în pat şi trase cuverturile până sub bărbie. Se întoarse apoi cu faţa spre uşă, întrebându-se dacă Rainbow ajunsese cu bine în camera ei. Apoi se rugă fierbinte ca, în graba de a încuia uşa după ea, să nu fi încuiat şi pe altcineva în propria cameră.

După o vreme care părea lungă cât un veac, lumina zorilor începu să mângâie perdelele, iar Marieth adormi în sfârşit, epuizată.

Capitolul 4

La unsprezece, Rainbow şi Marieth, încărcate cu loţiune de plajă şi cu pături, îl întâlniră pe Alphonse în holul de la intrare.

— Arătaţi de parcă aţi pune la cale o sesiune de plajă. Pot să vă ajut la bagaje? se oferi el.

— Nu, îţi mulţumim, răspunse Marieth, dar nu ţi-ar face plăcere să ne însoţeşti?

— Poate mai târziu, acum trebuie să întâlnesc un prieten în Dublin. Vrea să se uite la nişte ponei şi i-am promis că-l voi însoţi. Am împrumutat o maşină de la Quent... sper că nu va dura foarte mult.

— În acest caz, ne vedem mai târziu, spuse şi Rainbow, iar ambele femei se îndreptară spre uşă.

Merseră pe jos până la lac. Evenimentele din noaptea trecută păreau ireale la lumina zilei şi niciuna dintre ele nu mai era înfricoşată.

— Cred că Marcus Somerset te place, observă Rainbow.

— Draga mea, nu ne-am întâlnit decât de trei ori şi am dansat o dată... Dar azi ne vedem la prânz şi în altă zi la cină.

— Da? zâmbi amuzată prietena ei.

— Ei, nu face prea mare caz din asta, se încruntă Marieth.

Lacul strălucea în lumina soarelui, părând o bijuterie înconjurată de verdeaţă. Spre apus era străjuit de stânci înalte şi semeţe, care începeau de la marginea pontonului. Cele două femei întinseră păturile pe plaja de nisip dinspre răsărit. Se aşezară apoi la soare, dornice să se bucure de razele neaşteptat de darnice.

— Ce zi frumoasă! oftă Rainbow, cu ochii închişi.

— Da, fu Marieth de acord.

Nu vorbeau prea mult. Într-un fel, zgomotul valurilor care se spărgeau de mal, făcea conversaţia nenecesară.

Rămaseră tăcute, cu ochii închişi, ascultând zgomotele naturii. Când Marieth deschise ochii, orbită la început de strălucirea soarelui, atenţia îi fu atrasă de o barcă, plutind pe apele lacului. În ea se zăreau două siluete, un bărbat şi o femeie.

— Uite, sunt Iris şi Nicholas! exclamă ea, făcând un semn cu mâna. Lordul Beardsley şi lady Iris păreau cufundaţi într-o conversaţie intensă, când le observară pe cele două femei şi răspunseră la salut. Tăcerea se lăsă din nou, întreruptă doar de bâzâitul insectelor. O briză răcoroasă începu să sufle deasupra lacului, făcând-o pe Marieth să deschidă din nou ochii.

— Iris şi Nicholas păreau să aibă o discuţie foarte serioasă, spuse ea.

— Păreau mohorâţi, comentă prietena ei. Mă întreb despre ce poate fi vorba.

Marieth se ridică într-un cot.

— Ai vorbit cu Quent despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă ea.

Rainbow deschise ochii, apărându-i de soare.

— Nu, n-am vorbit. El încă doarme. Îmi e teamă că aseară era destul de ameţit. A dormit tot drumul cu capul pe umărul meu, zâmbi ea cu satisfacţie.

Era evident că uitase teama din noaptea trecută şi ridică nepăsătoare din umeri.

— Probabil că era o întâlnire secretă între doi iubiţi care se ascund de priviri indiscrete.

— Hm, erai destul de speriată aseară, îi reaminti Marieth.

— Ai dreptate, dădu Rainbow din cap, devenind serioasă. Era ceva sinistru cu acel urmăritor. Îi voi spune lui Quent imediat ce se trezeşte.

Îşi pierduseră seninătatea, iar tăcerea începuse să le apese. Briza care le aluneca pe corp, jucându-se cu părul lor, le făcu să se înfioare. Marieth se ridică, punându-şi prosopul în jurul umerilor şi aruncă o privire spre barca de

pe lac. Cei doi nu mai păreau să vorbească. Umerii lui Iris erau aplecaţi, iar părul îi acoperea faţa plecată. Nicholas părea să fixeze apa din faţa lui. Tânăra femeie se concentră asupra lui Iris. Nu mai văzuse pe cineva care să pară atât de trist. Întorcându-se spre prietena ei, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Iris? Răspunsul veni după câteva clipe de tăcere:

— Ţi-am povestit despre sfârşitul de săptămână petrecut la Eden Hall. Unii dintre noi eram acolo. Marcus şi fosta – vezi că am subliniat „fosta" lui însoţitoare constantă, Isobel McPherson, de asemenea Veronica, Alphonse şi câţiva prieteni italieni. A început ca o petrecere plăcută şi nevinovată. Mama lui Iris era plecată în sudul Franţei şi, pentru că lady Gantlyn nu era de faţă, presa a construit o poveste despre o petrecere sălbatică, ceea ce este o prostie. Iris a ajuns în acea seară. Nu era aşteptată – toată lumea credea că este la Londra cu Nicholas. A intrat grăbită, fără să salute pe nimeni şi s-a dus direct la ea în cameră. Am mai rămas cu toţii în salon o vreme, apoi ne-am îndreptat spre camerele noastre. Când am privit pe fereastră, am văzut că începuse să ningă, dar nimic nu părea să trezească vreo suspiciune.

Tânăra femeie se ridică, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Părea întunecată, ca şi cum o umbră adusă de amintire se lăsase asupra ei.

— Pentru că presa a construit o poveste despre invitaţi de moralitate îndoielnică, despre spioni şi adulter, lordul Gantlyn a fost nevoit să demisioneze. Am considerat întotdeauna o ciudăţenie că n-a luptat mai mult cu opinia publică.

Privirea lui Rainbow căută barca, dorind să o vadă din nou pe Iris. Locul pe care aceasta stătuse era gol.

— Unde e Iris? întrebă şi Marieth, uimită, fixând barca în care se vedea doar Nicholas.

Rainbow se încruntă:

— Mă întreb unde a dispărut. Crezi că Nicholas a aruncat-o cumva în apă?

Se ridicară amândouă şi-i făcură un semn bărbatului.

— Unde e Iris? strigă el spre ţărm.

— Nu ştim, credeam că e cu tine, răspunse Marieth.

— A înotat spre ţărm, voia să vină la voi, spuse Nicholas.

Cele două femei se încălţară şi porniră repede spre locul indicat de mâna lui.

— Am un sentiment ciudat, spuse Rainbow, iar mersul lor se acceleră, transformându-se în alergare.

Nicholas părea şi el agitat, vâslind rapid să ajungă la ţărm. O zăriră în acelaşi timp, întinsă într-un petec de iarbă înaltă. Se schimbase din costumul de baie, iar cămaşa de un albastru deschis fusese cea care le atrăsese atenţia.

Marieth încremeni, cu respiraţia tăiată.

— Oh, Doamne! strigă ea. Rainbow tresări.

— Iris!

Ţipătul ei nu avu niciun efect. Fata era în continuare nemişcată.

Femeile se forţară să se apropie. Iris zăcea pe o parte, cu faţa pe jumătate înfundată în iarbă. Părul ei blond şi strălucitor era pătat de sânge. Strigară lui Nicholas să se grăbească, iar acesta ajunse din doi paşi, îngenunchind lângă ea.

— Trăieşte! exclamă el, după ce îi verificase pulsul.

O ridică în braţe, iar părul ei plin de sânge îi pătă cămaşa în locul în care capul ei i se sprijinea pe umăr. Merse cât de repede putea, strigând spre cele două femei:

— Fugiţi înainte şi chemaţi un doctor!

Când se apropiară de casă, Tom ieşi în întâmpinarea lor, ajutându-l pe Nicholas, Rainbow alergă spre telefon şi Marieth spre camera lordului Marth. Nicholas o duse pe Iris în camera ei, iar Mae îi spălă cu grijă părul pătat de sânge.

Pe măsură ce veştile despre accident ajunseră la restul oaspeţilor, se adunară cu toţii în salon, îngrijoraţi.

Păreau să fie de faţă cu toţii, când lady Grant-Montgomery întrebă:

— Unde este Veronica?

Lordul Marth aruncă o privire prin cameră.

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Am crezut că e aici, cu restul lumii. Se apropie de şemineu şi trase de cordonul clopoţelului.

Majordomul cel tânăr, John, apăru în cadrul uşii:

— Da, domnule?

Quent îşi freca gânditor obrazul.

— Oh, John, vrei te rog să-i spui lui Agnes să urce la doamna Jamerson şi s-o roage să ni se alăture?

Majordomul se înclină şi dispăru.

Lordul Beardsley se plimba neliniştit prin cameră, supraveghind uşa, cu speranţa că medicul nu va întârzia să apară din camera lui Iris, cu veşti bune. Tocmai ajunsese la fereastra din apropierea uşii, când Agnes intră în fugă, palidă şi cu ochii măriţi de groază. Se împletici doi paşi, iar Peter o prinse în braţe.

— Doamna Jamerson este... moartă! apucă femeia să spună, apoi se prăbuşi leşinată.

Ţipete şocate răsunară din rândul oaspeţilor, în timp ce lordul Marth, urmat de Peter şi Nicholas se îndreptă în fugă spre scări. În drum, aproape dădură peste medicul care ieşea din camera lui Iris.

— Vino cu noi, Allen! comandă Quent, fără să se oprească.

Ajuns în faţa uşii Veronicăi, o deschise repede, apoi încremeni în prag. Ceilalţi se îmbulziră în spatele lui.

— Doamne! răsună exclamaţia lordului Marth.

Doctorul trecu pe lângă el şi se apropie de pat. Veronica zăcea cu capul într-o parte, cu ochii larg deschişi fixând tavanul. Pielea ei bronzată avea o culoare verzuie. Agnes avusese dreptate: femeia era moartă.

Gazda se întoarse cu spatele spre cameră, acoperind

vederii celor câteva femei care li se alăturaseră imaginea de coşmar din interior.

— Toată lumea la o parte! strigă el.

Majordomul care rămăsese lângă uşa lui Iris ajunsese lângă grupul şocat.

— Tom, îi spuse lordul Marth, cheamă poliţia! Spune-le că a avut loc o crimă.

Bătrânul Tom se îndepărtă în grabă, în timp ce stăpânul lui încerca să depăşească starea de slăbiciune care-l copleşise brusc.

Femeile coborâră la parter, formând un grup strâns. Lipsa de realitate a ultimelor evenimente le lăsase năucite. Rainbow se aşeză pe un scaun lângă şemineu, fixând podeaua cu o privire goală. Doamna Corbelles şi lady Grant-Montgomery stăteau pe sofa, cu mâinile împreunate în poală. Tilly ridică palma spre faţă, încercând parcă să şteargă imaginea care-i rămăsese întipărită pe retină.

— Nu prea-mi plăcea Veronica, asta se ştie, dar cine ar fi putut face aşa ceva? întrebă ea uluită.

Întrebarea ei rămase fără răspuns.

Marieth rămăsese lângă fereastră, aşa că fu prima care zări Rolls-Royce-ul care opri în faţa intrării.

— Oh, Doamne! E Marcus! şopti ea la urechea lui Rainbow. Trebuia să luăm masa împreună.

Clopoţelul de la intrare sună aproape imediat.

— Ce să fac? întrebă Marieth, dezorientată.

— Propunerea mea, răspunse Rainbow, ar fi să te duci cu el, deşi va mai dura un timp. Trebuie să aşteptăm sosirea poliţiei.

Pentru prima oară, Rainbow părea să-şi dea seama ce se petrecuse. Îşi plecă fruntea şi începu să plângă. Vocea lui Tom răsună la intrare:

— Da, domnule, poftiţi!

În acea clipă, coborî şi Quent.

— Marcus, aici e o mare agitaţie. Ştiu c-ai venit s-o iei pe

Marieth la masă, dar cred că vei fi nevoit să mai aştepţi, se bâlbâi el, trecându-şi

mâna prin păr. Ocolesc vestea, pentru că nu ştiu cum să-ţi spun... Veronica este. A fost omorâtă, rosti bărbatul repede, după ce respirase adânc.

Marcus se încruntă, încercând să înţeleagă.

— Te-am auzit bine, prietene?

Se lăsă tăcerea, dar lordul Marth dădu trist din cap.

— Doamne, e imposibil, dădu din cap Marcus, uluit.

— Poliţia va ajunge aici curând.

— Marieth se simte bine?

— Fizic, cred că da, veni răspunsul pe un ton ironic. Dar Iris a fost şi ea la un pas de moarte.

— Poftim? exclamă prietenul lui.

— Marcus, îţi spun că nu ştiu ce se întâmplă aici. Mai întâi, Iris a fost atacată cu brutalitate pe malul lacului. Are o tăietură urâtă la cap, dar se va face bine. Apoi, Veronica este omorâtă în camera ei.

Quent îl conduse pe lordul Somerset în salon. Privirea lui Marcus o căută pe Marieth, iar uşurarea lui la vederea ei fu vizibilă. Tânăra femeie era recunoscătoare la vederea lui şi-l urmări îndreptându-se spre ea.

— Va trebui să aşteptăm un pic masa de prânz, spuse el, încercând să pară degajat.

Sunetul sirenelor poliţiei răsună de afară şi, cu scrâşnet de roţi, la intrare opriră o ambulanţă şi două maşini. Marieth tremura şi braţul lui Marcus se strânse în jurul ei. O conduse spre un scaun şi se aşeză lângă ea.

Câteva minute mai târziu, în salon intrară inspectorul O'Leary şi ajutoarele lui. Acesta era un bărbat înalt şi uscăţiv, cu o mustaţă mică şi ochi pătrunzători.

— Ce treabă neplăcută, comentă el, făcându-i semn lui Quent să-l urmeze.

Lordul Marth se întoarse repede şi li se adresă tuturor:

— Inspectorul vrea să aşteptăm cu toţii aici. Vocea lui era tremurătoare şi era palid.

— Cred că avem cu toţii nevoie de ceva de băut. Doamnă Corbelles, ce doriţi?

Toţi invitaţii acceptară propunerea de a bea ceva, unii alegând o băutură mai tare. John, tânărul majordom, aprinse focul în şemineu. Chiar dacă soarele strălucea, peste castel se lăsase un fior de gheaţă, care-i cuprinsese pe toţi.

Un poliţist în uniformă deschise uşa, iar inspectorul O'Leary pătrunse în cameră, întorcându-se spre poliţist:

— Murphy, am nevoie de tine să iei note.

— Da, domnule, dădu acesta din cap, scoţând din buzunar un carneţel şi un creion.

Inspectorul făcu câţiva paşi prin cameră, clătinând din cap.

— Ce treabă neplăcută! comentă el cu tristeţe. Îmi pare rău, dar trebuie să pun fiecăruia câteva întrebări. O să încerc să fiu cât se poate de scurt.

Bărbatul făcu o pauză, părând că se întreabă de unde să înceapă. Îşi frecă bărbia gânditor, apoi spuse jenat:

— Aici pare să fie un lanţ de evenimente şi, desigur, unele verigi lipsesc. Trebuie să încercăm să le punem la loc. Acum, a văzut cineva ceva suspect în ultimele zile?

Rainbow şi Marieth schimbară priviri neliniştite. Marieth vorbi prima:

— Îmi este teamă că eu şi Rainbow am fost neatente şi, într-un fel, iresponsabile. Ar fi trebuit să-i spunem lui Quent imediat, dar la lumina zilei nu mai părea atât de ciudat.

Privirea lui Marcus se îngustă:

— Ce vrei să spui, Marieth?

— Aseară, după bal, n-am putut să adorm, aşa că m-am hotărât să cobor în bibliotecă. Când am ajuns pe coridor, am zărit silueta unui bărbat. Când m-a văzut, acesta s-a întors repede şi a dispărut, de parcă l-aş fi surprins făcând

ceva interzis. Pe moment, am fost speriată, dar apoi am crezut că e o copilărie din partea mea, aşa că am coborât în bibliotecă, unde am întâlnit-o pe Rainbow. Povesteşte tu restul, îşi îndemnă ea prietena.

— Îmi pare foarte rău, Quent, dădu Rainbow din cap. După cum spunea şi Marieth, azi totul a părut îndepărtat şi exagerat la lumina zilei, ca şi cum imaginaţia ne-ar fi jucat feste. Aşa că n-am spus imediat ce s-a întâmplat. Evident, ar fi trebuit s-o facem. Ar fi fost bine dacă l-am fi trezit pe Quent chiar atunci. Poate aceste lucruri nu s-ar mai fi întâmplat, plecă ea privirea, întristată. Aveam aceeaşi problemă ca şi Marieth: agitaţia balului nu mă lăsa să dorm, aşa că m-am gândit să cobor la parter, să fumez o ţigară şi să citesc ceva. Pe drumul spre bibliotecă, am simţit deodată că sunt urmărită. Nu puteam vedea pe nimeni, dar ştiam că este acolo, ascuns de umbre. Când Marieth a intrat în bibliotecă, m-a găsit ascunsă după o draperie. Am urcat împreună, înspăimântate, dar nu ştiu nici eu de ce azi nu i-am mai dat nicio importanţă evenimentului.

Lordul Marth interveni, liniştitor:

— Nu fiţi prea supărate că nu m-aţi trezit. Nu cred că aş fi luat problema prea în serios. La urma urmei, ridică el din umeri bulversat, nimeni nu se aşteaptă să găsească oameni ucişi în propria casă.

Ambasadorul Corbelles stătea pe canapea, între soţia lui şi lady Grant-Montgomery, ţinând mâinile ambelor femei.

— Eu n-am văzut nimic neobişnuit, spuse Tilly.

Nici restul invitaţilor nu avuseseră nicio suspiciune. Inspectorul se ridică, privindu-i cu atenţie:

— Se pare că doar doamna Clair şi lady Whittley au văzut ceva ciudat, dar cred că pericolul n-a trecut în totalitate. Aş dori să fiţi tot timpul însoţiţi unul de altul. După părerea mea, lady Whittley, apariţia doamnei Clair a fost cea care a întrerupt urmărirea criminalului, adăugă el, aplecându-se spre ele. Niciuna dintre dumneavoastră n-a putut identifica

bărbatul pe care l-aţi văzut?

— Din nefericire, nu, răspunse Marieth, clătinând din cap, apoi privindu-şi prietena care ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee, sosi răspunsul ei.

— Dumnezeule, ce se întâmplă aici! se auzi o voce şocată de lângă uşă, iar Alphonse apăru grăbit. Doamne, Quent, ce s-a întâmplat?

Bărbatul era palid şi neliniştit.

— Ia loc, Alphonse. S-a întâmplat ceva îngrozitor: Veronica a fost ucisă, iar Iris atacată.

Clătinându-se sub puterea şocului, bărbatul se prăbuşi pe un scaun, murmurând:

— Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Marcus o privi pe Marieth cu un zâmbet trist:

— Cred că întâlnirea noastră nu mai are sens acum. Mâine lucrurile se vor mai clarifica şi voi veni să te iau dimineaţă.

Tânăra femeie îşi fixă mâinile încleştate pe genunchi.

— Da, nu cred că putem pleca acum, ţinând cont de toate acestea. Bărbatul părea gânditor.

— Nu, dar voi rămâne în preajmă pentru o vreme, aşa că nu-ţi face probleme. Vreau să-i vorbesc inspectorului, crezi că vei fi bine?

Mâna lui îi ridică bărbia, forţând-o să-i întâlnească privirea.

— Da, desigur, răspunse ea.

Peter se apropie de ea, părând foarte abătut.

— După câte se vede, te-am adus într-un adevărat iad, spuse el.

— În niciun caz nu te poţi învinovăţi pentru aceste necazuri, îl îmbrăţişă ea cu afecţiune.

— Nici n-am visat că se poate întâmpla aşa ceva printre oameni civilizaţi, adăugă bărbatul.

Chiar dacă majordomul anunţă că prânzul era servit, nimeni nu făcu nicio mişcare. Gândul la mâncare era

ultimul în mintea invitaţilor lordului Marth.

Trecură câteva minute bune până când Marieth şi Rainbow avură din nou încredere în propriile picioare şi se ridicară de pe scaun. Celelalte femei erau încă imobile, copleşite de evenimente.

— Crezi că putem s-o vedem pe Iris acum? îşi întrebă Marieth prietena.

— Hai să aflăm.

Quent, Marcus şi inspectorul stăteau de vorbă pe un ton scăzut şi tăcură brusc la vederea lor.

— Este în regulă dacă ne ducem s-o vizităm pe Iris? îl întrebă Rainbow pe inspector.

— Cred că da, răspunse bărbatul. Dacă nu vă deranjează, în câteva minute.

Tinerele femei îşi dădură seama de ce erau întârziate, auzind paşi grei şi scârţâitul unei tărgi. Sângele îngheţă în venele lui Marieth, care începu să tremure violent. Braţul lui Marcus o prinse în clipa în care picioarele îi cedară. Cu blândeţe, bărbatul o conduse înapoi în salon, urmat de Quent, care o susţinea pe Rainbow.

***

Era aproape seară, iar castelul părea cuprins de o agitaţie înăbuşită de norul cenuşiu al tristeţii. Quent se baza din ce în ce mai mult pe Marcus, în încercarea de a face faţă întâmplărilor neaşteptate.

— Marcus, încă n-au reuşit să dea de Jasper, spuse el. Se pare că era într-un concert la New York, dar a luat deja sfârşit. Cred că ultimele evenimente vor ajunge curând la presă, iar atunci, Domnul să ne ajute!

Lordul Marth clătină din cap, imaginându-şi asaltul presei. Prietenul lui era vizibil obosit, iar ochii lui, de obicei senini, păreau acoperiţi de un văl. Îşi frecă ochii, epuizat.

— Sunt sigur că vom afla veşti de la el curând. Doamne,

e îngrozitor să afli o astfel de ştire din gura presei…

În salon fu adusă o gustare uşoară, dar nimeni nu mâncă prea mult. Nici conversaţia nu era prea animată. Cu priviri plecate, toţi invitaţii erau cufundaţi în propriile gânduri. Din instinct, se adunaseră în faţa focului, parcă înspăimântaţi să rămână singuri.

— Oricât am întârzia clipa, tot trebuie să ne ducem la un moment dat la culcare, şopti Rainbow la urechea prietenei ei. Nu vrei să dormi în camera mea?

Fu uşurată când Marieth răspunse:

— Mi se pare o idee foarte bună.

Inspectorul plecase de ceva vreme, iar oboseala îi copleşise pe toţi. Marcus se ridică brusc.

— Cred că e cazul să plec, acum, pentru că avem nevoie cu toţii de odihnă, spuse el, apoi îngenunche lângă Marieth. Dormi în noaptea asta în camera lui Rainbow, iar mâine vin să te iau.

Marieth, Rainbow şi Quent ieşiră să-l conducă la maşină.

— Ne vedem mâine, Quent, spuse Marcus, strângând mâna prietenului lui.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin, Marcus.

După ce petrecură cu privirea maşina care se îndepărta, se întoarseră în salon. Marieth se simţea brusc foarte singură.

— Am o propunere, spuse gazda, dacă este toată lumea de acord, desigur. Pentru că Tilly este singură, poate ar fi mai bine să doarmă cu doamna Corbelles, iar domnul ambasador în cea care comunică printr-o uşă cu dormitorul.

— Este foarte bine, aprobă ambasadorul cu un zâmbet.

— Cu uşa deschisă, interveni Tilly.

— Bine, dădu din cap Quent. Peter şi Alphonse, presupun că voi veţi fi bine.

— Sigur, răspunseră bărbaţii într-un glas.

— După cum cred că v-aţi dat seama, continuă lordul Marth jenat, inspectorul ne-a cerut să rămânem în Dublin

până la sfârşitul investigaţiei.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Mae intră la nouă în camera lui Rainbow, aducând micul dejun pentru amândouă. Femeia arăta obosită şi nervoasă. Părul ei cărunt, de obicei strâns cu grijă, îi înconjura faţa ca un nor.

— N-o să uit niciodată povestea asta, mormăi ea. Biata doamnă Jamerson. Ce fel de bestie ar face aşa ceva?

— Bună dimineaţa, Mae, încercă să evite răspunsul Marieth.

Era la fel de epuizată şi îngrijorată ca bătrâna menajeră, iar gândul că va urma o zi într-o casă atinsă de tragedie nu o ajuta prea mult. Simţind că nu poate mânca nimic, se lăsă din nou pe pernă, oftând descurajată.

— Nu, doamnă Clair, aşa ceva nu se face! o certă menajera. Trebuie să mâncaţi. Dacă o să vă îmbolnăviţi şi dumneavoastră, ce bine va face acest lucru?

Rainbow dădu semne că se trezeşte, deşi prietena ei era sigură că era trează de ceva timp.

— Bună dimineaţa, spuse tânăra femeie, cu un zâmbet forţat.

Sub ochii ei se zăreau cearcăne adânci, iar Marieth era sigură că, dacă s-ar fi privit în oglindă, ar fi arătat la fel.

— Cum e vremea, Mae? întrebă Rainbow, de parcă starea vremii ar fi interesat-o cu adevărat.

— E soare.

— Măcar atât, ridică tânăra femeie din umeri, privind câteva secunde în gol, apoi fixând tava cu micul dejun. Cred că mă voi mulţumi cu o cafea, murmură ea.

Mae se întoarse s-o privească.

— Lady Whittley, tocmai i-am spus şi doamnei Clair că n-are rost să flămânziţi. O să fie chiar mai rău dacă vă îmbolnăviţi şi domniile voastre. Nimeni n-a mâncat aseară, aşa c-ar fi bine dacă vă veţi strădui să gustaţi măcar ceva.

Marieth îşi învârtea absentă mâncarea din farfurie.

— Ar trebui să încerci să mănânci ceva, Mae a dat un ordin, zâmbi trist Rainbow, înghiţind cuminte prima furculiţă de omletă. Uite, prima este pentru ea.

— E un început, lady Whittley, zâmbi menajera, ieşind din cameră. Rainbow lăsă imediat furculiţa jos, redevenind serioasă.

— Marieth, să ştii că mi-e teamă, recunoscu ea. Îţi dai seama că ucigaşul Veronicăi mă urmărea noaptea trecută, până ai apărut tu?

— Ştiu, Rainbow. Of, ce mi-ar plăcea să dau timpul înapoi, când totul era bine!

— Dacă s-ar putea…

Gândurile lui Marieth zburară spre Marcus.

— Marcus Somerset vine să mă invite la masa de prânz, spuse ea gânditoare. Cred că n-ar trebui să mă duc.

— De ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? exclamă prietena ei. Inspectorul a spus să nu plecăm din oraş, nu din casă. Oricum, cred că Marcus e destul de fermecat de tine şi, trebuie să-ţi mărturisesc, este văzut în toată Irlanda şi, de ce nu, în întreaga lume, ca o partidă excelentă.

— Nu cred c-ar trebui să te las singură, răspunse Marieth, privind-o îngrijorată.

— Oh, te rog să nu-mi strici planurile. O să stau lipită de Quent, arătându-mă neajutorată şi înspăimântată, cum şi sunt în realitate, declară Rainbow, bătând afectat din genele lungi.

— Draga mea, eşti sigură?

— Da, sunt sigură, iar tu ai face mai bine să te pregăteşti. Marcus ajunse la Tallagera pe la unsprezece. Părea obosit, dar arăta mai bine decât în seara trecută. Pentru Marieth, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Purta o haină de tweed de un albastru care se potrivea de minune cu culoarea ochilor. Corpul lui suplu şi înalt părea puternic şi atletic.

La rândul lui, bărbatul o privi coborând scările în rochia

portocalie de mătase, spunându-şi că e cea mai fermecătoare femeie din lume.

— Cum te simţi? o întrebă el îngrijorat, întâmpinând-o la capătul scărilor.

— Cred că sunt încă în stare de şoc. Tu cum te simţi?

— O să supravieţuiesc, zâmbi bărbatul. Rainbow e bine?

— E îngrijorată, dar se străduieşte să fie curajoasă. O să stea în apropierea lui Quent. Nu eram sigură dacă să plec de lângă ea, dar a insistat.

— Mă bucur, şopti el, vechea strălucire maliţioasă sclipindu-i în ochii albaştri.

— Sinceră să fiu, şi eu mă bucur, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul.

Se simţea în siguranţă în preajma lui. Oricât de neplăcută era situaţia, prezenţa lordului Somerset părea să facă totul suportabil.

Bărbatul o ajută să urce în maşină, apoi înconjură Rollsul şi se aşeză la volan. Trecură pe lângă lacul care strălucea în bătaia soarelui. Tânăra femeie îşi aminti prima dată când îl văzuse, încântarea şi speranţele din prima zi. Cine ar fi visat că totul se va transforma atât de repede într-un coşmar? Fără să vrea, se înfioră.

Marcus se întoarse spre ea, privind-o cu atenţie, apoi se întinse şi-i acoperi mâna de pe genunchi.

— Cred că sunt nişte momente foarte neplăcute pentru tine, îmi pare rău, spuse el. Sunt sigur că te simţeai foarte bine până acum. Să sperăm că totul se va rezolva curând şi lucrurile se vor întoarce la normal. Veronica nu era una dintre cele mai drăguţe persoane de pe suprafaţa pământului, se încruntă el, dar nu continuă.

Marieth ar fi vrut să întrebe ce voia să spună, dar mâna lui se îndreptă spre marginea de apus a lacului.

— Uite o caravană.

Copii dezbrăcaţi şi veseli care alergau în jurul părinţilor, femei cu haine colorate şi ten închis la culoare mergeau pe

lângă căruţele cu coviltir.

— Crezi că vând lucruri vechi? întrebă Marieth.

— Sigur, ei vând de toate, iar de cele mai multe ori sunt lucruri care îţi aparţineau o dată, râse bărbatul.

— Vrei să spui că fură?

— Ei nu cred asta, ridică el din umeri, apoi schimbă subiectul. M-am gândit c-ar fi plăcut să luăm masa la mine, apoi să facem o plimbare. Dar, adăugă el privind rochia şi pantofii ei, nu ştiu dacă eşti îmbrăcată pentru o plimbare.

— A, nu, e în regulă. O să-mi facă plăcere, zâmbi ea privindu-şi sandalele şi mişcând din degetele de la picioare.

Marcus începu să râdă.

— Nu cred că am alte încălţări să-ţi împrumut.

Înainte ca tânăra femeie să-şi dea seama, maşina pătrunse pe porţile cu arcade înalte ale proprietăţii lui, făcu o curbă şi opri în faţa casei.

Clădirea era chiar mai frumoasă la lumina zilei. Copacii înalţi îşi clătinau încet crengile, aplecându-se spre pereţii de cărămidă acoperiţi de iederă. Grădinile erau pline de trandafiri de toate culorile, care parfumau aerul.

— Ce frumos, Marcus! exclamă Marieth. El zâmbi larg:

— Speram că-ţi va plăcea.

Tânăra femeie trase în piept aerul parfumat, închizând ochii.

— Îmi place foarte mult.

Camera pe care o alesese pentru a lua prânzul era mai mică decât un salon obişnuit, dar foarte plăcută, cu ferestre largi, umbrite de copaci. Înainte de a se aşeza la masă, Marieth se duse la fereastră, îmbrăţişând cu privirea grădina de trandafiri, pusă în valoare de tufişurile întunecate de iederă. Florile tremurau uşor în bătaia domoală a brizei.

— Sunt minunate, murmură ea.

Se întoarse la masă, iar Marcus îi trase scaunul, aşteptând să se aşeze. Abia acum observă buchetul de

orhidee din centrul mesei şi se aplecă spre ele, atingându-le cu un deget petalele delicate.

— Oh, Marcus! oftă ea impresionată, aşezându-se în sfârşit pe scaun. Lordul Somerset zâmbi, bucuros că totul părea să o încânte.

— Florile sunt pentru tine, să nu uiţi să le iei la plecare.

— Vai, Marcus, îţi mulţumesc, plecă Marieth privirea, dorind să-şi ascundă obrajii îmbujoraţi.

Charles, majordomul, le servi masa şi se retrase, lăsându-i singuri.

— Îmi pare bine că eşti aici, spuse bărbatul, închinând paharul în cinstea ei.

— Mulţumesc, răspunse tânăra femeie, încercând să citească expresia din ochii lui, care o fixau fără să clipească.

Imaginea atât de liniştită a grădinii îi aduse aminte tragedia care părea foarte departe.

— Să fiu aici, înconjurată de linişte şi pace, mă face să mă îndoiesc de realitatea celor petrecute la Tallagera.

— Măcar în această după-amiază, hai să nu vorbim despre asta, propuse el, aruncând o privire calmă spre grădină.

— Desigur, fu ea de acord, cu o voce mai slabă decât intenţionase. Norul întunecat care se lăsase asupra lor se ridică repede, iar restul mesei râseră şi vorbiră, bine dispuşi.

— Mergem acum la plimbare? întrebă Marcus, ajutând-o să se ridice. În hol îi întâmpină Charles, care avea în mână o pereche de pantofi sport, de damă.

— Domnule, la aceştia vă refereaţi? întrebă el. Marcus aruncă o privire spre pantofi şi dădu din cap.

— Da, ei sunt, spuse el, apoi se întoarse spre Marieth. Crezi că ţi se potrivesc?

Tânăra femeie simţi că se îmbujorează şi, aruncând o privire rece spre pantofi, răspunse:

— Nu, sunt prea mici.

— Nu vrei să-i încerci? Cred că sandalele tale nu sunt tocmai potrivite pentru o plimbare.

— Nu, mulţumesc, va fi bine.

— Dacă aşa crezi, foarte bine. Putem să pornim.

Ieşiră pe uşă, lăsându-l în urmă pe Charles, care ţinea încă în mână pantofii. Briza suflă brusc, răvăşind părul lui Marieth.

— Ce proaspăt este aerul! exclamă ea râzând şi încercând să îndepărteze şuviţele care zburau în jurul feţei ei.

— Chiar este, dădu bărbatul din cap, în timp ce adierea îi răvăşea părul blond.

Păşeau pe iarba moale şi înaltă, înaintând până când locul ierburilor fu luat de tufişuri mari, care nu lăsau loc de trecut. Deranjate din cuiburile lor ascunse, păsările se învârteau în văzduh, ciripind. Din loc în loc trebuiră să se oprească, pentru ca Marieth să scape de pietricelele şi crenguţele adunate în sandale. Una dintre ramurile acoperite de spini o înţepă până la sânge, făcându-l pe Marcus să propună să se întoarcă.

— Oh, nu! protestă ea. Să continuăm, este foarte frumos.

Briza devenea din ce în ce mai puternică, făcându-i rochia să se răsucească în jurul gleznelor. Marcus îi întinse mâna, ajutând-o să urce pe o stâncă mai abruptă şi, când ridică privirea să-i mulţumească, razele soarelui se reflectară în ochii ei.

— Oh, Marcus, marea! exclamă tânăra femeie, încântată.

Dealul pe care se aflau domina împrejurimile, deschizând vederea spre plaja nisipoasă şi spre valurile domoale ale mării. Murmurul lor era ca o şoaptă alintătoare. Razele soarelui reflectate în valurile mării aprindeau o lumină ireală în ochii verzi ai lui Marieth.

— Marcus, nu cred c-am văzut vreodată ceva mai frumos, şopti ea copleşită. Bărbatul o ţinea de mână ca pe un copil

şi o conduse spre plajă.

Ajutând-o să-şi pună în jurul umerilor şalul de culoare verde aprins pe care îl adusese cu ea, Marcus îi atinse blând umerii, fixând-o cu privirea. Încercând să-şi ţină sub control părul răvăşit de vânt, Marieth se întrebă la ce se gândea bărbatul care o privea atât de serios. Dădu din cap, iar privirea ei se îndreptă spre deal.

— Priveşte, Marcus! Ce frumos se vede de aici casa ta! Arată ca o floare cu petale verzi care se deschid în jurul ei.

Rămaseră o vreme nemişcaţi.

— E curios că spui asta, observă bărbatul. Casa este numită „Fleur de Mer”. Unul dintre strămoşii mei era de origine franceză şi cred c-a văzut acelaşi lucru ca şi tine.

— Da, arată ca o floare care se ridică uşor din mare. E foarte frumoasă!

— Îţi place casa mea, Marieth Clair? întrebă el pe un ton voit serios. Ea râse, încântată de imaginea din faţa ei.

— Da, foarte mult!

Ochii lui albaştri străluciră maliţios.

— Mă bucur foarte mult că-ţi place.

Cu mâini blânde, o întoarse spre el. Îi dădu la o parte şuviţele rebele de păr, cuprinzându-i faţa în palme şi ridicând-o spre el. Buzele lui îi atinseră uşor obrajii, apoi îi luară în stăpânire gura, întâi încet, ca o mângâiere. Sărutul se adânci, iar braţele lui se strânseră în jurul ei cu pasiune, făcând-o să ameţească.

Merseră încet spre casă, fără să spună nimic, copleşiţi de intensitatea sentimentelor care îi uneau. De această dată, Marcus îi ţinea mâna ca un iubit.

Tânăra femeie nu-şi putea limpezi gândurile; faptul că va trebui să plece în curând la New York şi să se despartă de acest bărbat devenise o perspectivă înfricoşătoare. Oare, după ce va părăsi Irlanda, îl va mai revedea vreodată? îl privi cu coada ochiului, descoperindu-l gânditor, dar netulburat. Ca şi cum ar fi simţit privirea cercetătoare, el se

întoarse spre ea.

— Ar fi foarte plăcut să luăm cina mai devreme în Dublin, apoi să te conduc acasă. Ce părere ai?

Abia acum tulburarea devenise vizibilă pe figura lui.

— Într-adevăr, este o idee bună. Mă bucur că nu trebuie să mă întorc prea curând la Tallagera, răspunse Marieth.

Luară cina într-un vechi restaurant numit Oberon, cu tapet din damasc roşu şi mobilă din lemn întunecat. Atmosfera era elegantă şi romantică, iar specialitatea casei era homarul. Când li se aduse mâncarea, chelnerul aduse şi un şerveţel special, care se lega în jurul gâtului. Tânăra femeie refuză cu mândrie acest şerveţel.

— Sper că nu vei scăpa untul pe frumoasa ta rochie, o tachină Marcus, permiţându-i chelnerului să-i lege şerveţelul în jurul gâtului.

— Nu cred c-o voi face, declară ea pe un ton sfidător. Mâncarea era delicioasă, vinul rece şi cafeaua irlandeză relaxantă.

Din nefericire, cina se apropia repede de final, umplând-o pe Marieth de teamă.

Bărbatul o privi cu atenţie, apoi zâmbi uşor.

— Văd că n-ai scăpat unt pe rochie, comentă el. Sunt mândru de tine.

— Mă tachinezi din nou, sosi răspunsul ei, destul de tăios. Lordul Somerset redeveni serios.

— Îmi pare rău că această zi trebuie să ia sfârşit. Deşi, adăugă el zâmbind din nou, cred că la Tallagera toată lumea crede că te-am răpit sau am fugit cu tine, sau ceva la fel de palpitant. Cred că mai bine te duc înapoi, înainte de a avea de înfruntat o echipă de căutare.

Marieth îi susţinu privirea adâncă, bănuind că se gândeşte la ceea ce se întâmplase pe plajă.

— A fost o zi minunată, Marcus, se mulţumi ea să spună cu simplitate. Bărbatul o ajută să se ridice.

— Trebuie să ne întoarcem la realitatea mai puţin

plăcută, dar nu cred că va dura mult. Să mergem, draga mea.

Stelele se iviseră deja pe catifeaua întunecată a cerului, când intrară pe drumul care ducea la Tallagera. Lăsarea serii răcise aerul, iar suflarea lui neaşteptată o făcu pe Marieth să se înfioare. Marcus se întoarse spre ea:

— Vrei să dau drumul la încălzire? întrebă el.

— Da, te rog. Măcar pentru câteva clipe, răspunse ea.

Ştiau amândoi că fiorul ei nu era cauzat de frig. Pentru o bună bucată din drum se lăsă tăcerea. Marcus fu cel care vorbi primul:

— De ce n-ai vrut să porţi pantofii pe care ţi i-a adus Charles?

— Arătau prea mici, răspunse ea, ridicându-şi bărbia sfidător.

— Nu ştiu, mie mi s-au părut potriviţi.

— Poate că ai dreptate, dar acum nu mai contează.

— Dacă vrei să ştii, erau ai mamei mele.

— Oh, n-am ştiut!

Marieth speră că jena ei nu era foarte vizibilă. Îi auzi chicotitul amuzat şi, deşi n-o privise, ştiu că o tachina şi că se distra de minune. Adunându-şi curajul, întrebă:

— Unde este mama ta?

— Locuieşte în sudul Franţei. Spune că vrea să-şi petreacă zilele de aur într-un ţinut însorit, aşa că mi-a lăsat „Fleur de Mer” şi a plecat. Trebuie s-o cunoşti, la un moment dat.

— Mi-ar face plăcere.

Marcus întoarse capul şi o fixă cu privirea.

— Poate în curând.

Tânăra femeie şi-ar fi dorit să ştie ce era în mintea lui. El rămase o vreme pe gânduri, apoi întrebă brusc:

— Hm, Marieth Clair… Soţul tău era francez?

— Nu, Clair este numele meu de fată. Cunoscuţii ştiu că sunt divorţată, aşa că-mi spun automat „doamna Clair”. Dar

Clair era numele meu de familie. De fapt, suntem din New Orleans, iar soţul meu era britanic.

— Înţeleg, dădu el din cap gânditor.

Maşina opri curând în faţa proprietăţii lordului Marth. Marcus coborî, înconjură maşina şi o ajută să coboare. Când fu în faţa lui, o prinse în braţe şi o sărută cu pasiune.

— Noapte bună, draga mea. Marieth era surprinsă.

— Nu vrei să intri?

— Ba da, zâmbi el, dar nu te pot săruta de noapte bună în faţa tuturor, nu-i aşa?

Tânăra femeie îi întoarse zâmbetul.

— Probabil că nu.

Când intrară în casă, o găsiră la fel de întunecată ca la plecare. Rainbow le ieşi în întâmpinare.

— Foarte bine, comentă ea, văd că ne-ai adus fata înapoi în siguranţă.

Marcus făcu o plecăciune:

— Din câte vezi, da. Nu rămân foarte mult, dar aş vrea să-i vorbesc lui Quent.

— Mă duc să-l chem, se oferi Rainbow, lăsându-i singuri. Marieth îşi aminti brusc de buchetul de orhidee care-i fusese oferit.

— Oh, Marcus! Am uitat florile în maşină.

— Nu-ţi face probleme, o să ţi le aduc înainte de plecare, răspunse el, mângâindu-i obrazul.

— Ce mai faci, Marcus? întrebă Quent, care apăruse în cadrul uşii împreună cu Rainbow, întrerupându-le momentul de tandreţe. Marieth, ai avut o zi bună? se întoarse el spre tânăra femeie, sărutând-o uşor pe frunte.

— Foarte plăcută, mulţumesc.

— Marcus, să mergem în bibliotecă.

Cele două femei se îndreptară spre salon, iar Rainbow se aplecă spre prietena ei, şoptindu-i la ureche:

— Ce fată obraznică! Te-am văzut sărutându-te cu Marcus lângă maşină.

— Rainbow! exclamă Marieth, prefăcându-se şocată, dar zâmbind.

— Dar ăsta este adevărul… Ţi-am spus că Marcus te place. Acum e timpul să-mi povesteşti tot.

În acea clipă, chiar înainte de a intra în salon, uşa bibliotecii se deschise, lăsând să iasă un Quent îngrijorat şi un Marcus abătut.

— Mă duc să iau florile, anunţă acesta din urmă.

Marieth îl urmări cu privirea, întrebându-se de ce umerii largi păreau căzuţi. Bărbatul se întoarse repede.

— Oh, Doamne! exclamă Rainbow, orhidee, ce drăguţ!

Marcus îi mângâie obrazul lui Marieth, murmurând cu blândeţe:

— Ne vedem mâine.

Inima ei bătu mai tare, la auzul cuvintelor pe care sperase să le audă.

— Da, şopti şi ea, apoi urmări cu privirea maşina care părăsi curând proprietatea.

„Oh, Marcus, te rog să ajungi cu bine acasă şi să te întorci cât mai repede”, se rugă în tăcere tânăra femeie, apoi închise uşa şi se alătură restului grupului.

***

A doua zi, soarele capricios al Irlandei nu binevoi să-şi răspândească razele asupra ţinutului. Aerul era plin de nori deşi de ceaţă, care se strecurau printre copaci, umezind ferestrele şi pătrunzând pe sub uşi. În urma lor, totul era cuprins de răceală.

Mae bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte răspunsul. Puse tava cu micul dejun pe o masă acoperită cu o faţă de masă albastră, lungă până în podea. În centrul mesei trona o vază cu flori uluitor de frumoase: orhideele pe care Marieth le primise ziua trecută de la Marcus.

— Hai să mâncăm la masă, propuse Marieth lui Rainbow.

— E o idee foarte bună. Mă simt ca la spital, mâncând mereu micul dejun în pat, fu de acord prietena ei, sărind din pat şi punându-şi halatul pe umeri. Brr, ce frig e! se plânse ea.

Mae dădu drumul la încălzirea electrică şi aprinse şi buştenii din vatra şemineului.

— Mulţumesc, Mae, îi spuse Rainbow, frecându-şi palmele înfrigurată.

Marieth se apropiase de masă şi studia buchetul de orhidee.

— Au rezistat bine? o tachină prietena ei.

— Da, răspunse tânăra femeie neatentă.

Se aplecă spre flori, admirând petalele delicate, când prinse cu coada ochiului o mişcare. Se întoarse repede spre fereastră, cu o cută de concentrare între sprâncene, încercând să zărească prin ceaţa deasă. Figura i se lumină brusc şi exclamă involuntar:

— Uite!

Se întrerupse, aplecându-se mai mult pe fereastră.

— Ai văzut ceva? o întrebă Rainbow.

— Nu, mormăi ea nedumerită.

Era sigură că-l zărise pe Marcus prin fuioarele de ceaţă dar, după mişcările lui, bărbatul nu voia să fie observat. „Dar de ce?” se întrebă ea gânditoare, întorcându-se la masă.

Prietena ei aruncă o privire spre fereastră.

— E destul de mohorât, nu-i aşa?

Ca să scape de nesiguranţă, Marieth se hotărî s-o întrebe pe Mae:

— Mae, a sosit cumva lordul Somerset?

— Nu, doamnă, n-a sosit nimeni. Nu era tocmai ce se aştepta să audă.

— Aşa de curând, draga mea? o tachină din nou Rainbow. Lasă-i măcar timpul să se dea jos din pat, să se bărbierească, să ia micul dejun şi apoi să fugă încoace.

Tânăra femeie râdea de nerăbdarea lui Marieth, dar nu era conştientă că ochii verzi îşi pierduseră strălucirea. De ce Marcus se furişa în preajma castelului, fără ca nimeni să ştie că este aici?

— Cum se simte Iris? întrebă ea, încercând să pară detaşată. Rainbow răspunse cu entuziasm, printre înghiţituri mari de cafea:

— Minunat de bine. E un pic zdruncinată, dar Nicholas a stat lângă ea zi şi noapte. Am impresia că-şi spune că lovitura aceasta la cap a fost providenţială. Putem să-i facem o mică vizită.

Tinerele femei se îmbrăcară mai gros decât de obicei, cu pantaloni şi pulovere călduroase. În timp ce-şi trăgea pe cap puloverul, Marieth glumi:

— Cred că la New York e un val de căldură.

Arătau bine, detaşate şi strălucitoare, dar fiecare îşi păstra fiorii de teamă în suflet.

Rainbow bătu la uşa lui Iris. O voce masculină răspunse:

— Intră.

Nicholas lua micul dejun împreună cu Iris. El stătea pe marginea patului, cu tava pe picioare, iar ea era în pat, sprijinită de un munte de perne.

— Bună dimineaţa!

Deşi încă palidă, tânăra încerca să pară binedispusă. Nicholas, în schimb, arăta epuizat. Cearcăne adânci i se desenaseră sub ochi.

— Bună dimineaţa pentru amândouă, spuse el, mai mult obosit decât vesel.

Marieth se duse lângă Iris şi o sărută pe obraz.

— Cum te simţi? o întrebă ea, înmânându-i câteva orhidee din buchetul primit de la Marcus.

— Oh, ce frumoase sunt, Marieth! exclamă Iris, acceptând florile.

— Îmi face plăcere să le împart cu tine. Le-am primit de

la Marcus Somerset.

— Da? Am pierdut ceva, zăcând aici în pat? întrebă tânăra, privind-o întrebător pe Iris.

— Cred că da, draga mea, răspunse zâmbind aceasta. Şi s-ar putea să fi pierdut ceva măreţ...

— Crezi că Marcus şi-a găsit în sfârşit naşul? i se adresă Iris lui Rainbow, ignorând-o intenţionat pe Marieth.

— Mi-ar plăcea să încetaţi să vă purtaţi de parcă n-aş fi de faţă, se răsti aceasta. Marcus n-a făcut decât să mă invite la prânz.

Nicholas se uita uluit de la una la alta, fără să înţeleagă dansul feminin al dragostei. Rainbow îi aruncă o privire sugestivă prietenei ei, fluturând din gene:

— Nu numai atât!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rainbow, nu mai face din ţânţar armăsar!

— Oricum ar fi, cred că este timpul ca Marcus să găsească o femeie pe potriva lui şi să se liniştească, zâmbi împăciuitor Iris, dându-i florile lui Nicholas cu rugămintea să le pună în apă. Cred că azi mă voi ridica din pat, se întoarse ea spre cele două femei, cu o privire hotărâtă.

— Mai întâi să vedem ce spune doctorul, o întrerupse Nicholas. Tinerei îi plăcea tonul autoritar din vocea lui, dar hotărî că e bine să se mai alinte.

— Dar mă plictisesc atât de tare stând toată ziua singură în cameră!

— Nu e adevărat, Iris. Stau cu tine majoritatea timpului, răspunse bărbatul, puţin jignit.

Ea îi zâmbi dulce.

— Îmi pare rău, dragule, ai dreptate. Ai fost foarte bun cu mine şi apreciez foarte mult. Cred că-mi doresc doar să fiu în stare să mă descurc singură.

— Ştiu, zâmbi Nicholas, mângâind-o cu blândeţe pe mână.

— Dar, adăugă tânăra, înveselindu-se, mă bucur să aflu

despre Marieth şi Marcus.

— Te rog, nu face prea mult caz, zâmbi Marieth. Tu şi cu Rainbow o să-l speriaţi pe bietul om cu imaginaţia voastră.

— Nu prea cred. Dar de ce nu vă duceţi să aflaţi ce se mai petrece în lumea de afară? zâmbi Iris cu căldură, sprijinindu-se pe perne.

Cele două femei îşi luară rămas-bun şi ieşiră pe hol.

— Să vedem cine este în salon, propuse Marieth.

Când intrară în salon, îi găsiră pe Tilly şi pe ambasador cu soţia lui. Cu toţii beau cafea irlandeză. Ziua era foarte întunecată, astfel încât Marieth nu-l observă pe tânărul foarte subţire care privea pe fereastră decât în clipa în care se întoarse spre ele.

— Jasper, nu ştiam că ai venit! exclamă Rainbow, îmbrăţişându-l cu căldură. Îmi pare atât de rău, suspină ea, străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

Marieth îl observă pe celebrul cântăreţ rock, în timp ce vorbea cu prietena ei. Arăta ca o vedetă, de la vârful cizmelor scumpe până la părul care, deşi lung şi buclat, părea foarte îngrijit.

— Marieth, draga mea, o chemă Rainbow, ţi-l prezint pe Jasper Jamerson.

Pentru că i se părea că trecuse deja de punctul în care ar fi trebuit să prezinte condoleanţe, tânăra femeie se mulţumi să spună:

— Încântată de cunoştinţă.

Chiar dacă avea anumite rezerve în ceea ce-l privea pe acest bărbat, impresia pe care i-o lăsă era una pozitivă, de persoană plăcută şi manierată. Îi părea rău pentru el. Se îndreptă spre ambasador, care stătea în faţa focului, lăsând-o pe Rainbow să stea de vorbă cu el.

— Umezeala aceasta îmi aduce aminte că nu mai sunt tânăr, clătină din cap ambasadorul. Aţi dormit bine? întrebă el.

— Mai bine decât noaptea trecută, dar am avut şi câteva

momente mai puţin plăcute, mărturisi Marieth.

— Înţeleg. Este o perioadă foarte grea pentru lordul Marth... Chiar dacă nu voi putea rămâne foarte mult, aş vrea să văd toate aceste necazuri rezolvate.

Soţia ambasadorului şi lady Grant-Montgomery rămaseră tăcute, dar supraveghind cu coada ochiului silueta nefiresc de subţire a lui Jasper.

— Cred că voi face câţiva paşi, spuse Marieth. Aţi dori să mă însoţiţi, domnule ambasador?

— Ar fi foarte plăcut, dar aştept un telefon de la Ambasada din Londra, răspunse bărbatul. O să dureze destul de mult, dar nu cred că este bine să vă duceţi singură.

— Aveţi dreptate, dădu ea din cap. Ni s-a spus să nu rămânem singuri.

Aruncă o privire prin cameră, căutând un însoţitor, dar păreau cu toţii ocupaţi.

— Presupun că Peter s-a trezit, spuse tânăra femeie.

— Oh, da, veni răspunsul ambasadorului. Cred că este în bibliotecă, parcă l-am văzut intrând acolo.

— În acest caz, îl voi smulge din universul lui călduţ şi confortabil şi-l voi scoate în lumea rece şi cenuşie de afară, râse ea, făcându-i un semn cu mâna lui Rainbow şi ieşind.

În holul rece şi întunecat, se răzgândi. Nu se duse în bibliotecă, pentru că-şi aduse aminte ce zărise de la fereastră. Nu voia un însoţitor, ci voia să fie singură şi să-l găsească pe Marcus, dacă mai era prin preajmă.

Ajunse lângă scară, unde era debaraua, luă o haină de ploaie şi, atentă să nu fie zărită, ieşi în ceaţa copleşitoare. Totul era învăluit în tăcere şi nu se vedea decât la câţiva paşi în faţă. Casa dispăru repede din câmpul vizual, iar crengile uscate începură să trosnească sinistru sub picioare. Spera în continuare să-şi demonstreze că se înşelase, că nu Marcus era acel bărbat ce se furişa în preajma castelului.

Tânăra femeie se îndreptă spre lac, încercând să se ferească de ramurile ude ce o loveau peste braţe şi picioare. O ramură cu spini se balansă în faţa ochilor ei, clătinând o bucăţică de material, smulsă din haina unui trecător. Inima lui Marieth se strânse când ridică bucăţica de material spre ochi: era de tweed, foarte asemănătoare cu haina pe care Marcus o purtase în seara precedentă. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce gânduri cumplite o asaltau.

O crenguţă trosni în faţa ei, apoi se lăsă tăcerea de parcă undeva în apropiere cineva sau ceva s-ar fi oprit brusc, ascultând. Apoi răsună un foşnet de crengi împinse cu putere. Marieth încremeni, neîndrăznind nici să respire.

Tăcere din nou. Ascultă încordată, dar nu se mai auzea nimic. Deodată, o voce răsună foarte aproape şi silueta unui bărbat se contură din ceaţă chiar în faţa ei. Tânăra femeie era prea înspăimântată să mai spună ceva. Rămase încremenită, văzându-l păşind spre ea.

— Ce faceţi aici singură, doamnă Clair? spuse vocea.

Când trăsăturile figurii lui se desprinseră din ceaţă, Marieth reîncepu să respire. Era inspectorul O’Leary.

— Domnule inspector! M-aţi speriat de moarte, şopti ea.

— Era şi cazul, doamnă Clair, răspunse el. Aţi fost instruiţi cu stricteţe să nu vă îndepărtaţi singuri. Aţi fi putut foarte bine să staţi acum de vorbă cu criminalul, dacă n-aş fi fost în preajmă. Zgomotul din tufişuri de mai devreme n-a fost produs de niciunul dintre noi. Nu era nimeni în preajmă să vă vadă… decât criminalul şi, din fericire, noi.

Sângele începuse să se răcească în venele ei. Inspectorul era într-adevăr furios. Ordinele lui fuseseră încălcate, iar cei care trebuia să fie sub protecţia lui, puşi în pericol.

— Îmi pare rău, îşi ceru Marieth scuze. Pur şi simplu m-am îndepărtat fără să-mi dau seama. Nu ştiam că sunteţi în preajmă, domnule inspector.

— Dar suntem, doamnă Clair, şi vedem tot ce se

întâmplă. Îmi permiteţi să vă însoţesc acasă? întrebă el, întinzându-i mâna. Sper că nu se va mai întâmpla aşa ceva a doua oară, nu-i aşa?

— Nu se va mai întâmpla, domnule inspector.

Marieth se simţea ca un copil care fusese certat şi n-avea niciun argument. Ca să fie şi mai rău, la intrarea în castel îl întâlniră pe Peter şi avu de îndurat o furtună de reproşuri:

— Marieth, unde ai fost?

Lacrimile se adunaseră în colţul ochilor ei.

— Am fost pur şi simplu la o plimbare. N-am făcut nimic rău.

— Din fericire pentru tine, ai fost salvată la timp, se răsti Peter.

— Cred că mă voi retrage în camera mea, şopti ea, dornică să plece înainte să izbucnească în plâns.

— Nu sta prea mult, strigă prietenul ei. O să mergem la Marcus la masă. Nu trebuie să te schimbi.

Tânăra femeie se retrase în camera ei, încercând să stăvilească şuvoiul de lacrimi care îi curgea pe obraji. Îşi dădu seama că nu plângea pentru că fusese certată de Peter şi de inspector, ci pentru că era copleşită de teamă că motivul pentru care Marcus se ascunde are o legătură cu crima.

Deschise radiatorul şi se aşeză pe podea, în faţa lui. Voia să fie singură. Scoase bucata de material din buzunar şi o învârti între degete, întrebându-se despre ce poate fi vorba. O bătaie la uşă o smulse din gânduri: era John, care o anunţa că restul lumii era gata pentru plecarea spre proprietatea lordului Somerset.

Capitolul 6

Iris părea binedispusă şi plină de entuziasm. Deborda de energie şi găsea totul foarte amuzant. Desigur, cu toţii erau conştienţi că această agitaţie era cauzată de excitarea nervoasă. Dar medicul îi permisese să se dea jos din pat şi să-i însoţească pe restul invitaţilor la masa de prânz pe proprietatea lui Marcus.

Când ajunseră, Charles îi conduse în salon. Fură servite băuturi, iar Alphonse îşi asumă rolul de a servi pe toată lumea. Datorită dimineţii dezastruoase pe care o avusese Marieth, bărbatul se arăta deosebit de drăguţ cu ea. Peter se comporta mai degrabă ca un frate. Încă nu uitase excursia ei periculoasă şi abia îi adresa vreun cuvânt.

Alphonse se aşează lângă Marieth.

— Unde este gazda? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea, compunându-şi un zâmbet artificial şi sperând că îngrijorarea care o copleşise nu era vizibilă.

Vecinul ei ridică paharul în semn de salut şi bău cu sete.

— Sper că nu va întârzia prea mult.

— Şi eu la fel.

— Bună ziua tuturor, răsună în acea clipă vocea lui Marcus, care se alătură oaspeţilor.

Marieth observă imediat că purta o cămaşă albastră şi un sacou alb.

— Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întâmpin, îşi ceru el scuze, dar sper că toată lumea a găsit o băutură pe plac.

Privirea lui o fixă o clipă lungă pe Marieth, apoi se opri asupra lui Jasper.

— Cum te simţi, Jasper? întrebă el cu o notă de compătimire în voce, strângându-i mâna. Cred că masa e gata, se întoarse gazda spre restul invitaţilor. Să mergem.

Masa fu servită într-o sală care ar fi cuprins cu uşurinţă treizeci de persoane. În centrul camerei strălucea un

candelabru magnific, iar focul din şemineu împrăştia o strălucire caldă în jur.

— Doamnă Corbelles, vă rog să luaţi loc în dreapta mea. Marieth, stai în stânga, indică Marcus locurile.

Ordinea era gândită astfel încât să nu stea două femei una lângă cealaltă. Charles stătea lângă bufet, atent la servirea delicateselor care ar fi trimis un gurmand într-al nouălea cer. Imediat după ce se servi supa, conversaţia începu să curgă cu uşurinţă, iar invitaţii uitară motivul care-i adusese acolo.

După masă, doamnele se retraseră în salon, iar bărbaţii mai rămaseră o vreme la masă, bând cafea.

— Ai văzut casa? o întrebă Tilly pe Marieth.

— Nu, dar mi-ar fi făcut plăcere, răspunse aceasta.

— În acest caz, o să-l rog pe Marcus să vă facă un tur ţie şi doamnei Corbelles.

Bărbaţii li se alăturară curând, bine dispuşi, râzând de o glumă pe care nu voiau s-o împartă.

— Doamnelor, propuse Marcus, ce părere aveţi de o partidă de cărţi? Veselia lor excesivă o făcu pe Marieth să se întrebe dacă nu cumva exageraseră cu coniacul.

— Nu, mulţumim, Marcus, răspunse Rainbow. Doamna Corbelles şi Marieth n-au vizitat niciodată casa ta. Mă gândeam că poate vrei să le faci turul de onoare.

— Sigur, fu el de acord. Mai vrea să vină cineva?

— Nu, mulţumim, răspunse Peter. Eu unul cred că vreau să încerc o partidă de cărţi cu „John cel Cinstit” de colo, zâmbi el, făcând un semn din cap spre Tilly.

— Foarte bine, acceptă femeia propunerea, dar rămâne să vedem cine e cu adevărat „John cel Cinstit”.

— Cine ni se alătură? se întoarse Peter spre restul grupului.

— Eu mă voi mulţumi să privesc, răspunse Iris.

— Eu trebuie să ajung la Dublin, anunţă Jasper Jamerson.

— Ai nevoie de o maşină? întrebă Marcus.

— Nu, mulţumesc, am maşina cu mine.

— Jasper, te deranjează dacă vin cu tine? întrebă Alphonse. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

— Deloc. Ne vedem cu toţii la Tallagera, îi salută Jasper la ieşire, iar cei doi bărbaţi plecară împreună.

Ambasadorul Corbelles se alătură doamnelor care făceau turul casei, iar Quent, Iris, Peter şi Nicholas începură jocul de cărţi. Ieşind, Marieth auzi vocea lui Peter:

— Acela care este ales de Tilly ca partener, să fie sigur că va câştiga. În timp ce urcau scările spre primul nivel, tânăra femeie îşi dădu seama că nu văzuse mai mult de parterul casei lui Marcus, frumoasa „Fleur de Mer”. Strămoşi de mult apuşi reveniră la viaţă, privindu-i din şirul de portrete care urma linia holului. Era bogat împodobit, fără să fie încărcat, iar vopseaua albastră scotea în evidenţă figurile pictate. Figura unei tinere blonde, cu părul aranjat în stilul anilor treizeci, zâmbea fermecător spre ei, cu buze roz aprins şi ochi de un albastru electric. Purta un colier încrustat cu un minunat smarald, înconjurat de diamante.

Marieth se apropie de portret, privindu-l cu atenţie.

— Nu seamănă cu nimeni cunoscut? zâmbi Marcus.

— Ba da, răspunse ea gânditoare, încercând să găsească asemănarea, când privirea îi alunecă spre însoţitorul ei. Seamănă cu tine! E foarte frumoasă, Marcus.

Ceilalţi li se alăturară în faţa portretului.

— Ce mai face lady Anne? La fel de frumoasă? întrebă Rainbow.

— Cred că da, răspunse Marcus. Din punctul meu de vedere, mama trebuie să facă o vizită în Irlanda cât de curând.

Camerele se înşirau una după alta, adevărate bijuterii de bun-gust. Gazda lor deschise o uşă din centrul holului şi făcu un pas înapoi:

— Acesta este dormitorul central, spuse el.

În şemineul de marmură strălucea un foc vesel. Mobila

era de lemn bogat, întunecat, iar culorile emanau forţă şi căldură. Prezenţa masculină copleşitoare era aproape tangibilă.

Marcus se aplecă spre urechea lui Marieth:

— Bineînţeles, stilul poate fi schimbat, şopti el.

Fără să ştie ce să răspundă, tânăra femeie plecă privirile, simţind că se îmbujorează. Turul luă sfârşit în curând, lăsând-o mai neliniştită decât fusese.

Marcus îi invită pe toţi să rămână pentru cină, dar Quent îşi anunţase deja bucătarul că se vor întoarce pentru cină. La rândul lui, acesta îl invită pe Marcus să meargă cu ei, dar oferta lui fu refuzată. Marieth era foarte dezamăgită, pentru că se obişnuise deja cu prezenţa lui Marcus. Refuzul acestuia de a merge cu ei la cină o neliniştea.

— Sunt epuizată, spuse Tilly. Cred că mă voi odihni până la cină.

— Şi eu la fel, dădu din cap Rainbow, înăbuşindu-şi un căscat.

— Ei bine, eu nu sunt obosită, declară Iris. M-am odihnit destul, ca să-mi ajungă o săptămână.

Tânăra se aşează pe canapea şi-şi trase picioarele sub ea. Marieth, încă supărată pe Peter pentru că se răstise la ea, trecu pe lângă el şi se aşeză pe un scaun lângă foc. Nicholas se întinse pe canapea, punându-şi capul pe genunchii lui Iris. Ea îi mângâia părul, răsucindu-l în jurul degetelor. Doamna Corbelles se hotărî să urmeze exemplul celorlalte două femei, iar soţul ei îşi luă un pahar de coniac şi se apropie de foc. Quent ieşise din cameră ceva mai devreme, probabil ca să se ocupe de aranjamentele pentru cină. Părea o seară liniştită, până când un ţipăt ascuţit sparse tăcerea.

— Oh, Doamne! exclamă Iris, cuprinsă de groază.

Nicholas sărise de pe canapea, alergând spre scări, urmat foarte aproape de Peter. Lor li se alătură Quent, tocmai în clipa în care Jasper şi Alphonse intrau pe uşă.

Marieth şi Iris erau încremenite de groază, incapabile să se ridice în picioare, aşteptând cu sufletul la gură.

Când Quent şi restul bărbaţilor ajunseră la Rainbow, aceasta stătea în cadrul uşii, sprijinindu-se cu o mână de perete, cu capul plecat. Ca un copil, întinse mâinile spre Quent şi spuse, printre sughiţuri de plâns:

— Quent, uite!

Arăta spre uşa deschisă a camerei. Bărbatul rămase stupefiat. Camera arăta de parcă o fiară monstruoasă ar fi trecut pe acolo: hainele erau împrăştiate peste tot, mobilele răsturnate, scaunele întoarse cu picioarele în sus, cu fundurile sparte. Patul fusese desfăcut în bucăţi, iar salteaua aruncată lângă perete. Cutia de bijuterii a lui Rainbow era goală, conţinutul ei zăcând împrăştiat pe birou. Tânăra femeie nu verifică dacă lipseşte ceva, se mulţumi să rămână în prag, suspinând.

— Draga mea, coboară în salon, îi spuse Quent.

Între timp, Marieth şi Iris se forţaseră să reacţioneze şi urcaseră până la camera lui Rainbow. Se adunară în jurul ei, strângând-o în braţe, apoi o ajutară să coboare. În salon li se alăturară Tilly şi doamna Corbelles.

Alphonse coborî scările în grabă, strigând:

— Tom, cheamă-l pe inspectorul O’Leary, repede!

Inspectorul şi echipa lui de poliţişti sosiră curând. După ce salută pe toată lumea, se îndreptă spre camera lui Rainbow şi rămase acolo o oră. Foarte repede i se alătură o echipă medico-legală, care acum îşi încheia munca de recuperare a tuturor indiciilor.

Membrii grupului de invitaţi ai lordului Marth se strânseră în jurul inspectorului în clipa în care acesta ieşi.

— Criminalul nostru caută cu siguranţă ceva, anunţă bărbatul. Nu lipseşte nimic din lucrurile ladyei Whittley, deci nu este vorba despre un jaf, continuă el, întorcându-se spre Rainbow. Vă puteţi gândi la un obiect din posesia dumneavoastră pe care criminalul şi l-ar putea dori cu

disperare?

Tânăra femeie rămase o clipă pe gânduri.

— Nu, domnule inspector, clătină ea din cap. Nu mă pot gândi la nimic anume. Chiar la nimic...

Îşi plecă fruntea, încercând să ascundă lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

— Oricum, ucigaşul este sigur că aveţi ceva care este foarte periculos pentru el. Aşa că repet: lady Whittley, lady Iris, nu rămâneţi singure. Acest lucru este valabil şi pentru dumneavoastră, doamnă Clair. De ce aţi fi în pericol, deşi sunteţi străină de aceste locuri, nu pot spune pe moment. Dar azi-dimineaţă aţi fost foarte aproape de a fi agresată... sau chiar mai rău. Aşa că nu vă mai plimbaţi de una singură. Cred că acum ne putem întoarce cu toţii în salon.

Când ajunseră cu toţii în faţa uşii camerei care aparţinuse Veronicăi, inspectorul se opri, ca şi cum i-ar fi venit o idee. Puse mâna pe clanţă, apoi se opri, dar uşa se deschise de la sine. Surprins, bărbatul aruncă o privire înăuntru. Camera nu mai fusese deschisă de la moartea locatarei ei, dar acum era devastată la fel ca aceea care-i aparţinuse lui Rainbow. Mirosul parfumului era copleşitor, pentru că sticla de parfum zăcea sfărâmată în mijlocul camerei. Hainele Veronicăi, care nu fuseseră atinse în aşteptarea soţului ei, fuseseră rupte în bucăţi. Rochia de şifon pe care o purtase la bal zăcea în fâşii pe un scaun răsturnat. Inspectorul închise ochii pentru o secundă.

Ochii lui Marieth se umplură de lacrimi. Se întoarse spre Quent care, nedumerit, îşi freca ochii obosiţi.

— Hai să coborâm, îl rugă ea. Nu cred că mai avem ce face aici. Grupul şocat şi întristat începu să coboare scările, dar inspectorul îi opri.

— Lord Marth, spuse el, de ce n-au auzit servitorii zgomotul produs de aceste stricăciuni?

Quent fu nevoit să-şi umezească buzele uscate înainte să răspundă:

— Servitorii locuiesc într-o altă aripă a castelului şi, pentru că nu eram acasă, îmi imaginez că s-au ocupat cu toţii de propriile probleme.

— Înţeleg, dădu din cap poliţistul. Aş avea nevoie să folosesc telefonul. Avem nevoie de întăriri.

— Desigur, aprobă imediat gazda. Domnule inspector, vă rog să faceţi orice este necesar pentru a clarifica aceste probleme.

— Nu vă faceţi probleme, lord Marth, o vom face.

Din nou, invitaţii fură copleşiţi de disperare şi se adunară în salon. Mai multe maşini aparţinând secţiei de poliţie aduseră cutii de diverse forme şi mărimi. Nu se servise masa, dar nimeni nu simţea nevoia să mănânce. Brusc, Quent se ridică şi se îndreptă spre telefon. Formă numărul şi spuse repede:

— Cu lordul Somerset, vă rog. La telefon, lordul Marth.

Aşteptă câteva secunde, bătând nervos cu un deget în marginea măsuţei pentru telefon.

— Marcus? Quent la telefon. Uite, prietene, aici se întâmplă tot felul de lucruri ciudate şi e deprimant. Mă întrebam dacă nu ne poţi găzdui în noaptea asta?

Rămase o clipă tăcut, ascultând răspunsul, apoi dădu din cap.

— Ne vedem curând, încheie el conversaţia, apoi se întoarse spre restul oaspeţilor. Marcus ne va găzdui în această seară, anunţă el. Poate că mâine lucrurile vor fi mai clare. În seara asta, nu cred că mai sunt în stare să suport acest loc. Aşa că, după ce toată lumea îşi ia cele necesare pentru noapte, vom merge la „Fleur du Mer”.

După acest anunţ, bărbatul rămase nemişcat, trecându-şi degetele peste faţă. Rainbow se apropie de el:

— Dragule, o să iau eu şi ce-ţi trebuie, se oferi ea.

Marieth şi prietena ei urcară scările spre camerele lor şi dădură nas în nas cu inspectorul, anunţându-l de hotărârea lui Quent.

— Da… da, cred că este o idee foarte bună, dădu acesta din cap. Sunt nişte momente foarte neplăcute pentru lordul Marth.

Se despărţiră, Marieth adunând lucrurile pentru ele, iar Rainbow, pentru Quent.

Cu bagajele care conţineau necesarul pentru noapte, cu umerii căzuţi şi priviri triste, grupul ajunse la „Fleur du Mer”. Gazda îi întâmpină la uşă.

— E foarte frumos din partea ta, Marcus, îi spuse Quent, strângându-i mâna. Îmi e teamă că, dacă mai stăteam un pic acolo, trebuia să ne ducă pe toţi la spitalul de nebuni.

— Nu-ţi face probleme, îl bătu prietenul lui pe umeri. Camerele sunt pregătite în această clipă. Între timp, putem lua cina.

Marcus se strădui să facă masa cât mai plăcută cu putinţă. Lumânări parfumate erau aprinse în sala de mese şi buchetele de flori de pe masă înviorau atmosfera. Chiar dacă fuseseră pregătite în grabă şi, după toate probabilităţile, de un bucătar nervos, felurile de mâncare erau variate şi gustoase.

— Marcus, dacă se poate, aş vrea să merg cât de repede posibil la culcare, îl rugă Tilly. Sunt îngrozitor de obosită.

— Desigur, Tilly. O să urc cu tine. Quent, vrei să vii şi tu? La fel şi ceilalţi care se simt obosiţi. Camerele sunt pregătite.

— Foarte bine, oftă Peter. Cred c-a fost destul pentru o zi! Jasper Jamerson fusese tăcut cea mai mare parte a serii. Devenise foarte palid, de când văzuse cum arăta camera soţiei lui.

— Cred că mă voi duce şi eu la culcare, spuse el, ridicându-se.

— Eu sunt cam agitat, dădu din cap Alphonse. Poate o să citesc un pic, sau o să mă uit la televizor.

— Bine, biblioteca este la capătul culoarului, îi explică lordul Somerset. Tot acolo găseşti şi televizorul.

— Hai, Marieth, vii? întrebă Marcus. Şi tu la fel, Rainbow!

Fuseseră mai mult ordine, decât întrebări. Rainbow încercă să glumească:

— Să mergem, Marieth. Domnul a ordonat!

Bagajele fuseseră duse în camere de către servitori şi totul era pregătit pentru oaspeţii neaşteptaţi. Marieth şi Rainbow îi urmau foarte aproape pe Marcus şi Quent şi-l auziră pe primul şoptind:

— Vom păstra aceleaşi aranjamente pentru dormit. Nu ştiu unde este criminalul, dar bănuiesc că e destul de aproape.

— Aşa cred şi eu, răspunse Quent. Nu ştiu de ce aveam impresia greşită că are legătură cu Tallagera.

— Nu, este acolo unde se află Rainbow şi Iris, aşa că în această seară se află la „Fleur de Mer”.

Marcus ridică vocea, adresându-se însoţitoarelor lor:

— Voi intraţi aici, mă voi întoarce curând.

Deschise uşa unei camere, le făcu semn să intre şi plecă.

Marieth nu-şi amintea să fi văzut această cameră când făcuse turul casei, cu paturile ei duble şi păturile de culoarea portocalei. Un foc vesel ardea în şemineu. Se aşeză pe covor, întinzând mâinile spre flăcări.

— Rainbow, cum se poate întâmpla aşa ceva? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile care curgeau încet pe obraji. Totul e atât de frumos! Camera aceasta este plină de pace şi frumuseţe, dar noi ne aflăm aici pentru că un nebun încearcă să ne omoare.

— Ştiu, draga mea, ştiu, şopti prietena ei, aşezându-se lângă ea şi fixând gânditoare focul.

Liniştea fu întreruptă de o bătaie la uşă.

— Intră! spuse Rainbow.

— Noi suntem, spuse Marcus, închizând uşa după el şi Quent. Toată lumea s-a aranjat pentru noaptea asta. Nicholas este nevoit să doarmă în camera lui Iris, dar nu cred c-o deranjează prea tare, zâmbi el.

Ducându-se spre fereastră, trase draperiile şi se asigură că era bine închisă. Marieth văzu că aveau vedere spre mare.

— Această cameră se află lângă a mea, explică gazda. Vreau să mă asigur că aceste uşi sunt încuiate. Oricum, e destul de frig şi nu aveţi nevoie de ele deschise.

Marieth îl însoţi la fereastră, descoperind că dădea spre o terasă cu balustradă de piatră. Nu se putea zări nimic afară, doar fuioarele lungi şi întunecate de ceaţă, dar murmurul valurilor era perceptibil.

— Într-o noapte cu cer senin e chiar foarte plăcut, îi şopti Marcus la ureche.

— Da, îmi imaginez, răspunse ea la fel de încet.

După ce se asigură că uşile ce dădeau spre terasă erau bine închise, bărbatul trase draperiile.

— Gata, anunţă el satisfăcut.

Neştiind ce mai era de făcut în plus, dar dornic să mai stea, întrebă:

— Vreţi să coborâm în salon pentru un coniac înainte de culcare?

— Mi-ar plăcea un coniac, zâmbi Quent, dar aş vrea să stau puţin de vorbă cu Rainbow.

— O să-ţi trimit un pahar, veni răspunsul lordului Somerset, care se întoarse zâmbind spre Marieth. Asta înseamnă că trebuie să vii cu mine, spuse el, întinzându-i mâna.

Tânăra femeie îşi puse palma într-a lui, bucurându-se de atingerea fermă.

După ce îl trimise pe Charles cu un pahar de coniac la etaj, Marcus o invită pe Marieth în bibliotecă, unde ardea un foc încă viu, producând umbre întunecate care dansau pe pereţi. Puse două perne pe covor în faţa focului şi aduse aproape tava cu paharele de coniac. Se aşeză jos, trăgând-o pe tânăra femeie spre el. O îmbrăţişă strâns, punându-i capul pe pieptul lui şi mângâindu-i părul. Apoi îi ridică

bărbia cu un deget, privind-o în ochi. Văzându-i expresia pierdută, râse brusc şi o sărută cu atâta pasiune, încât ea simţi că totul se învârteşte în jurul lor. Deşi ar fi vrut să rămână aşa o veşnicie, în cele din urmă bărbatul se retrase.

— Sunt îngrijorat pentru tine, spuse el, turnând în pahare.

— Şi eu sunt puţin îngrijorată, recunoscu ea. Nu atât pentru mine, cât mai ales pentru Rainbow şi Iris.

Rămase o clipă tăcută, dorind să-şi adune curajul şi să-i pună întrebarea care o neliniştea. De ce se furişase la Tallagera?

— Da, sunt în pericol, dădu el din cap, fără să dea vreun semn că ştie despre aventura ei din apropierea lacului. Ţi-a spus Rainbow ceva? Ceva care ar putea fi la originea acestei nebunii?

Privirea lui neliniştită o făcu să i se strângă inima.

— Nu. Rainbow spune că n-are nici cea mai mică idee despre ce poate fi vorba. Dar lucrurile de acest gen nu cred că se întâmplă din senin. Mă tot gândesc la acest lucru şi-mi spun că poate la un moment dat mă voi trezi şi Veronica va fi în continuare cu noi şi totul va fi în ordine, aşa cum era înainte să mă duc la culcare.

Bărbatul o strânse mai tare în braţe.

— Mă tem că nu va fi aşa. Va trebui să dăm de capătul acestei poveşti şi apoi să ne vedem de vieţile noastre.

Se întinse pe spate, lăsându-şi capul în poala ei şi admirând-o.

— Doamne, ce frumoasă eşti! Ea privi în jos şi zâmbi.

— Nu crezi asta? întrebă el.

— Nu, prostuţule, nu cred, râse Marieth.

— Mă întrebam. Nu răspunzi niciodată „mulţumesc” sau ceva de genul ăsta, o tachină Marcus.

— Dacă aşa crezi tu… ridică ea din umeri, mângâindu-i părul blond.

— Aşa cred… şi mulţumesc pentru că ai încredere în judecata mea.

— Nu mă mai tachina, îl certă ea, ciupindu-l în joacă de nas.

— Nu te tachinez, iar tu n-ar trebui să-mi faci rău fizic, se strâmbă el, frecându-şi nasul de parcă ar fi fost rănit cu adevărat.

Rămaseră tăcuţi, ascultând trosnetul focului. Marcus închise ochii, fără să vadă încruntarea cu care Marieth îi studia figura. După o vreme, tânăra femeie înţelese că lordul Somerset era deja pe tărâmul viselor. Îl clătină încet:

— Marcus, cred că trebuie să mergem la culcare.

— O idee minunată, declară el, ridicându-se şi întinzându-se. În camera ta sau în camera mea?

— Marcus, eşti imposibil.

— Bine, dragostea mea. Să fie atunci la tine.

Îi făcu un semn cu ochiul, apoi o ajută să se ridice. Când intrară în cameră, îl găsiră pe Quent adormit de-a curmezişul patului lui Marieth şi pe Rainbow doar pe jumătate trează.

— Trezeşte-te, bătrâne, se pare că n-avem voie, îl tachină Marcus, atingându-i umărul.

Bărbatul se ridică şi-l privi cu ochi injectaţi.

— Credeam că nu mai veniţi. Sunt terminat.

***

Încă o zi cenuşie. Marieth se trezi în foşnet de valuri şi-şi aminti brusc unde se afla. Aruncă o privire spre Rainbow, care încă dormea profund, apoi spre ceasul din perete care arăta nouă şi jumătate. Se întrebă dacă să se ridice sau să mai lenevească în pat. Nu se auzea niciun zgomot. Rămase nemişcată câteva clipe, apoi hotărî că nu mai poate adormi. Făcu o baie şi se îmbrăcă, neuitând şosetele groase. Era din nou o zi rece.

Când ajunse la parter, fu întâmpinată de Maggie.

— Bună dimineaţa, doamnă. Lordul Somerset m-a rugat

să vă poftesc în biroul dumnealui când coborâţi.

Femeia o conduse până la o uşă la care bătu scurt. Fu deschisă repede de o tânără sobră, îmbrăcată într-o bluză albă şi o fustă neagră. Marieth rămase surprinsă. Se aştepta să-l găsească pe Marcus singur.

— Bună dimineaţa, doamnă Clair, o salută femeia cu răceală, apoi îi făcu loc să intre.

Marcus stătea la birou, cu un teanc de acte în faţă. Când se ridică s-o întâmpine, văzu că era îmbrăcat gros şi încălţat cu ghete masive, încă murdare de noroi. Bărbatul păru încântat s-o vadă, dar nu făcu niciun gest afectuos.

— Bună dimineaţa! spuse el. Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc, răspunse ea, dezamăgită de salutul formal. Femeia în bluză albă rămase aproape, scrutând-o cu o privire rece.

Marieth se simţi jenată, de parcă ar fi deranjat.

— Îmi cer scuze, spuse ea, incapabilă să-şi ascundă jena. Cred că v-am întrerupt.

— Nu, desigur că nu, clătină el din cap, întorcându-se spre femeia care aştepta răbdătoare şi întinzându-i nişte acte. Cred că este de-ajuns pentru moment, Margaret. Poţi să te ocupi de acestea. Nu mai am nevoie de nimic.

Femeia luă actele şi făcu un pas spre uşă:

— Bine, o să le aduc să le semnezi când vor fi gata. A, să nu uiţi să-i dai telefon domnişoarei McPherson.

Marieth avu impresia că ultima remarcă fusese făcută special pentru a fi auzită de ea.

— N-o să uit, promise Marcus, fără să fie conştient de tensiunea dintre cele două femei.

Pe acelaşi ton rece pe care o întâmpinase, Margaret rosti politicos:

— O zi bună, doamnă Clair.

Lui Marieth nu-i plăcea această tânără şi era sigură că sentimentul era reciproc.

— Vrei să iei micul dejun cu mine, leneşo? o tachină

Marcus.

— Dar de când te-ai trezit? exclamă ea surprinsă.

Bărbatul se sprijinea pe marginea biroului, fixând-o cu interes.

— Noi fermierii ne trezim odată cu soarele, nu ştii?

Ochii îi străluceau din nou ademenitori. Apăsă un buton de pe marginea biroului şi Maggie apăru la uşă.

— O să luăm micul dejun acum, Maggie.

— Da, domnule.

Menajera ieşi, iar ei o urmară.

— Oh, Marcus, trebuie să-ţi fie foarte foame! exclamă Marieth compătimitor.

— Da, sunt lihnit, răspunse el, apoi se întinse şi o trase spre el, muşcând-o uşor de gât. Atât de flămând, încât sunt în stare să te mănânc pe tine.

Ea râse şi-l împinse în joacă.

Luară micul dejun în aceeaşi cameră în care luaseră prânzul prima oară. Nu se vedea niciun servitor, dar farfurii acoperite, căni şi pahare păreau să aştepte cuminţi. Un ibric de cafea fierbinte răspândea arome îmbietoare. Marcus descoperi câteva farfurii, apoi se întoarse spre ea:

— În Irlanda, suntem fanii unui mic dejun bogat. Ce preferi: omletă, cârnaţi, biscuiţi, ficat de pui?

— Cred că voi încerca omleta, nişte cârnaţi şi, desigur, cafea. Marcus pregăti farfuriile cu mâncare pentru amândoi şi le puse pe masă, în timp ce Marieth turna cafeaua.

— Nu eşti mulţumită că te-am aşteptat să mâncăm împreună, chiar dacă am fost pe punctul să mor de foame? o tachină el.

— Ba da, desigur, zâmbi ea strengăreşte.

Abia începuseră să mănânce, când apăru Maggie.

— Iertaţi-mă, domnule, dar domnul inspector O’Leary vă caută la telefon.

În ochii albaştri care străluciseră încântaţi se adunară nori de furtună. Marcus aruncă şerveţelul pe masă.

— S-o ia naiba de încurcătură! exclamă el furios, împingându-şi violent scaunul.

— Bună dimineaţa! răsună vocea veselă a lui Rainbow care se duse la masă şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Cu cine iei micul dejun? îşi întrebă ea prietena, observând două farfurii.

— Cu Marcus, răspunse Marieth.

— Ooo, ce drăguţ! făcu tânăra femeie cu ochiul.

— Ar fi bine să uiţi veselia asta. Inspectorul O'Leary tocmai a telefonat, Marcus vorbeşte cu el.

Veselia de pe figura lui Rainbow se şterse ca luată de vânt, înlocuită de o disperare rece.

— Oh, nu se mai termină odată! exclamă ea.

Unul câte unul, oaspeţii coborâră la micul dejun. Ambasadorul Corbelles intră însoţit de Alphonse şi Peter apăru şi el imediat după ei. Se apropie de Marieth şi o sărută pe obraz.

— Sper că nu mai eşti supărată pe mine, draga mea! Tânăra femeie îi zâmbi cu afecţiune.

— Desigur că nu mai sunt supărată pe tine!

— Foarte bine. Nu vom mai vorbi despre asta, dar să ştii că a fost o prostie din partea ta.

— Domnule ambasador, cu ce vă servesc? făcu Marieth pe gazda.

— Cafea şi nişte biscuiţi, te rog, draga mea.

Din moment ce haitienii împrumutaseră foarte mult din cultura franceză, probabil că ambasadorul era înspăimântat la vederea dimensiunilor micului dejun.

Tilly şi doamna Corbelles intrară împreună cu Jasper, care avea cearcăne adânci. Pentru că oricum pofta de mâncare îi dispăruse de la plecarea lui Marcus, Marieth, ajutată de Rainbow, servi tuturor micul dejun.

Marcus se întoarse curând, cu o expresie întunecată.

— Inspectorul O'Leary vrea să ne întoarcem la Tallagera imediat după micul dejun, anunţă el.

Ploua mărunt când porniră spre castelul lordului Marth. Marcus găsise haine de ploaie pentru toate doamnele, propria lui haină fiind strânsă în jurul lui Marieth.

Procesiunea spre Tallagera era una sumbră. Rareori se mai rostea vreun cuvânt. Spaima de a se întoarce în casa care părea blestemată îi cuprinsese aproape pe toţi.

Când maşinile opriră în faţa intrării, Marieth se simţi cuprinsă de furie la adresa persoanei care cauzase toate acestea. Coborâră şi, abătuţi, intrară în holul imens al castelului.

Capitolul 7

Întâi intrară Marcus şi Marieth, apoi Quent şi Rainbow. Lordul Marth rămase o clipă nemişcat în hol, ca un străin în propria casă. Tom îi ieşi în întâmpinare.

— Unde este inspectorul, Tom? întrebă Quent, cu voce răguşită.

— Domnul inspector este în bibliotecă, domnule.

— Adu, te rog, nişte cafea. Sper că e suficient pentru moment. Inspectorul era singura persoană care nu arăta semne de nelinişte sau de teamă.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, îşi întâmpină el suspecţii cu politeţe. Acum suntem siguri că o anume persoană, mai precis criminalul, este sigur că lady Iris şi lady Whittley deţin informaţii care-i pot provoca probleme. Va trebui, în acest caz, să discutăm cu mare atenţie şi să descoperim despre ce este vorba.

Rainbow începu să vorbească repede, strângând şi deschizând pumnii.

— Inspectore, ştim cu toţii aceleaşi lucruri, spuse ea. Majoritatea ne-am petrecut viaţa mai mult sau mai puţin împreună. Apoi, eu am trăit mai mult la New York în ultimul timp.

— Dar aţi revenit, nu? o întrerupse bărbatul.

— Da, am revenit din când în când.

— Ei bine, trebuie să presupunem că într-o astfel de ocazie a avut loc un eveniment care acum vă pune viaţa în pericol. Vă puteţi gândi la cineva care să vrea să vă ucidă? La fel şi în cazul dumneavoastră, lady Iris. Vă puteţi gândi la ceva care, dacă n-aţi fi avut noroc, ar fi putut să vă cauzeze moartea?

Iris păli vizibil. Ceea ce se întâmplase Veronicăi fusese planificat şi pentru ea. Adevărul era neplăcut, iar inspectorul nu le cruţa pe cele trei femei, pe care le credea răsfăţate şi care, chiar dacă erau în pericol de moarte,

păreau să creadă că nimic nu le poate atinge.

— Inspectore, este clar că este vorba despre un hoţ, interveni Rainbow.

— Lady Whittley, scopul unei hoţii este furarea unor bunuri, iar acum nu lipseşte nimic, răspunse poliţistul cu răceală.

— Probabil căuta ceva anume… de aceea s-a întors, de aceea a devastat camera mea şi a Veronicăi.

— Lady Whittley, accentuă bărbatul care îşi pierdea răbdarea, nu lipseşte nimic.

— Doamne! se lăsă Rainbow pe spate, învinsă. Inspectorul se întoarse spre Quent:

— Am luat toate probele de care aveam nevoie şi cred că personalul dumneavoastră a pus totul în ordine, spuse el, apoi se întoarse spre Marieth, Iris şi Rainbow. Doamnelor, să vă reamintesc… incluzându-vă şi pe dumneavoastră, doamnă Clair, că trebuie să fiţi foarte atente. Nu mai dorim o altă tragedie.

Îşi luă pălăria de pe fotoliu şi se ridică să plece, apoi se opri.

— Încă un lucru: dacă vreţi să mergeţi la lordul Somerset, este în regulă, numai să mă anunţaţi şi pe mine.

După plecarea lui, Marcus se aşeză lângă Marieth.

— Ce voia să spună inspectorul cu fraza „incluzându-vă şi pe dumneavoastră, doamnă Clair”? întrebă el.

Tânăra femeie se nelinişti. Nu-i povestise nimeni despre escapada ei de lângă lac şi ar fi preferat să nu ştie nimic.

— Inspectorul m-a găsit în apropierea lacului ieri, răspunse ea într-un târziu. Plecasem la o plimbare… şi se pare că eram urmărită.

Mânia sclipi în ochii lui albaştri.

— A fost cam prosteşte să faci asta, nu crezi? întrebă el, privind-o încruntat.

— Mi s-a mai spus, sosi răspunsul ei rece.

Îşi muşcă buzele, dornică să întrebe: „Dar tu ce făceai pe

malul lacului, Marcus?” Dar rămase tăcută, privind flăcările printr-o perdea fină de lacrimi. Îşi aduse aminte de seara în care Marcus o privise cu ură pe Veronica. Îşi şterse o lacrimă care alunecase pe obraz, dar el se ridică fără s-o privească şi începu o conversaţie cu ambasadorul.

Tânăra femeie se ridică şi ea, dornică să se refugieze în camera ei. Când ajunse la uşă, Marcus o strigă cu asprime:

— Hei, unde te duci?

— În camera mea, dacă nu te deranjează, veni răspunsul ei supărat. Părăsi camera cu bărbia ridicată, dar el o urmă imediat.

— Te conduc.

Mânia lui părea să se fi potolit, dar a ei nu.

— Nu e nevoie, replică ea.

— O să judec eu ce este sau nu nevoie, afirmă el cu aroganţă.

Ea se îndepărtă în grabă, dar o ajunse repede din urmă. O prinse de umeri şi o trase spre el, privind-o lung.

— Prima noastră ceartă, şopti el cu tandreţe, cuprinzând-o în braţe. Ea îşi odihni capul pe umărul lui.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa? murmură Marcus. Chiar dacă era încă nervoasă, Marieth râse:

— Nu, n-a fost chiar aşa de rău.

— Odihneşte-te un pic, iar eu voi fi la parter când vrei să cobori. Deschise uşa pentru ea şi o împinse cu blândeţe înăuntru.

— Încui-o.

Bărbatul aşteptă până când auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi coborî. Marieth se aruncă pe pat şi plânse până când adormi.

Mai târziu, când se trezi şi coborî la parter, o găsi pe Rainbow jucând cărţi cu Tilly, pe ambasador şi soţia lui odihnindu-se şi pe Peter citind în bibliotecă. Se întrebă unde putea să fie Marcus, dar ferindu-se să întrebe direct, spuse:

— Unde e restul lumii?

— Dragul de inspector a dat telefon să anunţe că poate fi recuperat corpul Veronicăi. Quent şi Marcus au mers cu Jasper la Dublin, o informă Rainbow.

— Îngrozitor, clătină Tilly din cap, lăsând jos cărţile.

Cele două femei pierduseră interesul pentru jocul de cărţi.

— Bună tuturor, răsună vocea lui Alphonse, care arăta foarte bine în pantaloni gri închis şi pulover albastru.

Bărbatul făcu doi paşi până la fereastră şi privi afară.

— Nu mai plouă, anunţă el. Parcă îmbunătăţeşte un pic lucrurile...

— Nu neapărat, îl repezi Rainbow.

— Vrea cineva să meargă la plimbare? propuse el, ignorând remarca lui Rainbow.

— Eu, răspunse Marieth. Simt că mă sufoc.

— Îţi aduc eu haina.

Se întâlniră în hol, Alphonse aducându-i haina de ploaie, pentru orice eventualitate.

Cu toate că nu mai ploua, umezeala din aer era ca un văl fin de ceaţă. Marieth îşi acoperi părul cu o eşarfă, dar buclele umede i se lipiseră de obraji. Merseră până la poarta castelului, respirând cu nesaţ aerul parfumat de tufele de lavandă.

— Alphonse, hai să adunăm nişte ramuri cu flori, să mai împrospătăm atmosfera din castel, propuse Marieth.

— E o idee bună, dar cred că ne vom uda şi ne vom murdări încălţările. Eşti sigură că nu te deranjează?

— Sunt sigură.

Hotărâtă, începu să urce dealul, dar Alphonse o ocoli şi porni înaintea ei, întinzându-i mâna.

— Înţeleg că nu te deranjează noroiul de pe ghete, râse el, dar nu sunt la fel de sigur că nu te-ar deranja dacă ai ateriza cu faţa ta frumoasă în mijlocul lui.

Râseră amândoi, ca doi copii. Bărbatul avea un briceag, pe care îl folosiră să taie crenguţe încărcate de flori.

Marieth îşi ascunse faţa între florile parfumate pe care le ţinea în braţe, râzând. Când ridică privirea, întâlni ochii albaştri ai lui Marcus, care o fixau cu intensitate. Bărbatul stătea cu mâinile în buzunare la jumătatea dealului, urmărindu-i cu privirea. Părul lui blond şi ud îi cădea în şuviţe pe frunte. Privirea lui era dură, dar nu dădea alt semn c-ar fi mânios. Întinse mâna şi luă buchetul voluminos.

— Nu e minunat, Marcus? întrebă Marieth, zâmbindu-i cu căldură. Era atât de fericită să-l vadă aşteptând-o la jumătatea dealului, încât ar fi ţipat de bucurie.

— Ba da, deşi cam lipicios, răspunse el, apoi ridică privirea spre culmea dealului. Vii, Alphonse?

***

Marcus părăsi Tallagera imediat după ce o conduse pe Marieth înapoi în casă. Lăsă buchetul de crenguţe înmiresmate în braţele lui Mae şi plecă. Tinerei femei îi păru foarte grăbit.

— Seara aceasta este a mea, spuse ambasadorul Corbelles. Ce părere aveţi: să mergem în Dublin, la un restaurant mic şi liniştit? Cred că ne-ar face bine să fim printre oameni, poate am mai scăpa de stresul în care ne aflăm.

— O idee minunată, dădu Peter din cap. Am fost pur şi simplu reţinuţi într-un cerc restrâns în ultimele zile.

Quent interveni repede:

— Da, aşa este. Dar, domnule ambasador, dacă nu vă deranjează, am acceptat o invitaţie prin intermediul lui Marcus, pentru a cina la McPherson.

— Nu mă deranjează deloc. Ambasadorul părea încântat de propunere.

De pe canapeaua pe care era aşezată, Rainbow întrebă:

— A observat cineva vreo reacţie mai emoţională a lui

Jasper?

— Nu, ridică ambasadorul din umeri. Pare să suporte foarte bine această lovitură.

— Unde era când au reuşit să-l găsească? continuă tânăra femeie.

— Cred că în Londra, răspunse Quent.

— Nu trebuia să fie la un concert în Statele Unite?

— Ba da, dar presupun că a luat sfârşit.

— Quent, nu ţi se pare ciudat? întrebă Tilly, privindu-l cu o încruntare.

— Hm, Tilly, totul pare să fie ciudat în zilele astea, clătină el din cap. În timp ce restul lumii discuta reacţiile lui Jasper Jamerson, Marieth se gândea la cina pe care urma s-o ia la Isobel McPherson.

Casa familiei McPherson, spre care grupul se îndreptă spre seară, se numea Dalvarie. Era o casă imensă din cărămidă roşie, cu stâlpi de piatră, fără un stil arhitectural foarte bine definit. Holul de la intrare era împodobit cu coloane elegante de marmură, iar scara avea balustrade de metal. În faţa acestei clădiri sofisticate, Marieth se gândi cu nostalgie la casa ei simplă din New Orleans.

Fu destul de uluită să constate că Marcus ajunsese deja şi părea să se simtă ca acasă, întâmpinându-i pe noii veniţi.

Cina fu un succes pentru toată lumea, mai puţin pentru Marieth. În această seară, Marcus părea să-i aparţină lui Isobel, ceea ce o punea în situaţia prea puţin confortabilă de a se preface indiferentă. Isobel era lângă lordul Somerset de câte ori îndatoririle de gazdă îi permiteau, iar acesta era mereu pregătit s-o ajute. Privirile lor se întâlniră de câteva ori, dar Marieth nu-şi permise să fie prea atentă la el, de teamă să nu-şi piardă stăpânirea de sine.

Cina se apropie de sfârşit, spre regretul tuturor. Marieth era însă uşurată, pentru că nu era sigură că mai poate îndura. În cele din urmă Marcus se smulse din ghearele lui Isobel şi veni spre ei.

— De ce nu mergem cu toţii la mine? propuse el. Nu e nevoie să punem capăt unei seri atât de plăcute.

Quent părea uşurat:

— O idee splendidă, zâmbi el. Cred că oricum ne-am lăsat bagajele la tine, probabil că în speranţa unei invitaţii.

Când intrară în holurile primitoare din „Fleur de Mer”, Tilly îşi aruncă şalul pe un scaun, exclamând:

— Nu sunt deloc obosită, cred că voi sta trează toată noaptea. Părea să fie din nou ea însăşi, plină de energie şi umor. Flăcările umpleau salonul cu o lumină caldă, iar gazda lor le aduse băuturi. Fiecare adoptase o postură relaxată: Rainbow era pe canapea, cu picioarele sub ea. Iris se aşezase pe covor în faţa focului, fixând gânditoare scânteile care zburau în aer.

Abia se aşezaseră cu toţii, când uşa se deschise, lăsând să intre o femeie elegantă, cu piele de porţelan. Părul ei, încărunţit la tâmple, cădea în valuri în jurul feţei, apoi era strâns la spate într-un nod lejer.

— Mi s-a părut că te aud venind, dragule, i se adresă ea lui Marcus. Oh, bună, Tilly! o salută ea pe lady Grant-Mongomery, apropiindu-se de ea şi îmbrăţişând-o.

Era în mod evident surprinsă să descopere că mai erau şi alte persoane în salon.

— Anne, nu mă aşteptam să te văd în seara asta! exclamă Tilly, încântată s-o vadă pe vechea ei prietenă.

— Mamă, dă-mi voie să ţi-i prezint pe doamna şi pe domnul ambasador Corbelles, spuse Marcus.

— Îmi pare bine, zâmbi lady Anne spre oaspeţii fiului ei.

— Iris, nici nu te văzusem, acolo lângă foc.

— Bună, draga mea! exclamă Iris, ridicându-se şi sărutând-o pe Anne pe amândoi obrajii. Cum a fost în Antibe?

— Foarte frumos! Mă întreb de ce n-ai fost niciodată…

Femeia o observă pe Marieth care urmărea cu timiditate schimbul de replici. Marcus se apropie şi o conduse spre ea.

— Ea este Marieth Clair, o prezentă el.

Marieth îi întinse mâna femeii, care o luă cu căldură în ambele palme.

— Bună, Marieth. Eşti pentru prima oară aici, nu-i aşa? Ţi-a făcut plăcere festivalul?

— Hm, până la un punct sigur i-a plăcut, mamă, interveni Marcus. O să-ţi explic totul mai târziu.

— Da, dragul meu, sper să-mi explici cât mai repede. Charles a fost foarte misterios şi Maggie abia dacă a rostit două cuvinte.

Lady Anne părea uimită.

— Probabil că-ţi pot spune şi acum. Până la acest moment, ştirea n-a ajuns la urechile presei, datorită inspectorului O'Leary.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus, ce vrei să spui? întrebă ea din ce în ce mai uluită, aproape înspăimântată.

— Mamă, cred c-ar fi mai bine să stai jos. Lady Anne se aşează imediat, fără să protesteze.

— Nu-mi place cum sună ceea ce spui, Marcus.

— Nici n-o să-ţi placă, mamă. Veronica Jamerson a fost omorâtă la Tallagera şi a fost şi un atentat la viaţa lui Iris. Nu ştim cine este nemernicul care a făcut asta.

Lady Anne făcu ochii mari, şocată. Păli şi se întoarse spre Iris:

— Oh, draga mea Iris!

Tânăra alergă spre ea, punându-i o mână pe umăr.

— E în regulă, mătuşă Anne. Sunt bine.

Marieth fusese luată prin surprindere. Nu-şi dăduse seama până acum că Marcus şi Iris sunt rude, iar acum părea să constate că sunt chiar veri.

— Sybil ştie ce s-a întâmplat?

Lady Anne fusese zguduită în mod vizibil de ceea ce aflase.

— N-am anunţat-o încă, nici pe ea, nici pe Richard.

— Nu crezi c-ar trebui să afle? privi femeia dezaprobator

spre fiul ei.

— Nu încă, mamă, o linişti el, luându-i mâna.

Focul arunca lumini galbene şi albastre, trosnind din când în când. Tilly oftă adânc.

— Până la urmă, cred că sunt destul de obosită. Anne, vino te rog. Să urcăm şi să stăm puţin de vorbă.

Lady Anne aruncă o privire prin cameră.

— Unde este Jasper? întrebă ea.

— A zburat la Londra, cu permisiunea inspectorului, răspunse Marcus. Se va întoarce curând.

— Să mergem, Tilly. Noapte bună tuturor, poate că mâine… Nu-şi încheie propoziţia şi o urmă pe prietena ei cu umerii căzuţi. Marcus se îndreptă spre foc şi rearanjă buştenii.

— Cred că mica noastră adunare a luat sfârşit, spuse el.

— Încep să cred că nu se va sfârşi niciodată, murmură brusc Rainbow, descurajată.

— Trebuie să se termine, spuse doamna Corbelles, clătinând din cap. Cred că mă voi duce şi eu la culcare… să vedem ce va aduce ziua de mâine. Noapte bună.

Ieşi împreună cu soţul ei, închizând uşa după ei.

— Când totul se va sfârşi, o să mă înfund în primul bar pe care-l găsesc şi o să mă îmbăt criţă, declară Peter.

— Şi eu! ridică Rainbow mâna, apoi se întoarse spre Quent. Dragule, vrei să vii să-mi spui noapte bună? Astfel îi lăsăm şi pe Marieth şi pe Marcus să facă la fel, zâmbi ea.

— O idee de milioane, Rainbow! râse Marcus. Quent, te-am repartizat în camera galbenă, vizavi de cea a fetelor.

— Bine. Noapte bună tuturor!

Cuprinzând-o cu un braţ pe tânăra femeie, lordul Marth se îndreptă spre ieşire. Când erau aproape de uşă, Nicholas strigă după ei:

— Mergem şi noi!

Peter, fără să spună niciun cuvânt, li se alătură. Marieth rămase cu privirea aţintită în flăcări.

— Am uitat să iau nişte flori, spuse ea absentă.

— Sunt destule tufişuri de lavandă şi aici. Dacă vrei, mergem mâine dimineaţă şi culegi cât poţi de multe, răspunse Marcus, jucându-se cu o şuviţă din părul ei.

— Te trezeşti din nou odată cu soarele? zâmbi ea.

— De ce? Vrei să te trezeşti cu mine?

— Da, de ce nu? îl tachină tânăra femeie, zâmbindu-i ademenitor.

— O să vin să te iau la şapte.

— O să fiu gata. Mama ta e foarte drăguţă. Îmi place.

— Da, e drăguţă, aşa e. Şi ea te place.

— Da? De unde ştii?

Marieth se aşeză în faţa focului, prinzându-şi genunchii cu braţele.

— A, îmi cunosc mama, explică el. Am petrecut foarte mult timp cu ea, deşi în ultimul timp m-a părăsit pentru plaiurile însorite din sudul Franţei.

— Te porţi ca un copil.

— Nu, dar acesta era felul ei de a-mi spune că trebuie să-mi găsesc o soţie.

— Înţeleg. A împins puiul din cuib, ca să-l ajute să-şi ia zborul.

— Nu prea. Din câte vezi, a părăsit cuibul cu totul. Izbucniră amândoi în râs.

— Tu crezi că este amuzant să bântui de unul singur prin casa asta imensă?

O prinse în braţe, trăgând-o spre el, apoi o împinse spre covorul moale. Se întinse lângă ea, sărutând-o cu tandreţe.

— Presupun că la asta se gândea Rainbow când vorbea despre „noapte bună”, şopti el.

Marieth îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi-l trase mai aproape. Se sărutară cu pasiune, alunecând într-o lume numai a lor.

***

Răsăritul soarelui colora cerul în cele mai frumoase nuanţe de aur şi ametist. Norii care stăruiseră pe cer vreme de câteva zile păreau să se fi risipit. Se anunţa o zi minunată.

Marieth era îmbrăcată şi aştepta, când auzi o bătaie uşoară la uşă. Îşi luă haina şi merse în vârful picioarelor spre ieşire.

— Sunt gata, îi şopti ea lui Marcus.

O voce somnoroasă se auzi din patul lui Rainbow:

— Petrecere plăcută amândurora.

Marieth se întoarse şi răspunse zâmbind încântată:

— Mulţumim, Rainbow.

Când erau pe coridor, tânăra femeie întrebă:

— E şapte?

— Nu, e şapte şi un sfert, răspunse Marcus, privindu-şi ceasul.

— Ai întârziat, îl tachină ea, luându-i braţul.

— Scuză-mă, zâmbi el, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz. Sunt treaz de la cinci, am avut probleme cu un cal bolnav.

— Chiar lucrezi din greu, observă ea încântată.

— Ţi-am spus că sunt fermier, iar fermierii lucrează din greu. Aerul era proaspăt şi mirositor. Un vânt slab clătina crengile copacilor, iar soarele strălucea cu putere.

Marieth era copleşită de frumuseţea peisajului şi de prospeţimea brizei sărate. Părul îi flutura în toate părţile, iar ochii îi străluceau. Alerga uşoară peste stânci, cu Marcus urmând-o. Tânăra femeie se opri o clipă aşteptând să fie ajunsă din urmă.

— Uh, Marcus, aerul acesta e ca şampania. În dimineaţa asta sunt beată... Văzând un crâng de lavandă, alergă spre el, respirând cu nesaţ parfumul îmbătător.

Marcus fusese martor la multe dimineţi asemănătoare, dar niciuna nu-l impresionase atât de mult. Prezenţa lui

Marieth, bucuria ei, făcea totul minunat.

— Uite, am luat un cuţit ca să tai crengile. Tu le alegi pe cele care-ţi plac cel mai mult, iar eu le tai.

— Să luăm multe, multe! se entuziasmă ea.

Se întoarseră acasă cu două braţe de flori, care fură apoi răspândite peste tot. Parfumul lor umplea casa de viaţă, dându-i un suflu nou.

— Ce frumos! exclamă lady Anne, când coborî la micul dejun. Chiar îmi lipseşte lavanda, continuă ea, apropiindu-se să miroasă. Voi doi aţi fost deja la o plimbare? Nu pot spune că vă condamn. Când soarele străluceşte în Irlanda, nu trebuie pierdută nicio secundă.

— Mamă, o certă în glumă Marcus, nu trebuie să-i laşi lui Marieth o impresie atât de proastă despre vremea irlandeză. Oricum, e foarte bună pentru ten, adăugă el, privindu-şi mama de foarte aproape şi admirându-i pielea fără pată. Umezeala noastră mohorâtă ţi-a făcut foarte bine, din câte se vede.

— Prefer să fiu o oarecare, dar să stau la soare, răspunse femeia.

— În acest caz, te rog să-ţi ţii paradisul însorit departe de Marieth, râse el.

Lady Anne aruncă o privire spre Marieth, observându-i strălucirea din priviri. „Paradisul este acolo unde te afli şi tu, Marcus”, spuse ea în gând, apoi adăugă cu voce tare:

— În ciuda a ceea ce se crede de obicei, mamele ajung să se sature de fii lor. Aţi luat micul dejun?

— Nu, nu încă, răspunse Marieth.

— În acest caz, o să-l luăm cu toţii în salonul cel mic, zâmbi femeia ştrengăreşte către fiul ei.

— Scotoceşti peste tot, mamă, nu e frumos! o ameninţă acesta în joacă.

Micul dejun era servit în ordinea sosirii, din moment ce nu toată lumea se trezea la aceeaşi oră.

Quent intră şi-l anunţă pe Marcus:

— Inspectorul vrea să ne ducem la Dublin. Se pare că a apărut ceva.

— Foarte bine, răspunse gazda. Numai noi doi?

— Da, doar noi.

— Credeţi că vă descurcaţi fără noi pentru o vreme? întrebă el pe un ton glumeţ. Nu vom sta mai mult decât este necesar.

După ce se schimbă în haine potrivite pentru ieşirea programată, se întoarse în salon.

— Mamă, de ce nu-i iei pe domnul ambasador şi pe doamna Corbelles pe plajă la un picnic? sugeră el. Maggie poate pregăti totul, iar noi ne vom întoarce cât de repede posibil.

Cauciucurile scrâşniră pe aleea din faţa casei, apoi maşina se îndepărtă cu cei doi. Toată lumea din salon încercă să-şi ascundă starea de dezamăgire.

— O să-i spun lui Maggie să pregătească un coş pentru picnic, interveni lady Anne. Putem petrece această zi la soare. Între timp, domnule ambasador, simţiţi-vă liber să rezolvaţi toate problemele cu ambasada de la Londra. Îmi dau seama cât trebuie să fie de neplăcută pentru dumneavoastră această perioadă.

— E neplăcută pentru toată lumea, răspunse bărbatul cu tristeţe.

— Da, aşa este. Doamnă Corbelles, nu vreţi să ne însoţiţi pe mine şi pe Tilly în camera mea? Noi, femeile de o anumită vârstă, putem sta de vorbă. Iris, Rainbow şi Marieth, sunt sigură că găsiţi ceva de făcut. Ne vedem cu toţii la masa de prânz.

Lady Anne ştia foarte bine că, în astfel de situaţii neplăcute, fiecare se simţea mai bine cu cei de aceeaşi vârstă.

Peter, Alphonse şi Nicholas nu se zăreau prin preajmă şi nimeni nu ştia cu ce se ocupau. Marieth îşi imagină că Peter era probabil sătul de aceeaşi companie.

Era o perioadă în care te simţeai cel mai bine singur. Iris şi Rainbow plecară la treburile lor, iar Marieth se îndreptă spre propria cameră. Trecând pe lângă camera lui Marcus, se opri o clipă şi apăsă clanţa. Uşa se deschise lin. Făcu un pas înăuntru, apoi închise uşa după ea cu grijă, ca şi cum n-ar fi vrut să fie auzită.

Camera era tăcută şi liniştită. Nu era aprins focul în şemineu, ca ultima oară când fusese acolo, dar draperiile erau trase şi marea strălucea în cadrul ferestrei. Căută din priviri dulapul cu haine şi deschise repede uşa lui. Jacheta de tweed era pe umeraş. Cercetă mâneca stângă, care era intactă, apoi pe cea dreaptă. Aceasta era: materialul fusese sfâşiat şi din el lipsea o bucată destul de mare.

— Aşadar, Marcus a fost lângă lac, îşi spuse ea cu voce tare, muşcându-şi buzele şi străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

Închise uşa dulapului şi se sprijini de ea. În acea clipă, uşa se deschise şi Charles apăru, privind-o uimit. Majordomul făcu o plecăciune, ascunzându-şi mirarea şi spuse politicos:

— Doamnă.

— Oh, Charles, nu voiam decât să văd care este vederea de la fereastră, sper că este în regulă.

— Desigur. Cred că veţi descoperi că este destul de asemănătoare cu acea de la fereastra camerei dumneavoastră.

— Da, am văzut. Acum o să mă întorc în camera mea.

Tânăra femeie ieşi cu toată demnitatea de care era în stare. Spera că majordomul o credea o romantică incurabilă şi nimic altceva.

Ajunsă în camera ei, se lăsă pe pat, copleşită de ameţeală. Tăcerea casei o făcea să se simtă nesigură, aşa că se duse la uşă şi o încuie. Rămase o vreme cu cheia în mână, când tresări, dându-şi brusc seama că Rainbow şi Iris

erau singure.

— Oh, Doamne!

Descuie repede uşa şi fugi pe scări, strigându-le pe cele două femei. Charles o întâlni la parter.

— Charles, le-ai văzut pe lady Whittley sau pe lady Iris?

— Nu, doamnă, nu le-am văzut.

Pe figura lui se citi îngrijorarea.

— Caută te rog în casă, eu o să le caut afară, strigă Marieth, ieşind în fugă.

Soarele strălucitor o orbi pentru clipă.

— Iris! Rainbow! strigă ea, copleşită de panică.

Se simţea înfrigurată şi îngheţată, în lumina caldă a soarelui. Apoi auzi vocea lui Rainbow, răsunând dintr-un tufiş de la marginea aleii.

— Sunt aici, Marieth.

Vocea ei părea slabă şi înfricoşată. Când apăru din desiş, în ochi i se citea frica.

— Rainbow, unde ai fost? o certă Marieth.

— Hai să intrăm. Repede.

Rainbow o luă de mână şi se grăbi spre casă, aruncând priviri înfricoşate în urmă.

— Am auzit paşii cuiva care mă urmărea. Nu l-am putut vedea, dar sunt sigură că era după mine.

Vocea ei devenise ascuţită din cauza tensiunii. Când ajunseră la intrare, uşa le fu deschisă de Charles. Bărbatul răsuflă uşurat la vederea lui Rainbow.

— Lady Iris este în birou, spuse el.

— Mulţumesc, Charles, oftă Marieth, punându-i o mână pe braţ.

— Şi eu vă mulţumesc, doamnă.

Marieth şi Rainbow i se alăturară lui Iris în birou. Tânăra se uita la televizor. Rainbow se aruncă pe canapea, întinzându-şi picioarele.

— Nu mai avem niciun pic de libertate în pustiul ăsta, dădu ea din cap. Cred că o iau razna.

— Presupun că, pentru o clipă, am uitat cu toţii cum stau lucrurile, spuse Marieth.

— Hai să nu-i spunem lui Anne, propuse Iris. Să aşteptăm până se întorc Marcus şi Quent. S-ar putea să n-avem motive să ne speriem.

Mai târziu, grupul se îndreptă spre plajă, purtând cu ei coşul cu mâncare, pături şi loţiune de plajă.

Rainbow purta un costum de baie albastru, pe sub un halat de plajă. Nimeni altcineva nu mai arătase curajul de a încerca apa.

— Ştie cineva unde sunt Peter şi Alphonse? îl întrebă Marieth pe Nicholas, care li se alăturase.

— E destul de ciudat din partea lor să dispară fără să spună niciun cuvânt, fu de acord bărbatul.

— Şi mie mi se pare la fel.

Întinseră păturile pe nisip şi deschiseră coşul de picnic. Mai întâi întinseră faţa de masă, apoi se împărţiră şerveţele. Fură scoase sticle de vin alb şi roşu, apoi sandvişuri de vită, preparate cu pâine neagră. Un pui prăjit la cuptor fu pus în mijlocul mesei improvizate, iar lângă el, termosuri cu cafea şi ceai.

— Eu cred că voi face o baie înainte de masă, spuse Rainbow.

— O să îngheţi, strigă Iris după ea.

— Laşilor! fu remarca tinerei femei, înainte să se arunce în valuri. Înotă puţin, apoi veni în fugă spre mal, cu buzele vinete şi tremurând de frig.

— Să nu spui niciun cuvânt, Iris, o avertiză ea pe prietena ei.

— Rainbow, interveni Lady Anne, ia-ţi halatul şi du-te după stâncile acelea să-ţi scoţi costumul de baie.

Se întoarse repede, arătând mai puţin albastră la faţă şi uscându-şi părul cu un prosop.

— Hm, cred că mai întâi o să beau o ceaşcă de ceai, spuse ea, întinzându-se după o ceaşcă.

— Ţi-am spus eu, se strâmbă Iris.

— Hai să ne luăm la întrecere până la capătul plajei, Tilly, spuse Nicholas, dându-i un cot în joacă femeii de lângă el.

— Dispari, neobrăzatule, îl împinse ea.

— Stai! strigă Rainbow. Mă întrec eu cu tine.

— Şi eu! sări Marieth, scoţându-şi pantofii.

— Şi eu, nu se lăsă Iris mai prejos.

Cei patru porniră în fugă, împrăştiind nisip în toate părţile. Rainbow o împinse pe Iris, încercând s-o depăşească, apoi alergă în tufişuri. Iris porni după ea, dar încremeni pe loc când ţipătul tinerei femei răsună ascuţit, îngheţându-le tuturor sângele în vene.

Cu toţii alergară spre ea. Nicholas fu primul care ajunse şi-l văzu pe Alphonse. Acesta zăcea nemişcat.

— Dă-te la o parte, Rainbow, ordonă Nicholas. Ambasadorul Corbelles ajunse imediat lângă el.

— Trăieşte, spuse tânărul. Credeţi că mă puteţi ajuta să-l duc în casă?

Ambasadorul examină corpul bărbatului căzut cum putu mai bine.

— Pare să fie o lovitură la cap. Nu cred că sunt oase rupte. O să-l iau de sub braţe, încearcă să-l iei de picioare.

— Duceţi-vă înainte şi chemaţi-l pe medic, le ceru Nicholas, cu senzaţia că mai luase parte la o scenă asemănătoare.

„Slavă Domnului că Iris este acum parte din cei care aleargă spre casă”, adăugă el în gând.

Când ajunseră la intrarea în casă, medicul fusese deja chemat şi Charles le ieşi în întâmpinare, ajutându-i să-l ducă pe bărbatul rănit înăuntru.

Medicul ajunse înainte de întoarcerea lui Marcus şi a lui Quent. După ce-l examină pe Alphonse, se întoarse în salon, unde toţi aşteptau cu nerăbdare.

Bărbatul părea mulţumit când intră în cameră şi anunţă:

— E o rană superficială. L-a făcut să-şi piardă cunoştinţa,

dar nu sunt motive de îngrijorare. În afară de o uşoară durere de cap, va fi bine.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse lady Anne, prăbuşindu-se pe un scaun.

— Vă daţi seama că n-am chemat poliţia? observă deodată Rainbow.

— Oh! Asta e prea mult, explodă Tilly, ridicându-se agitată de pe scaun.

— I-am chemat eu, spuse Charles, din pragul uşii.

— Iar Peter continuă să lipsească, clătină din cap cu îngrijorare Marieth.

— Cine lipseşte? răsună o voce familiară.

— Peter!

Marieth era copleşită de bucurie văzându-şi prietenul teafăr. Apoi mânia o făcu să se încrunte:

— Peter, unde ai fost? strigă ea. Ai fi putut să te gândeşti la noi, nu-i aşa? Nu ştiam dacă eşti viu sau mort!

— Îmi pare rău! îşi ceru el scuze ruşinat. I-am văzut pe Marcus şi pe Quent plecând şi am luat o maşină până în oraş, m-am plimbat puţin, am luat masa şi, când i-am întâlnit pe Marcus şi pe Quent, m-am întors cu ei. Mi-e teamă c-am fost cam necugetat şi nu m-am gândit că veţi fi îngrijoraţi.

— Ai auzit ultima întâmplare? îl întrebă Rainbow.

— Nu, ce s-a mai întâmplat? gemu el.

— Alphonse a fost atacat. L-am găsit zăcând într-un tufiş lângă plajă, inconştient, dar nu e foarte grav rănit.

Peter dădu din cap cu tristeţe.

— Ştiţi, vă iubesc foarte mult şi mi-a făcut mare plăcere să fim împreună, dar recunosc: voi fi al naibii de bucuros să mă întorc la Londra.

— Peter, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş lăsa demoralizat de o crimă şi trei atentate, observă Tilly cu cinism.

— Of, Tilly, Tilly… fu răspunsul lui.

Marcus ajunse în cele din urmă în cameră, iar Marieth

tresări fericită la vederea lui.

— Bună, tuturor, spuse el. Tocmai am vorbit cu Alphonse. E bine, în afară de rana de la cap. Rainbow, dacă nu te deranjează, se întoarse el spre tânăra femeie, cu o privire rece, aş dori să stăm puţin de vorbă.

— Da, domnule, răspunse ea, dar Marcus ignoră ironia.

— Mai întâi, Quent s-a întors la Tallagera, iar noi ne vom duce acolo, li se adresă el tuturor. Aceasta nu te include pe tine, mamă, iar domnule ambasador, dumneavoastră şi doamna Corbelles cred că vă veţi simţi mai bine aici. Şi tu, Tilly.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, oftă Tilly. Cred că voi fi într-adevăr mai bine aici.

— Dumneavoastră ce spuneţi, domnule ambasador? întrebă Marcus, care ştia că bărbatul avea imunitate diplomatică şi era inutil să-l mai deranjeze.

— Mulţumesc, este foarte bine pentru mine, răspunse acesta, vădit uşurat.

Marcus oftă.

— Aşadar, rămâne stabilit. Mamă, te rog să te ocupi de aranjamentele pentru cină.

Îşi luară la revedere de la cei care rămâneau şi se îndreptară spre uşă. Când erau aproape de ieşire, lady Anne strigă:

— Marcus!

Nerăbdarea din vocea lui era perceptibilă când răspunse:

— Da, mamă!

— Ai grijă, dragule.

Văzând îngrijorarea din privirea ei, Marcus îi trimise o bezea şi-i zâmbi cu afecţiune.

Capitolul 8

Tallagera era neschimbată. Lumina strălucea de la fiecare fereastră, îmbietoare şi caldă.

Tom îşi mai revenise din şocul ultimelor întâmplări şi-i întâmpină vesel:

— Ne bucurăm să vă primim din nou, spuse el zâmbind.

Quent coborî scările – vechiul Quent, aflat din nou la conducerea propriei case.

Când ajunseră în sala de mese, Marieth descoperi că era pregătită pentru a primi un mare număr de persoane. În centrul mesei trona un vas de porţelan plin cu flori, a căror mireasmă umplea încăperea. Candelabrul era aprins, împrăştiind o lumină caldă.

— Presupun că vreţi să mergeţi fiecare în camera lui şi să vă pregătiţi pentru cină, spuse gazda lor.

— E o idee foarte bună, aprobă Rainbow, apropiindu-se de el şi ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe buze.

Braţul lui se strânse pentru o clipă în jurul ei, apoi îi dădu drumul cu regret. În privirea lui se citea dragostea şi uşurarea că Rainbow se întorsese teafără.

Marcus fusese oarecum distant de la întoarcerea de la Dublin.

Cu toţii erau relaxaţi la masă, iar urâciunea ultimelor zile părea să se retragă ca o maree din gândurile lor. Păreau să revină cu încetul la viaţă.

Marieth stătea între Marcus şi Peter, Quent lângă Iris, cu Nicholas între el şi Rainbow. Nimeni nu stătea în capul mesei. Chiar dacă atmosfera era plăcută, Marieth se simţea cuprinsă de nelinişte şi mâncă foarte puţin.

În cele din urmă, Marcus observă lipsa ei de poftă de mâncare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu te simţi bine?

— Sunt bine, doar că nu-mi este foarte foame, răspunse ea, zâmbindu-i liniştitor.

Mâna lui îi atinse genunchiul pe sub masă, apoi îi făcu un semn cu ochiul.

— O să-i trimitem pe aceşti oameni la culcare, apoi o să stăm toată noaptea de vorbă, şopti el.

— Te-am auzit, interveni Rainbow. Să ştii că nu-mi e deloc somn.

— Să mergem în salon să bem ceva? Poate să şi dansăm… propuse Quent.

— O idee pe gustul meu, aprobă Rainbow, aplecându-se peste masă şi luând o floare pe care şi-o puse în păr.

După câteva minute de dans, toată lumea se aşeză cu paharul în mână. Marieth nu luă parte la conversaţie, ci rămase adâncită în visare, gândindu-se la oamenii din preajmă. Privirea ei se opri asupra lui Alphonse, care o fixă o clipă cu o privire ciudată.

— Cred că mă voi duce la culcare, spuse el, ridicându-se de pe scaun.

— Ne vedem dimineaţă, Al, răspunse Quent.

— Noapte bună, Alphonse, îi făcu Rainbow un semn cu mâna.

— Stai, Alphonse, merg şi eu, strigă Peter după el. Când uşa se închise în urma lor, Nicholas observă:

— Alphonse nu pare să se resimtă în urma accidentului.

— Pare să fie în regulă, spuse şi Quent.

— Exact, fu de acord Marcus.

— Cât credeţi că va mai dura această poveste? întrebă Iris.

— Inspectorul crede că e o problemă de câteva zile, răspunse Marcus.

— Va fi minunat când totul va reintra în normal, spuse visătoare Rainbow, sprijinindu-se de umărul lui Quent.

— Un lucru bun ar fi să fie şi mâine soare, observă Iris.

Marieth nu spuse nimic. Rămase cu privirea fixată asupra flăcărilor, spunându-şi că se află în aceeaşi cameră cu Marcus doar pentru că lucrurile nu s-au clarificat încă. Dacă

s-ar fi rezolvat, acum ar fi fost la New York, departe de el. În ciuda fricii, nu se putea gândi decât că are nevoie de el. Ce ciudat, îşi spuse ea, cum dragostea pentru Marcus îi influenţa punctul de vedere. În câteva zile va trebui să-şi ia rămas-bun de la el. Se întrebă dacă Rainbow a rezolvat problemele cu Quent. Oare o să se întoarcă la New York, la o viaţă nesigură, împreună cu Marieth, sau va rămâne la Tallagera? Tânăra femeie oftă adânc. Viaţa era atât de greu de pus în ordine!

Auzindu-i oftatul, Marcus se întoarse spre ea:

— De ce oftezi atât de adânc? întrebă el.

— Oh, mă gândeam, veni răspunsul ei neatent. Bărbatul o înconjură cu braţul.

— La ce te gândeai? insistă el, zâmbindu-i cu afecţiune.

— La lucruri şi lucruri, dădu ea din cap.

— Nu trebuie aşadar să mă amestec în gândurile tale... îi atinse uşor părul, ca o mângâiere.

— Nu, răspunse ea.

— Eşti sinceră... şi dură.

Ochii lui o fixară cu atenţie. Rainbow pusese un nou disc şi începuse să danseze cu Quent.

— Mi-ar plăcea ca această seară să nu se termine niciodată, oftă din nou Marieth.

— Dar vor mai fi şi alte seri asemănătoare, observă el.

— Sper să ai dreptate.

Tânăra femeie îşi puse capul pe umărul lui.

— Te asigur că vor fi, aşa că nu te teme că va lua sfârşit. O să fie chiar mai bune decât aceasta. Las-o să se încheie cât mai liniştit cu putinţă. O să vină seara de mâine, cea de poimâine şi aşa mai departe. Iar acest coşmar va lua sfârşit. Aşa că las-o să plece fără regret, Marieth. Îţi promit seri mai bune.

Îi atinse obrazul cu degetul, ţinând-o prizonieră cu strălucirea ochilor lui.

— Dacă spui că este o promisiune, zâmbi ea, copleşită de

fericire.

— Quent, o să-ţi ofer ţie şi lui Nicholas privilegiul de a fi primii care le duc la culcare pe Rainbow şi pe Iris, spuse Marcus.

— Of, Doamne! exclamă Rainbow. Am impresia că acest bărbat vrea să scape de noi.

— Ei, bine, n-ai vrea să fii câteva clipe singură cu Quent? întrebă Marcus în glumă.

— Nu, mi-ar plăcea să se întâmple tot timpul, făcu tânăra femeie o grimasă, trecându-şi degetele prin părul lui Quent.

— Păi să începem de acum, zâmbi lordul Marth, ridicând-o în picioare. Nicholas, vii?

— Parcă am de ales, clătină din cap Nicholas, ridicându-se şi el de pe scaun.

— Se pare că nu, dragul meu, spuse Rainbow râzând.

— Foarte bine. Să mergem, Iris. Cred că nu suntem doriţi aici.

— Cred că voi rămâne, răspunse Iris.

Marcus ajunse la ea din doi paşi, o ridică în picioare şi, trăgând-o după el cu prefăcută violenţă, îi puse mâna în cea a iubitului ei.

— Poftim, Nicholas. Ia-o te rog pe această femeie de aici, se încruntă el.

— Noapte bună tuturor, le aruncă Iris celor rămaşi, zâmbind ironic. Uşa se închise în urma celor două cupluri, iar Marcus şi Marieth rămaseră singuri.

— E atât de greu să ai un moment de intimitate, spuse el, prinzându-i faţa în mâini.

Se aplecă s-o sărute, dar ea se retrase din braţele lui.

— Marieth, s-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Oh, mă gândeam doar că va trebui să mă întorc foarte curând la New York. Ţinând cont de cele petrecute, ar trebui să spun că nu m-am simţit bine, ceea ce nu este adevărat. M-am simţit bine. Spun acest lucru cu o anumită doză de vinovăţie.

— Presupun că şi eu ar trebui să spun că nu-mi pare bine, dar nu este aşa, răspunse el, aplecându-se şi sărutând-o cu pasiune.

Erau din ce în ce mai aproape, plutind într-o lume doar a lor, plină de dorinţă şi de dragoste.

***

Dorinţa lui Iris se împlini: a doua zi era o vreme minunată, cu cer senin şi vânt uşor. Marieth aruncă o privire spre aleea de la intrare, descoperind că maşina lui Marcus lipsea. Rainbow se ridică şi se opri în spatele ei.

— A plecat din nou, comentă ea.

— Cred că această poveste l-a ţinut departe de afacerile lui destul de mult, spuse Marieth cu înţelegere.

— Da, e fermier, ceea ce mi se pare foarte drăguţ, observă Rainbow, lăsând-o pe prietena ei să-şi perie părul în faţa oglinzii.

Marieth se întoarse spre ea.

— Nu ştiam că Marcus şi Iris sunt rude.

— Veri de gradul întâi. Anne şi Sybil sunt surori. Anne a fost întotdeauna cea frumoasă, dar sora ei n-a fost niciodată deranjată de acest lucru. Sunt destul de apropiate. De fapt, acest lucru este valabil pentru întreaga familie.

Marieth se întoarse din nou spre fereastră, copleşită de gânduri. În acest caz, Marcus avea toate motivele să fie supărat. Lordul Gantlyn era unchiul lui. Ultimele cuvinte aproape le rosti cu voce tare.

— Poftim? răspunse Rainbow la murmurul ei.

— Nimic.

— Ce facem azi? Mă simt de parcă sunt într-o croazieră, în care se fac numai activităţi de grup. E un mod foarte nenatural de trai, oftă Rainbow exasperată.

— Crezi că vom fi invitaţi la Marcus la prânz? o întrebă

prietena ei, plină de speranţă.

Ea o fixă câteva secunde gânditoare.

— Chiar îţi place „Fleur de Mer”?

— Da, e o casă frumoasă.

Rainbow încerca să descopere ceva, dar Marieth nu voia să-i dezvăluie nici măcar ei la ce visa de ceva vreme.

— Marcus te place foarte mult, ţi-am spus de ceva vreme, continuă Rainbow. Am sentimentul că la un moment dat vei deveni „doamna de la Fleur de Mer”.

— Rainbow, nu fi prostuţă!

— Asta e părerea mea.

— Oricum, ceea ce crezi tu şi ceea ce crede Marcus sunt două lucruri diferite, spuse Marieth, simţind că obrajii îi ard.

— Chiar dacă aşa stau lucrurile, draga mea, poţi măcar să te gândeşti la acest lucru. Ştii ce? Hai să plecăm de aici, cel puţin azi. O să luăm maşina lui Quent şi o să facem o plimbare prin Dublin. Facem nişte cumpărături, luăm masa de prânz… vedem noi.

Prietena ei zâmbi, văzând că agitaţia ei fusese ignorată.

— Pare o idee foarte bună, fu ea de acord.

— Da… şi gândeşte-te la ce ţi-am spus. Marieth aruncă o pernă spre Rainbow.

— O să cobor să-i spun lui Quent că avem nevoie de maşină, o ignoră aceasta. Grăbeşte-te să te pregăteşti.

Marieth se îmbrăcă repede, în puloverul bej pe care-l cumpărase chiar înaintea plecării de la New York şi care aşteptase până acum în dulap şi coborî la parter.

Maşina parcurgea cu repeziciune drumul de ţară. Pentru că ferestrele fuseseră coborâte, părul femeilor zbura în jurul capetelor lor.

Marieth îşi puse mâinile după cap şi se lăsă pe spate.

— Mă simt ca o pasăre care a evadat din colivie, oftă ea. E atât de bine să pleci şi să uiţi de toate pentru o vreme!

— Poţi să mai spui o dată, aprobă Rainbow.

În drumul lor, trecură pe lângă nişte porţi impunătoare.

Marieth se întoarse, fixându-le cu privirea.

— Îmi pare o imagine familiară, comentă ea.

— E şi cazul, râse Rainbow. Este proprietatea McPherson, unde am fost în urmă cu câteva seri, explică prietena ei.

Tânăra femeie se simţi cuprinsă brusc de un acces de gelozie.

— Ce o să facem mai întâi? întrebă ea, încercând să ignore aceste sentimente. E prima oară când ajung în Dublin.

— Da... şi prima şansă să redevii un individ, după ce-ai fost atâta vreme parte dintr-un grup.

— Oh, da! veni răspunsul, vizibil încântat. Rainbow începu să râdă.

— Bietul Peter, spuse ea. Dacă nu se termină curând, mi-e teamă că va omorî pe vreunul dintre noi. Cred că s-a săturat.

După ce parcară maşina, porniră la plimbare pe străzi, admirând vitrinele strălucitoare. În cele din urmă se opriră în faţa uneia care expunea obiecte din cristal şi din argint.

— Mă întreb cât costă suporturile de lumânări din cristal, i se adresă Marieth prietenei ei.

— Să intrăm să întrebăm, propuse aceasta.

Magazinul avea pereţi de lemn şi mirosea a ceară şi a lemn. Obiecte de cristal şi de argint erau prezentate pe catifea neagră, iar un buchet de garoafe splendide trona pe o etajeră înaltă.

Fură întâmpinate de un bărbat în costum elegant de culoare închisă. Părul lui alb era pieptănat pe spate şi purta ochelari cu rame negre. Părea ca şi cum ar fi apărut dintr-o altă epocă.

— Bună ziua, spuse el. Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă el politicos.

— Bună ziua, spuseră cele două femei în acelaşi timp.

— Aş dori să aflu preţul suporturilor de lumânări din vitrină, spuse Marieth.

Bărbatul se îndreptă spre vitrină, dădu la o parte perdeaua de catifea şi luă unul dintre suporturi. Îl întoarse şi citi preţul de pe el, apoi anunţă:

— Optsprezece lire o pereche.

Cele două prietene se consultară o clipă, schimbând lirele în dolari, apoi ajunseră la concluzia că era un preţ foarte bun.

— O să le luăm, anunţă Marieth încântată.

În timp ce bărbatul împacheta suporturile de lumânări, aruncară o privire prin magazin.

Strălucirea cristalului înconjurat de catifea neagră o făcu pe Marieth să se încrunte, încercând să-şi amintească o imagine familiară.

— Rainbow, o întrebă în şoaptă pe prietena ei, a văzut cineva bastonul pe care-l purta Veronica în seara balului?

Tânăra femeie o privi gânditoare.

— Ce ciudat, observă ea. Nu mă gândisem la bastonul Veronicăi. Când s-au adunat toate obiectele ei, nu-mi aduc aminte să-l fi văzut.

Amândouă erau copleşite de această descoperire.

Cu suporturile de lumânări împachetate cu grijă într-un ambalaj rezistent, Marieth şi Rainbow ieşiră din magazin, bucurându-se de căldura soarelui.

— Ce zi minunată, oftă Marieth, admirând cerul senin.

— Da, chiar aşa este, fu de acord însoţitoarea ei pe un ton visător, acoperindu-şi ochii cu palma, în timp ce urmărea zborul pescăruşilor. Trebuie să-ţi mărturisesc: această vreme frumoasă mă face foarte flămândă.

— Hm, şi mie mi-e foame.

— După colţ este un restaurant foarte bun – Brendan’s, spuse Rainbow. Putem să luăm masa acolo şi să mai stăm de vorbă. Mi se pare că a trecut un secol de când am mâncat la Plaza.

— Da, parcă a trecut o eternitate. S-au întâmplat atât de multe! Ar trebui să ia sfârşit cât de curând. Ar trebui să mă

întorc la New York, sau cel puţin la Paris. Mi-am propus s-o văd pe Gloria, dar nu cred că e acasă. Nimeni nu poate fi de găsit la Paris în august.

— E uşor să uiţi că suntem în august. E întotdeauna atât de frig în Irlanda! se plânse Rainbow.

— Hm, aşa este! Probabil că la New York e un val de căldură, comentă şi Marieth cu ironie.

Prietena ei râse cu poftă.

— Am ajuns, spuse ea, deschizând uşile de lemn lăcuit.

Un chelner în pantaloni negri şi cu un şorţ alb, fără pată, veni să-i întâmpine.

— Bună ziua, lady Whittley. Doamnă, făcu el o plecăciune în faţa lui Marieth.

— Bună, Brendan. Am vrea să luăm masa de prânz. Sper că n-am ajuns prea târziu, nu-i aşa?

— Oh, nu, lady Whittley. Luaţi loc aici.

Când ochii lui Marieth se obişnuiră cu semiîntunericul, se fixară pe un cuplu de la o masă vecină. Bărbatul blond, dureros de familiar, tocmai se apleca să sărute mâna femeii aflate în faţa lui. Râseră amândoi cu căldură, privindu-se afectuos.

Inima lui Marieth se opri, iar sângele îi îngheţă în vene. Se prinse de marginea scaunului, străduindu-se să nu cadă.

— Rainbow, şopti ea agitată, te rog, să plecăm.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă Rainbow, fără să-şi dea seama ce putuse să se întâmple.

Prietena ei devenise palidă ca o fantomă. Degetele ei subţiri, cu care se ţinea de marginea scaunului, erau albe.

— Marieth, ce s-a întâmplat?

Când luă braţul prietenei ei, Rainbow era îngrijorată, nu mânioasă. Aruncă o privire prin sală, căutând motivul acestei crize neaşteptate. Abia acum îi zări pe Marcus şi pe Isobel care stăteau liniştiţi de vorbă.

— Te rog! repetă Marieth.

— Bine, draga mea. Îmi pare rău, Brendan. Prinzând-o de

braţ, Rainbow se grăbi spre ieşire.

— Marieth, nu te purta prosteşte, o certă ea. Mai mult ca sigur, nu e nimic. O să-l pui pe Marcus să-ţi explice despre ce este vorba, dacă te deranjează atât de mult. Nu lăsa mândria să strice ceva ce poate fi minunat. Oh, draga mea, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, văzând expresia prietenei ei.

— Unde este maşina? fu singurul răspuns al lui Marieth.

Pe drumul spre Tallagera, tânăra femeie rămase rigidă. Pentru o vreme, singura mişcare din maşină fu reflecţia copacilor pe lângă care treceau.

— Finalul unei zile perfecte, mormăi Rainbow supărată.

— Ei, nu e chiar aşa. Sper totuşi că vom putea pleca în curând. O să mă interesez de rezervarea biletelor de avion.

— La naiba! fu singurul răspuns.

Când ajunseră la Tallagera, Marieth se duse direct în camera ei şi se aşeză pe covor în faţa focului.

Rainbow i se alătură şi, pentru că începuse să se întunece, aprinse lampa.

— Suntem aşteptate la „Fleur de Mer” la cină, anunţă ea.

— Te rog să transmiţi regretele mele, răspunse Marieth cu voce calmă. Şi te rog să-i spui lui Quent că nu mă simt bine, continuă ea, conştientă că umilinţa îi făcuse obrajii roşii ca focul.

— Oh! Şi lui Marcus ce să-i spun?

— Exact ce spuneam mai devreme: că nu mă simt bine. Ar trebui să fie suficient.

— Foarte bine, maiestate. Ce ţi-ai dori la cină?

— Nu mi-e foame, veni răspunsul rapid.

— O s-o rog pe Mae să-ţi aducă o gustare. N-ai mâncat nimic de la micul dejun. Vrei să-ţi aducă mâncarea aici sau în bibliotecă?

— Aici.

— Nu trebuie să te ascunzi de Quent. Ştie de ce nu vrei să mergi cu noi în seara asta.

— Mulţumesc foarte mult, Rainbow, se răsti prietena ei.

— Cred că te porţi copilăreşte, răspunse tânăra femeie pe acelaşi ton. Marieth nu răspunse.

— Marcus te aşteaptă, continuă prietena ei.

— Poate că n-o să fie chiar atât de dezamăgit.

— Chiar nu vii? făcu Rainbow o ultimă încercare. Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— În acest caz, ne vedem mâine dimineaţă. Noapte bună! Se retrase încet, dezamăgită, închizând uşa în urma ei.

La „Fleur de Mer”, Charles îi conduse în sala de mese, unde gazda lor, însoţită de câţiva prieteni, îi aşteptau. Se salutară cu atâta căldură, încât părea că nu se mai văzuseră de câţiva ani, nu de o zi.

— Mi-ai lipsit enorm, spuse Rainbow, îmbrăţişând-o pe doamna Corbelles.

Când descoperi că grupul care intrase şi se aşezase la masă era format doar din cei prezenţi, o expresie uimită apăru pe figura lui Marcus, care, ducându-se la Rainbow, o întrebă:

— Unde este Marieth?

— Nu vine. Nu se simte bine.

— Ce-a păţit? se îngrijoră el.

— Boala se numeşte mândrie rănită. Nu e mortală, dar doare foarte tare, veni răspunsul ironic al tinerei femei.

— Ce vrei să spui?

— Am fost azi la Brendan’s, pentru masa de prânz. Nu mai e nevoie să-ţi explic de ce n-am rămas…

Marcus observă mânia lui Rainbow şi încercă s-o calmeze:

— Cred că amândouă aţi tras concluzii greşite, spuse el pe un ton defensiv.

— Mai bine i-ai spune asta lui Marieth.

— O s-o fac. Scuză-mă.

Bărbatul părăsi camera, dar se întoarse după câteva minute. Când îi văzu figura, Rainbow remarcă:

— N-ai avut noroc.

— I-a spus lui Tom că se duce la culcare. O s-o văd mâine dimineaţă.

— Of, mi-aş dori să nu fi propus azi să luăm masa în oraş, oftă tânăra femeie.

— Şi eu, fu Marcus de acord. Lady Anne se apropie de ei.

— Ei, dar unde este Marieth? întrebă ea.

— Nu se simte bine, răspunse Rainbow, un pic prea repede.

— Biata de ea, clătină femeia din cap cu simpatie.

Marcus părea nefericit. Cina fu plăcută pentru toată lumea, mai puţin pentru el, cu toate că reuşi să-şi mascheze starea de spirit neplăcută. Până şi Peter îşi recăpătase o bună parte din firea lui veselă, iar Alphonse nu lăsă lovitura la cap să-l împiedice să ia parte la conversaţie.

Seara se desfăşură într-o atmosferă relaxată şi amicală. Lady Anne, Tilly, ambasadorul şi doamna Corbelles se retraseră repede, lăsându-i pe restul să stea de vorbă. În cele din urmă, grupul de invitaţi hotărî să pornească spre Tallagera.

Capitolul 9

— Cum te-ai simţit seara asta? Sper că singură, îi spuse Rainbow lui Marieth, în timp ce se dezbrăca.

— Într-un fel, da.

— Îmi pare foarte bine. Marcus s-a simţit îngrozitor de prost.

— Ar fi trebuit s-o invite pe Isobel. Au fost perfecţi împreună, înainte ca eu să apar în peisaj.

— Uite ce este, se întâmplă să cred că Marcus ţine foarte mult la tine, declară tânăra femeie cu hotărâre.

— Poate că eu am fost doar o plăcere de moment. Rainbow ridică privirile în tavan, exasperată.

— Scuteşte-mă de declaraţiile astea dramatice.

Marieth îşi puse cartea din care citea pe noptieră şi se întinse în pat.

— O să fac o rezervare pentru zborul spre New York de duminică, spuse ea.

— Faci o greşeală, o avertiză prietena ei cu răceală.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, Marieth o rugă pe Rainbow s-o conducă la Dublin.

Marcus ajunse la Tallagera, descoperind că nu mai era acolo. Ştiind c-o va întâlni în această seară la cină, hotărî să nu mai aştepte. Rainbow îl întâmpină în clipa când coborî din maşină.

— Ai face bine să te grăbeşti cu explicaţiile, spuse ea. A plănuit să plece duminică.

Marcus dădu cu pumnul în portieră, urcă fără să spună niciun cuvânt şi demară în trombă.

Când Marieth ajunse la Tallagera, după-amiază, vremea se schimbase în rău. Nori întunecaţi acoperiseră cerul şi, chiar în clipa în care ajunse la uşă, picături mari de ploaie începură să cadă cu repeziciune.

— Ai ajuns la timp, o întâmpină Rainbow, privind-o cum îşi scutură apa din păr şi de pe haine.

— Oo, ce torente! râse Marieth.

— Ce-ai făcut toată ziua de una singură?

— Nu prea mare lucru. Am făcut o rezervare la avion pentru duminică.

— Încântător, făcu prietena ei o grimasă.

— Rainbow, serios acum, nu locuiesc aici, ştii foarte bine. Ar fi trebuit să plec de mult. Inspectorul a spus că e aproape gata, spuse ea, privindu-şi prietena rugător.

— Prostii, ridică aceasta din umeri.

— Eşti foarte vehementă azi, fără să faci risipă de cuvinte. Marieth începu să urce scările spre camera ei.

— O să avem oaspeţi la cină, strigă Rainbow după ea.

— Înţeleg, dădu Marieth din cap.

Ştia foarte bine ce însemna acest lucru: îl va avea de înfruntat pe Marcus.

Îşi acordă timp din belşug pentru baie şi îmbrăcat. Rămase întinsă în cadă, lăsându-şi muşchii tensionaţi să se relaxeze. Revăzu de mai multe ori în minte scena pe care o planifica: o să-l salute pe Marcus cu indiferenţă totală. După baie, îşi perie părul până când începu să strălucească. Obrajii ei erau roz, iar buzele le coloră uşor cu un ruj deschis la culoare şi perlat, care le făcea să pară umede şi senzuale.

Când ajunse în salon, fusta albă şi lungă îi marca silueta, potrivindu-se de minune cu puloverul pufos, de angora. Dacă intrarea ei plină de strălucire fu ignorată de unii dintre membrii grupului, Marcus nu făcea parte dintre aceştia.

— Bună seara tuturor, spuse tânăra femeie, străduindu-se să se păstreze calmă şi controlată.

Când privirea ei se încrucişă cu cea a lui Marcus, simţi că inima i se opreşte în piept.

— Lady Anne, făcu ea o mică plecăciune, luând mâna femeii cu căldură.

Rainbow o urmărea cu admiraţie, în timp ce-şi juca rolul demn de un Oscar.

Când ajunse la Marcus, tânăra femeie zâmbi rece şi artificial:

— Bună seara, Marcus.

— Bună seara, Marieth, o salută el la fel de rece, conştient de rolul pe care-l juca.

Trecu pe lângă el cu indiferenţă, oprindu-se lângă ambasador şi soţia lui. Privirea bărbatului care o urmărea era rece ca gheaţa.

În această seară li se alăturaseră şi alţi invitaţi, ceea ce însemna că lucrurile se întorc încet dar sigur la normal la Tallagera. Ploaia grăbită se transformase într-una măruntă dar insistentă care continua şi în clipa în care oaspeţii se pregăteau să plece.

Marieth observă că maşina lui Marcus avea şofer. Acesta îi conduse pe mama lui, pe Tilly şi pe membrii familiei Corbelles la maşină, ţinând o umbrelă pentru doamne. Bărbatul spuse „Noapte bună!”, apoi închise portiera. Maşina porni, iar Marcus se întoarse în hol.

— Hai să bem ceva înainte de culcare, ce părere aveţi? propuse Quent.

Alphonse şi Peter erau deja cu câte un pahar în mână, în clipa în care restul intrară în salon.

— Ei bine, Quent bătrâne, se pare că lucrurile revin la normal, ridică Peter paharul spre el.

— Într-un fel, da, răspunse Quent mulţumit.

Marieth şi Marcus stăteau cât de departe posibil unul de celălalt, evitând cu mari eforturi să se uite unul la altul. Rainbow, care nu dăduse niciodată dovadă de prea multă delicateţe, observă:

— Ce ciudat! Nimeni nu ne mai trimite la culcare în seara asta. Marcus se înroşi, iar Marieth fixă cu privirea paharul din propria mână. Quent îi aruncă o privire tăioasă lui Rainbow, dar ea îi zâmbi dulce, apoi îl ignoră.

— Te trimit eu la culcare, spuse Peter, dar mai întâi trebuie să stai la colţ o oră.

— Eu cred că mă voi duce la culcare, interveni Marieth.

— Nu, te rog, nu sparge încă petrecerea, o opri Alphonse, punându-i mâna pe braţ. E o seară atât de plăcută! Las-o să mai dureze încă puţin.

— Da, nici eu nu sunt pregătit să mă duc la culcare, dădu din cap şi Peter. Îmi e tare dor de iubita mea din Londra. Sper totuşi că încă îmi mai vorbeşte, deşi mă îndoiesc, ridică el din umeri.

— Deci nu e de mirare că ai fost atât de arţăgos! exclamă Rainbow, privindu-l compătimitor. Problemele inimii, iată ce-l neliniştea pe dragul nostru Peter.

Quent se ridică repede şi o luă de braţ.

— Vino, draga mea, e timpul să te duci la culcare. Cred c-ai băut cam prea mult vin.

— Problema e că n-am băut destul, cu toţii, îl înfruntă ea sfidătoare. Sunt nişte ţepeni aici care au nevoie de mult mai mult vin pentru a se relaxa puţin.

— Eu cel puţin ştiu pe cineva care nu mai are nevoie să mai bea nimic, declară Quent, luându-i paharul de pe masă.

— Hai să mergem, Rainbow, o să urcăm împreună, propuse Marieth.

— Aşa îţi planifici tu evadarea? o acuză prietena ei.

— Rainbow, eşti imposibilă. Hai să mergem.

— Da, măria ta. Vin.

Tânăra femeie porni în pas de vals după prietena ei. Marcus stătea lângă foc, fixându-şi paharul.

— Îmi pare rău pentru această scenă, Marcus, îşi ceru Quent scuze, în numele lui Rainbow.

— Nu contează. Rainbow are intenţii bune. O s-o scot eu la capăt.

— Hm, această seară a fost întreruptă cam brusc, comentă Iris.

— Să mergem, Iris, spuse Nicholas. O să te conduc în camera ta.

— Cred că putem urca şi noi, ridică Peter din umeri.

Urcară cu toţii în şir indian, oprindu-se la uşa camerei proprii şi spunând „Noapte bună!” celorlalţi.

Quent bătu uşor la uşa camerei lui Marieth şi a lui Rainbow. Marieth fu cea care deschise.

— Totul e în ordine? întrebă el.

— Da, deja a adormit, răspunse ea, apoi îl zări pe Marcus în spatele lui.

— În acest caz, noapte bună! îi trimise Quent o bezea. Privind-o din spatele prietenului lui, Marcus se întoarse şi porni spre camera lui, fără să spună niciun cuvânt. Rănită, Marieth închise uşa.

— N-am adormit, spuse Rainbow. Şi nici nu sunt ameţită.

— Nici nu credeam că eşti. Ştiu că era doar un rol pe care-l jucai ca să transmiţi o anumită idee, oftă Marieth.

— Draga mea, eşti foarte perceptivă, zâmbi prietena ei. Ştii că Marcus este foarte supărat, iar această încurcătură strică un lucru care ar fi putut fi minunat pentru amândoi. Eşti o gâscă. Isobel încearcă să-l prindă de ani întregi. E foarte insistentă, dar Marcus n-o bagă prea mult în seamă.

— Da, asta e chiar vizibil, o ironiză Marieth.

— Dacă ar fi fost intenţii serioase, s-ar fi întâmplat ceva de mult timp, înainte de sosirea ta.

Rainbow se ridicase în pat, pregătită să poarte o discuţie serioasă cu prietena ei.

— Viaţa e destul de complicată, continuă ea, aruncându-i o privire ciudată, fără să mai fie nevoie să mai pui paie pe foc. Nu crezi?

— Rainbow, ce vrei să spui? clătină tânăra femeie din cap, cu senzaţia că prietena ei voia să-i transmită un anume mesaj.

— Ei bine, Quent m-a rugat să rămân. Cred că ştii foarte bine ce înseamnă asta…

Marieth se apropie de ea şi o strânse cu căldură în braţe.

— Rainbow! Mă bucur atât de mult pentru tine!

— Mă gândeam c-ar fi foarte plăcut dacă tu ai rămâne la

Marcus. La urma urmei, o să fiu prinţesa dintr-un castel rece şi întunecat, de ce n-ai fi şi tu la fel?

Marieth îşi privi prietena cu dragoste.

— Oh, Rainbow! exclamă ea. Eşti îngrijorată pentru mine. E foarte drăguţ din partea ta, sunt foarte mişcată, dar nu-i poţi schimba punctul de vedere lui Marcus.

— Ştii, sunt destui bărbaţi mai răi decât Marcus Somerset, draga mea.

— Sinceră să fiu, mi-e teamă că nu voi găsi niciodată unul mai bun, clătină tânăra femeie din cap cu tristeţe.

— În acest caz, de ce vrei să strici totul purtându-te copilăreşte? O privi prietena ei rugător.

— Nu ştiu ce să fac, Rainbow. Nu pot rămâne aici ca un oaspete permanent al lui Quent, nu-i aşa?

— Crede-mă, Quent a avut câţiva invitaţi care i-au devenit oaspeţi permanenţi. Nu există niciun motiv real pentru care să te grăbeşti să pleci duminică.

— Rainbow, trebuie să plec, crede-mă.

Marieth se ridică agitată şi se duse la foc, rearanjând buştenii.

— Oare mai plouă? aruncă ea o privire pe fereastră. Nu, e doar ceaţă.

Lăsă draperiile să cadă, privindu-le mişcarea lină.

— Aş bea o cafea, spuse Rainbow.

— Şi eu, dar toţi servitorii dorm la ora asta. Prietena ei se ridică din pat şi-şi puse halatul.

— Nu vrei să mergem să facem noi?

Marieth îşi luă şi ea halatul, bucuroasă că are ceva de făcut. Ştia că nu-i va veni prea repede somnul. Când ieşiră pe coridorul întunecat, niciuna nu simţi teamă.

În bucătărie, Rainbow se ridică pe vârfuri, deschizând şi închizând uşile dulapurilor până când găsi ce căuta. În timp ce cafeaua fierbea, cele două femei îşi continuară conversaţia.

— Ar trebui s-o vizitezi pe Anne în Antibe, spuse Rainbow.

Are o căsuţă minunată pe un deal. Nu ţi se pare minunat? oftă ea visătoare. Ai putea să te întorci cu ea în Franţa.

— Rainbow, râse prietena ei, insişti în continuare să rezolvi lucrurile în direcţia pe care o vrei. Cred că mai bine te opreşti.

— Cafeaua e gata! anunţă Rainbow, ridicându-se şi turnând în două ceşti. Vrei frişcă şi zahăr?

— Nu, o prefer neagră.

Conversaţia lor continuă pe un ton lejer, până când Rainbow încremeni, părând atentă.

— Ai auzit ceva? întrebă ea.

Simţurile lui Marieth se treziră la viaţă şi ascultă atentă.

— Nu, nu cred, şopti ea, dar tăcerea copleşitoare o făcu să se înfioare. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în cameră, propuse ea.

— Da, o să golesc ibricul.

Făcură repede ordine în bucătărie, amintindu-şi deodată că ucigaşul era încă în libertate, apoi ieşiră încet din cameră. Ajunseră pe hol, scrutând cu privirea întunericul.

Când începuseră să urce scările, o figură întunecată ieşi din umbră şi se aruncă asupra lor. Ţipară amândouă, iar persoana le împinse la podea.

Marieth rămase o clipă ameţită. Când îşi reveni, văzu o figură acoperită de umbre stând în locul în care ar fi trebuit să fie ea şi Rainbow. Se ridică cu greutate şi fugi spre uşa de la ieşire, care părea singura cale de scăpare.

În agitaţie, zări părul blod şi răvăşit al persoanei care încerca s-o prindă. Ajunse la uşă şi o deschise. Se aruncă afară, păşind pe nisipul care scârţâia.

„Oh, Doamne! îşi spuse ea, e Marcus!”

Piciorul îi lunecă pe o piatră dar, înainte ca bărbatul s-o prindă, reuşi să-şi recapete echilibrul, prinzându-se de un tufiş. Alergă spre grădină, lovindu-se de crengile ude. Unele o loveau fără milă peste faţă. Unul dintre papucii moi, uzi şi alunecoşi, se agăţă de o rădăcină şi-i ieşi din picior, dar nu

se opri să-l recupereze. Era udă până la piele, dar această neplăcere nu făcea prea mare diferenţă pe lângă gheaţa care-i paraliza corpul amorţit.

Auzi un zgomot de crengi rupte şi se trezi în braţele lui Marcus.

— Marcus, nu! ţipă ea.

De undeva din apropiere răsună vocea inspectorului:

— Somerset!

Marcus îi dădu drumul, aproape aruncând-o la pământ, apoi fugi în tufiş.

Marieth alunecă încet pe pământ. Lacrimi fierbinţi îi alunecau pe obraji, iar părul ud îi căzuse pe faţă, împiedicând-o să vadă ceva. N-avea nici cea mai mică idee unde se află.

Cu un efort supraomenesc se ridică în picioare, bântuind fără ţintă prin zona împădurită, până când ajunse la debarcader. Văzu barca în care se aflau Iris şi Nicholas în ziua în care începuse coşmarul. Fără să ştie ce face, se aşeză pe un buştean şi rămase nemişcată, cu privirea în gol.

I se păru că rămăsese în această poziţie o eternitate, când auzi voci agitate în preajmă. Recunoscu vocea lui Peter, care o striga. Nu făcu nicio încercare să răspundă. O vor găsi curând. Nimic nu mai conta.

În cele din urmă uşa fu dată de perete şi un grup îngrijorat de persoane se adună în jurul ei. Marieth se simţea de parcă stătea într-o vale cu munţi de persoane care o fixau cu privirea.

— Ne-aţi speriat, doamnă Clair, spuse inspectorul. V-am căutat peste tot.

Tânăra femeie nu ridică privirea spre ei. Privi în pământ, fixând podeaua prăfuită cu privirea şi clătinându-se uşor. Vocea blândă a lui Peter i se adresă:

— Vino cu mine, Marieth. Haide, draga mea, o rugă el, dându-i părul ud de pe faţă.

Marieth nu făcu niciun efort să se mişte. Deodată, uşa se deschise cu violenţă şi o persoană înaltă intră, luând-o repede în braţe.

— Să o ducem de aici, înainte să răcească de tot, spuse vocea cunoscută.

Tânăra femeie închise ochii şi nu mai văzu nimic. Era conştientă de mişcările din jurul ei, că era dusă departe şi pusă în cele din urmă într-un pat cald. Mae îi scoase pe bărbaţi afară din cameră, iar femeile începură s-o trateze repede. Fu uscată cu un prosop aspru, care-i puse sângele în mişcare, apoi îmbrăcată într-o cămaşă de noapte groasă, pe care n-o văzuse niciodată. Capul îi fu ridicat cu blândeţe, iar un pahar de coniac cald îi fu adus la buze. Înghiţi o parte din lichid, înainte să tuşească violent. Capul îi fu apoi pus pe pernă.

— Biata copilă, o auzi pe Mae şoptind, printr-o ceaţă care o cuprindea din ce în ce mai strâns. Alunecă încet, incapabilă să reziste…

***

Bătaia ploii în geam şi trosnetul lemnelor o smulseră dintr-un somn profund. Undeva în spatele norilor întunecaţi care trimiteau cascade de ploaie spre pământ, soarele răsărise, pentru că văzduhul căpătase o culoare cenuşie.

Pentru o clipă, Marieth nu ştiu unde se află şi privi în jur cu nedumerire. Strălucirea focului arunca umbre lungi în cameră. Era singură.

Se întinse după halat, descoperind lângă pat o pereche de papuci ai lui Rainbow. Când ieşi pe coridor, descoperi cu surprindere că toate luminile erau aprinse. Auzea voci venind de la parter şi zgomote dinspre salon.

Urmărind zgomotele, le întâlni pe Iris, Rainbow şi Mae. Mae era ocupată cu o tavă cu ceşti de cafea şi coniac. Peter intră şi el în cameră, imediat după Marieth. Când Rainbow

îşi văzu prietena, exclamă:

— Ei, Frumoasa din pădurea adormită, ai dormit foarte puţin! Peter o întrerupse:

— L-au prins! exclamă el.

— O, nu! strigă Marieth, începând să plângă.

— Oh, ştiu c-a fost o noapte îngrozitoare, şopti liniştitor Rainbow, luând-o în braţe, dar mulţumesc lui Dumnezeu c-a luat sfârşit.

Lacrimile continuară să curgă pe obrajii lui Marieth.

— Ştiu că nu-i plăcea Veronica, spuse ea, iar în dimineaţa în care a fost omorâtă l-am văzut de la fereastră ducându-se spre lac. Iar în noaptea expoziţiei de artă haitiană, l-am văzut certându-se cu ea.

Tânăra femeie se opri, nedumerită.

— Îl aduc, spuse Peter, privind pe fereastră.

— Nu vreau să-l văd! Trebuie să plec! strigă Marieth, îndreptându-se spre ieşire.

Dar era prea târziu. Uşa se deschise şi trei bărbaţi răvăşiţi intrară, urmaţi de patru poliţişti. Inspectorul, Marcus şi Alphonse erau primii.

— Te rog să iei loc, i se adresă inspectorul lui Alphonse. Sergentul îţi va nota mărturia.

— N-am nimic de spus până nu-mi consult avocatul, răspunse bărbatul cu ostilitate.

— Foarte bine, domnule. În acest caz, vom reconstitui faptele cum putem mai bine.

— Cum vreţi.

Privirea lui Marieth era plină de uimire şi de bucurie, în timp ce privea de la Marcus la inspector şi apoi la Alphonse.

Marcus o privi cu tristeţe. Ştia că îl crezuse vinovat, capabil de crimă. Privi în altă parte, incapabilă să-i susţină privirea pătrunzătoare. Pentru prima oară, Rainbow înţelese motivul fricii şi lacrimilor ei.

— Eşti o gâscă, clătină ea din cap.

— Inspectore, ne spui şi nouă ce-a fost la baza

coşmarului acestuia? îl grăbi Peter.

Inspectorul îşi fixă pentru o clipă vârful pantofilor, apoi se îndreptă spre locul în care se oprise Marcus.

— Dacă vă aduceţi aminte, începu el, un grup dintre dumneavoastră aţi petrecut un sfârşit de săptămână nefericit la proprietatea lordului Gantlyn, în Wiltshire. Şoferul a fost ucis. Cu toţii aţi presupus că ucigaşul era cunoscut doar de şofer. Aşa că aţi trecut cu vedere această sumbră întâmplare, deşi i-a făcut mari probleme lordului Gantlyn. Dar trebuie să vă spun că n-a fost uitată şi de lordul Somerset. Avea un motiv întemeiat să se afle la lac în acea dimineaţă în care l-aţi zărit, doamnă Clair.

Marieth îşi privi mâinile, incapabilă să susţină privirile celorlalţi.

— Şi trebuie să adaug că aţi găsit de cuviinţă să-l protejaţi pe lordul Somerset. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aţi fi pus foarte multă lume în pericol, clătină bărbatul din cap. Uneori mă întreb pentru ce cred oamenii că există poliţie, oftă el. Aş fi vrut ca dumneavoastră, lady Iris şi dumneavoastră, lady Whittley, să vă aduceţi aminte orice eveniment care v-ar fi pus viaţa în pericol. Dar, din câte se poate vedea, capacitatea de aducere aminte a fost destul de slabă.

Inspectorul se ridică pe vârfuri, apoi îşi puse mâinile la spate, încălzindu-şi palmele înainte să continue:

— Această poveste a început ca un sfârşit de săptămână foarte plăcut, petrecut la Wiltshire. Dar, înainte de a se încheia, a pus în mişcare răutatea calculată a unui om care a lăsat o urmă însângerată pe unde a trecut. Ironia este că acest criminal a urmărit persoane care nu-l suspectau în niciun fel. Doamne inocente…

— Cred că şi dumneavoastră eraţi pe listă, doamnă Clair, continuă inspectorul după o scurtă pauză. Vedeţi, de fapt, domnul Burtrem v-a văzut la fereastră în seara de dinaintea crimei. Din nou, o ironie a sorţii. Aţi crezut, doamnă Clair,

că persoana care se certa cu Veronica Jamerson era domnul Somerset. Acesta este motivul pentru care v-am găsit lângă lac făcând pe detectivul. Apropo, ştim că dumneavoastră aţi găsit acel fragment din haina lordului Somerset. Doamnă Clair, nu v-aţi dat seama? Domnul Burtrem este un pic peste un metru şaptezeci, pe când lordul Somerset are peste un metru nouăzeci? Trebuie să constat că lumea este foarte norocoasă că nu v-aţi decis să intraţi în poliţie.

Marcus zâmbi mohorât.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că moartea Veronicăi are vreo legătură cu sfârşitul de săptămână petrecut la Wiltshire, spuse Rainbow. N-aş fi făcut niciodată o legătură între Alphonse şi şoferul ucis. Iris nici măcar n-a făcut parte din acel grup. A venit acasă doar pentru că se certase cu Nicholas.

— Da, iar lady Iris şi-a parcat maşina pe laterala casei şi a intrat pe uşa de acolo, la care se poate ajunge direct de la garaj. Când lady Iris se îndrepta spre casă, domnul Burtrem a ieşit din garaj, unde tocmai îl împuşcase pe şofer, concluzionă inspectorul privindu-l pe Alphonse.

— Nu te-am văzut, Alphonse! exclamă Iris. Aveam ochii plini de lacrimi şi n-am văzut nimic.

— Dar te-ai uitat direct la mine.

— Nu te-am văzut, repetă ea.

— Veronica se lăuda că ştie ceva, dar nu prea vorbeam cu ea, adăugă Rainbow, ridicând din umeri.

— Dar de ce voiai să omori pe cineva, Alphonse? întrebă Marieth, uluită. Bărbatul o ignoră.

— Avea ceva de-a face cu dorinţa de a candida pentru postul de prim-ministru, răspunse inspectorul în locul lui. Nu-i aşa, domnule Burtrem? Lordul Somerset îl bănuia, dar n-avea nicio dovadă cu care să poată dovedi.

Inspectorul se îndepărtă de foc. Marcus se scuză şi ieşi din încăpere.

— Doamnă Clair, reluă inspectorul, să vă explic ce anume

făcea lordul Somerset lângă lac. Şi-a amintit că lady Whittley a făcut într-o seară, când vă întorceaţi acasă, un comentariu. Şi anume că, dacă mergeai direct prin tufişuri, fără să ocoleşti, puteai ajunge acasă în zece minute. Voia să vadă dacă este adevărat. I-a luat puţin sub opt minute. Aşa a procedat domnul Burtrem: a împrumutat de la lordul Marth cea mai mică maşină, care poate fi uşor ascunsă, apoi s-a furişat înapoi, a ucis-o pe Veronica şi a încercat s-o ucidă pe lady Iris.

Rainbow se cutremură.

— Dar de ce-a vrut să-l omoare pe şofer? întrebă ea.

— Ştim cu toţii despre aspiraţiile domnului Burtram de a deveni prim-ministru. Dar, fără să ştie niciunul dintre domniile voastre, în acel sfârşit de săptămână la Wiltshire, a avut o aventură cu doamna Jamerson. Şoferul i-a descoperit, a făcut nişte fotografii foarte puţin flatante cu ei doi şi s-a oferit să le vândă cui dă mai mult. Când domnul Burtram s-a dus la el, încercând să le cumpere, şoferul deja nu le mai avea. Ca să-l sperie, l-a ameninţat cu pistolul şi, când a descoperit că nu le mai are cu adevărat, s-a enervat şi l-a împuşcat. I-a luat vreme să descopere că le cumpărase doamna Jamerson, care intenţiona să-l şantajeze cu ele.

Bărbatul făcu din nou o pauză, supraveghindu-i pe cei care-l ascultau cu atenţie.

— Dar de ce a vrut Veronica să facă una ca asta? întrebă Iris.

— Vă amintiţi că n-am reuşit să-l găsim pe domnul Jamerson. Motivul este acela că era cu femeia cu care doreşte să se căsătorească în curând. Doamna Jamerson a fost o persoană răsfăţată, căreia îi plăcea să fie în centrul atenţiei. De fapt, se baza pe averea faimosului ei soţ, care nu mai era dispus să plătească pentru capriciile ei. Aşadar, s-a gândit c-ar fi mai bine să încerce cu un politician. Ce-ar fi putut fi mai bine decât atât? Să fie soţia unui

superpolitician. Simplu: să fie soţia primului ministru. Din nefericire, planurile ei nu se potriveau cu cele ale domnului Burtram. Fosta soţie a unui star rock nu este cea mai potrivită soţie pentru un prim-ministru. Nu sunteţi cam demodat, domnule Burtrem? se întoarse inspectorul spre Alphonse.

— Veronica nu era altceva decât o imitaţie nereuşită a ceea ce trebuie să însemne o doamnă. Era o prostituată, şuieră Alphonse printre dinţi.

— Alphonse, nu ştiai că lucrurile s-au schimbat? îl ironiză Peter. Nimănui nu-i mai pasă pe cine iei în pat. Dar mi-e teamă că nu sunt la fel de înţelegător în ceea ce priveşte crima.

Marcus se întoarse în cameră, purtând bastonul Veronicăi.

— Cred că asta căutai, Alphonse, spuse el, ridicând bastonul şi scoţându-i partea de sus, încrustată cu diamante.

Din micul orificiu scoase o rolă de film, pe care o ridică spre Alphonse.

Acesta nu spuse nimic, dar începu să suspine violent. Marieth închise ochii la vederea acestui bărbat care, căzut din înălţimea mândriei şi demnităţii, suspina acum, doborât şi umilit.

Marcus se întoarse spre Rainbow.

— Tu şi Marieth aproape ne-aţi stricat cursa. Chiar dacă rezolva sau nu cazul, inspectorul nu vă mai putea ţine aici prea mult. Dar ştiam că Alphonse a ajuns pe culmea disperării. Trebuia să găsească filmul. Făcuse bucăţi camera ta şi cea a Veronicăi, ştiind că fusese ascuns undeva în preajmă. Noaptea trecută era ultima oară când hotărâse să încerce să-l găsească. Dar tu şi Marieth aţi vrut să faceţi un drum la bucătărie. M-aţi speriat la culme; credeam că Alphonse are complici.

Cred că pentru o clipă ne-am pierdut minţile cu toţii,

zâmbi Marcus, amintindu-şi întâlnirea cu cele două femei, pe hol. O privi pe Marieth, dar ea îşi plecă repede privirea.

— M-am întâlnit cu Isobel McPherson la cină, continuă el. Ea şi Veronica fuseseră prietene şi m-am gândit că i-a spus ceva. S-a dovedit că Isobel era cea mai importantă verigă. Veronica îşi lăsase bastonul la ea, iar când i-a dat telefon, să-i amintească de el, aceasta a rugat-o să-l păstreze o vreme. Aparent, îl lăsase acolo pentru a găsi un loc sigur unde să-l ascundă.

După o pauză în care privi gânditor la bărbatul de pe scaun, Marcus continuă:

— A trebuit să-l facem pe Alphonse să se manifeste în vreun fel, pentru că ironia era că, deşi erau foarte multe fotografii, în niciuna dintre ele nu se vedea clar figura bărbatului.

Alphonse îl privi uluit câteva secunde, apoi izbucni într-un râs incontrolabil.

Uşa salonului se deschise şi un poliţist în uniformă se îndreptă spre inspector:

— Au sosit, domnule, spuse el.

— E timpul să mergem, domnule Burtrem, dădu din cap inspectorul.

Se ridică şi stătu lângă Alphonse, care se ridică şi el cu greutate. Cei doi se îndreptară spre uşă, urmaţi de Quent şi de Marcus.

— Ei, fir-ar să fie! explodă Peter. Ce săptămână de coşmar!

— Oare ce l-a făcut să-şi închipuie că Anglia are atâta nevoie de el, încât să fie imun la consecinţele unor crime? întrebă Rainbow.

— În mod sigur, n-a fost original, declară Peter cu cinism. A mai fost făcută şi de alţii, uneori mai bine.

— Presupun că tata a scăpat de orice suspiciune şi se poate întoarce în Parlament, spuse Iris, ştergându-şi lacrimile.

— Doamne, nu cred că voi trece vreodată peste asta, clătină din cap Rainbow, trecându-şi mâinile prin păr. Acum ştiu de ce era atât de supărat Marcus în ziua în care ai fost cu Alphonse să culegi crenguţe de lavandă, îi spuse ea lui Marieth. Cred că şi-a imaginat că te-a atacat. A plecat de acasă ca o furtună.

Tânăra femeie se lăsă pe spate pe scaun, fixând tavanul.

— Doamne! exclamă ea brusc. Dar cine l-a atacat pe Alphonse? Inspectore, aşteaptă, strigă ea după bărbaţii care ajunseseră la uşă.

— Stai, Rainbow, o opri Peter. Lasă-l pe inspector să plece. Ştiu ce s-a întâmplat.

— Ştii? îl privi ea cu ochi mari.

— Da, inspectorul ne-a explicat cum a făcut, spuse el, luând vătraiul de lângă şemineu şi ridicându-l deasupra capului. S-a lovit singur cu un băţ greu. A fost găsit în apropiere, fără amprente, desigur. S-a lovit destul de puternic încât să curgă sânge, dar n-a fost niciun pic inconştient. E destul de uşor să te prefaci şi, când medicul a sosit, şi-a recăpătat cunoştinţa într-un mod miraculos de convenabil. Oricum, nu l-ar fi putut păcăli pe doctor. Asta este.

— Fir-ar să fie! şuieră Rainbow, uluită.

Capitolul 10

Sosirea dimineţii de sâmbătă aduse o stare de tristeţe asupra lui Marieth. Pentru prima oară de la sosirea ei, în urmă cu ceva timp, micul dejun fu servit în sala specială, numită „Sala Micului Dejun”, şi nu în pat, ca de obicei.

Pe mese fusese aşezată o largă varietate de feluri de mâncare din care se putea alege. Cana cu cafea fierbinte era primul ei interes. Aşteptă liniştită până când Tom îi turnă în ceaşcă.

Marieth stătea lângă ambasadorul Corbelles.

— Marieth, dacă vii vreodată la Londra, trebuie neapărat să stai la noi, îi spuse el. O să-ţi scriu adresa înainte de plecare.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea cu căldură.

Prietenia cu aceşti doi oameni era prea strânsă, încât i-ar fi părut rău să se încheie odată cu plecarea de la Tallagera.

Peter era îmbrăcat şi nerăbdător să plece. Rainbow se aplecă spre el, tachinându-l ca de obicei:

— Hm, trebuie s-o cunosc pe această prietenă a ta, Pete.

— O s-o cunoşti, desigur... Asta dacă mai vorbeşte cu mine, râse el.

— Păi nu i-ai dat un telefon, prostănacule?

— Ba da, dar n-a fost prea prietenoasă, mai ales pentru că aveam o întâlnire fixată pentru joia trecută. Aşadar, poţi sau nu s-o întâlneşti. Presupun că foarte multe vor depinde de cât de mult farmec mai am.

Micul dejun luă sfârşit şi toată lumea se adună în salon pentru câteva minute, pentru a-şi lua rămas-bun în linişte.

Tilly era strălucitoare, iar ochii îi luceau ca două stele; râsul ei răsuna puternic, fără urmă de frică. Tallagera era din nou o casă fericită.

Bagajul era deja încărcat în portbagajul maşinii lui Quent, iar Patrick deschise uşa pentru ambasador şi soţia lui. Cei doi Corbelles păşiră înăuntru. Peter se aşează în faţă, lângă

şofer. După multe sărutări şi îmbrăţişări, autoturismul se puse în mişcare.

— Quent, anunţi tu să mi se aducă maşina? întrebă Tilly. Voi pleca în curând. Asta a fost cea mai fenomenală săptămână din viaţa mea. Cu toate astea, îmi pare rău că ia sfârşit şi trebuie să mă întorc la caii mei. O să ne mai vedem cu toţii, nu-i aşa?

John aduse maşina lui lady Grant-Montgomery şi puse valizele în portbagaj. Înainte să urce, femeia se îndreptă spre Marieth.

— Trebuie să-mi faci o vizită, spuse ea. Sunt nişte ţinuturi minunate, pe jumătate sălbatice.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Se îmbrăţişară, iar Tilly urcă în maşina ei roşie. Cu un semn din mână, luă o curbă strânsă pe lângă un grup de rododendroni şi dispăru. Numai zgomotul maşinii mai tulbură o vreme liniştea peisajului.

— Numărul nostru se împuţinează văzând cu ochii, nu-i aşa? oftă cu regret Quent. Sper că nu vrei să ne părăseşti şi tu, aruncă el o privire plină de speranţă spre Marieth.

— Îmi e teamă că trebuie să plec mâine, răspunse ea cu tristeţe.

— Şi de ce, mă rog? întrebă gazda, cu o privire nemulţumită.

— E timpul s-o fac. Trebuie să mă duc acasă.

Marieth şi-ar fi dorit să-i ofere lui Quent un răspuns mai bun. Bărbatul ştia cu siguranţă că pleca din cauza lui Marcus.

Rainbow era ciudat de tăcută. Mergea încet pe alee, privindu-şi picioarele. Iris şi Nicholas intraseră deja în casă.

— E destul de singuratic, nu-i aşa? spuse Rainbow, ridicând privirea spre iubitul ei.

— Cam aşa, fu el de acord.

— Să ne întoarcem la normalitate nu va fi deloc uşor, continuă ea gânditoare.

— E întotdeauna trist când prietenii pleacă, interveni Marieth, dar te vei obişnui curând să stai fără ei. Numai că trebuie un pic de timp.

Marieth ştia că prietena ei va fi tristă când va trebui s-o părăsească. Când intrară în hol, tânăra femeie se scuză, spunând:

— E cazul să încep să-mi fac bagajele. Ne vedem ceva mai târziu. Când ajunse în apropiere de camera ei era atât de emoţionată, încât abia reuşi să nu izbucnească în plâns înainte de a deschide uşa. O bătaie în uşă o anunţă pe Mae, care intră fără să aştepte răspuns.

— Lordul Marth s-a gândit că poate aveţi nevoie de un ajutor la împachetat, spuse ea.

— Oh, nu! Mulţumesc, Mae, dar mă pot descurca singură, răspunse tânăra femeie, dorind să rămână singură.

Până la urmă, această excursie s-a dovedit nefastă, îşi spuse ea, în timp ce scotea din dulap rochia pe care o purtase la bal. Fusese mai mult decât nefastă pentru Veronica.

Biata Veronica şi bietul Alphonse! Două persoane animate de ambiţii, care au ajuns în mari probleme, atât de inutil! Marieth îşi aminti ce spusese Marcus în seara în care o condusese acasă la el: „Veronica nu era una dintre cele mai drăguţe persoane din lume”.

Tânăra femeie nu înaintă prea mult cu împachetatul. Până acum, singurul lucru pe care-l scosese din dulap fusese rochia de bal. Încercă un ultim efort, să pună câteva haine în valiză fără să fie distrasă de gândurile care-i zburau la întâmplare prin cap. Dar îi tot dădeau târcoale, ca nişte spectre transparente şi, cu rochia în braţe, se aşeză pe marginea patului, visând cu ochii deschişi la Marcus.

După o sumă de eforturi îndelungi şi concentrare, reuşi să-şi pună toate lucrurile în bagaje. Îşi dădu părul de pe faţă cu degetele şi se uită în jur să vadă dacă a uitat ceva. Satisfăcută că nu uitase nimic, îşi dădu cu ruj şi coborî la

parter, în căutarea lui Rainbow.

— Ai terminat? o întrebă aceasta, în clipa în care deschisese uşa bibliotecii.

— Da, cred că da, răspunse ea.

— Îmi e teamă că masa de prânz şi cina vor fi mai liniştite decât ne-am obişnuit. Quent a plecat la Dublin. Îi va întâlni pe Marcus şi pe inspectorul O'Leary. Vai, ce-mi lipseşte restul lumii! oftă Rainbow.

— Marcus, murmură prietena ei. Nici măcar n-a încercat să dea un telefon.

— Apropo, o să fim singure la masa de prânz, interveni repede Rainbow.

— Vrei să rămânem aici?

— De ce nu?

Marieth era mai degrabă încântată să aibă o masă liniştită. Totul fusese foarte măreţ, dar uneori ai nevoie de momente de singurătate, în care să te reculegi.

După masă, cele două femei se plimbară prin apropiere, urmând o potecă pietruită ce ducea la un pod de lemn; un pârâu repede izvora de sub stânci şi se rostogolea la vale. În drumul lor, întâlniră câţiva oameni care lucrau pământurile lui Quent. Erau prietenoşi şi le salutară cu căldură.

— Îmi pare bine c-am văzut şi această parte a domeniului înainte să plec, spuse Marieth.

— Sper că te vei mai întoarce, o ironiză prietena ei, surprinsă de melancolia din voce.

— Şi eu sper, Rainbow… şi eu sper.

— Îmi pare bine să aud acest lucru. Pentru o clipă, a sunat de parcă nu te vei mai întoarce niciodată. Sper că ne vei vizita destul de des.

— Rămâne de văzut cât de des, râse Marieth. Rainbow îşi puse mâinile pe spate.

— Am început să obosesc, spuse ea. Vrei să ne întoarcem?

— Da, sigur.

Marieth încercă să memoreze peisajul din jurul ei, ca să aibă un colţişor liniştit unde să se retragă când îi va fi greu.

Drumul înapoi nu păru să ia la fel de mult. Când intrară în holul castelului, Tom le anunţă că lordul Marth nu va ajunge în această seară la cină şi că lady Iris şi lordul Beardsley vor lua cina la Dublin, la mama celui din urmă.

— Asta înseamnă că vom fi din nou doar noi amândouă, spuse Rainbow. Oh, Doamne, Quent deja vine acasă târziu şi nici măcar nu ne-am căsătorit!

— Arată promiţător! o ironiză prietena ei.

— Da, asta constat şi eu, se strădui tânăra femeie să pară jignită, dar izbucni în râs. Ce să facem?

— Dacă îţi convine şi ţie, eu aş dori o gustare uşoară şi să mă duc repede la culcare, spuse Marieth. Mâine voi avea o zi foarte lungă.

— Dacă insişti să pleci mâine, presupun că n-am ce face, declară Rainbow cu solemnitate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rainbow, mă voi întoarce, iar tu şi Quent puteţi oricând să mă vizitaţi la New York. Este secolul vitezei, draga mea, nu sunt decât şase ore de zbor. S-au terminat zilele vapoarelor cu aburi.

— Presupun că ai dreptate, zâmbi prietena ei, apoi rămase gânditoare, întinzându-şi picioarele lungi pe canapea.

— În acest caz, n-are rost să facem scene, nu-i aşa? o certă Marieth.

— Cred că nu. O să-i spun lui Tom că vom lua cina în bibliotecă. Mă simt într-un fel abandonată, oftă Rainbow, strecurându-se afară.

„Dar eu cum crezi că mă simt?” îşi spuse Marieth în gând.

Îşi petrecu cea mai mare parte a nopţii alunecând între vis şi trezie. Numai pentru câteva clipe alunecă în vise tulburi, – vise care o duceau dincolo de uşi de ceaţă unde

stătea Marcus, dar când încerca să-l atingă, el se îndepărta, fără să spună vreun cuvânt.

Noaptea trecu greu, dar dimineaţa sosi prea repede. Marieth nu se simţea în stare să înfrunte plecarea din Irlanda. Făcu o baie cu apă rece, dorind să-şi recapete energia şi stropind obrajii palizi şi ochii sub care se desenau cearcăne adânci.

Se îmbrăcă şi aruncă o privire în oglindă. „Arăt îngrozitor”, îşi spuse ea, clătinând din cap.

Auzi o bătaie la uşă şi Mae intră, fără să aştepte răspuns.

— Am venit să vă ajut să vă pregătiţi, spuse ea. John va veni să ia bagajele. Iar lady Whittley vă aşteaptă în salon.

Marieth coborî s-o vadă pe Rainbow.

— Rainbow, spuse ea, am nevoie de nişte plicuri, ca să las ceva pentru servitori, spuse ea.

— O să-ţi fac rost de ele. Putem să luăm micul dejun, apoi să plecăm.

— Unde este Quent? întrebă tânăra femeie, surprinsă că nu-l văzuse stând ca de obicei lângă prietena ei.

— A plecat devreme, răspunse aceasta. O să-l întâlnim la aeroport. Ştii bine că n-o să te lase să pleci fără să-ţi spună rămas-bun.

Servitorii aşteptau în holul de la intrare, ca s-o salute. Marieth era foarte emoţionată de acest semn de afecţiune din partea oamenilor care-i serviseră cu atenţie şi bună dispoziţie pe oaspeţii lordului Marth.

Patrick o aştepta lângă maşină. Îi ţinu uşa deschisă, iar ea urcă.

— Ce dimineaţă frumoasă! exclamă Rainbow, urmând-o. Am plecat destul de devreme, aşa că poţi conduce încet, Patrick. Doamna Clair va putea astfel să arunce o ultimă privire meleagurilor irlandeze. Poate că frumuseţea lor o va face să se întoarcă repede la noi.

Patrick zâmbi şi răspunse:

— Da, doamnă.

— Nu mi-am luat rămas-bun de la Iris şi de la Nicholas, îşi dădu seama deodată Rainbow.

— Este în regulă. Vor fi la aeroport cu Quent. Cred că această poveste cu Alphonse a luat sfârşit, iar Iris, ca una dintre victimele lui, va trebui să apară la proces.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat, oftă Marieth.

— Nu e chiar gata. A mai rămas procesul, răspunse Rainbow, privind pe geam şirul de copaci, în timp ce maşina urma drumul pietruit.

Prietena ei îşi aminti prima zi în care urmaşe acelaşi drum, împreună cu Cleary. Atât de multe se întâmplaseră de atunci, dar copacii arătau la fel, mătăsoşi şi verzi, aplecându-se peste drum. Zidurile acoperite de iederă arătau la fel. Patrick părea că strecoară maşina la câţiva centimetri de ele. Tânăra femeie oftă adânc.

„Ce diferit este drumul de întoarcere, oftă ea. Atunci eram plină de speranţe, acum sunt copleşită de disperare. Lucrurile vin şi pleacă foarte repede. Este într-adevăr secolul vitezei”. Oftă din nou, clătinând din cap cu cinism.

Ţinutul înverzit rămăsese în urma lor, locul lui fiind luat de clădiri din cărămidă. În locul zonei rurale se instalau suburbiile Dublinului.

Patrick întoarse maşina pe drumul Tarmac, ce ducea spre aeroport. În câteva minute ajunseră şi fură întâmpinaţi de portar. Funcţionarul din faţa ghişeului de bilete era foarte prietenos:

— Ah, nu plecaţi din Irlanda, spuse el. Mai rămâneţi, spuse el, în timp ce verifica biletul de avion.

Îi restitui biletul, împreună cu numărul locului şi cu tichetul de bagaje.

— Dar, dacă tot trebuie să plecaţi, continuă el, întoarceţi-vă curând.

— Vă mulţumesc, sunt sigură că vă voi urma sfatul, îi întoarse Marieth zâmbetul.

Marieth şi Rainbow se aşezară la coadă, mişcându-se

încet spre poarta de îmbarcare.

— Vrei să-i spui tu lui lady Anne rămas-bun din partea mea? o rugă Marieth pe prietena ei. În condiţiile pe care le ştii şi tu, am crezut că e mai bine să nu dau telefon.

— O să-i spun, promise Rainbow.

— Mulţumesc. Apreciez foarte mult ceea ce faci pentru mine, Rainbow.

— E în ordine. Pe mine nu mă deranjează, dar ştiu că Anne va fi foarte dezamăgită.

Patrick aştepta în apropierea porţii s-o ducă pe Rainbow acasă. Ea părea neliniştită, aruncând priviri dese spre intrare.

— Sper că Iris şi Quent ajung înainte de plecarea avionului, observă Marieth, puţin agitată.

— Şi eu, răspunse prietena ei, neatentă.

Marieth îşi privi ceasul, apoi ridică privirea spre cel mare de pe aeroport.

— Crezi că vor ajunge? întrebă ea.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, au reuşit deja, răspunse prietena ei.

Părea că grijile de ceva mai devreme o părăsiseră în totalitate. Ridică braţele, făcând un semn.

Marieth ridică privirea, sperând să-i vadă pe Quent, Iris şi Nicholas, dar în locul lor zări un bărbat blond şi înalt, care înainta cu paşi mari. Clătină nedumerită din cap, sigură că ochii încep să-i joace feste.

În cele din urmă, Marcus ajunse lângă ele.

— De ce-ai întârziat atât de mult? se răsti Rainbow.

— Inspectorul O’Leary, răspunse el scurt, apoi se întoarse spre Patrick. Ia-i bagajele înapoi.

Patrick privi de la Marieth la Marcus, fără să ştie ce să creadă.

— Dă-le jos! insistă bărbatul.

Marieth rămase nemişcată, fixându-l cu o privire nedumerită.

— Să mergem, draga mea, spuse el.

— Marcus! Ce crezi că faci? întrebă ea în cele din urmă, după ce-şi recuperase vocea.

— Îl pun pe Patrick să ducă bagajele la Tallagera, unde vei sta câteva zile, până când mama şi tatăl tău ajung de la New Orleans. Mama deja le-a dat telefon. O să facem o nuntă în toată regula, dar trebuie să se desfăşoare repede, pentru că nu vreau să risc să fugi din nou.

— Marcus, trebuie să iau un avion, spuse ea, fără să înţeleagă ce spusese. O să mă faci să pierd avionul!

— N-o să iei niciun avion, răspunse el calm.

— Marcus, este prea mult! exclamă ea, neştiind ce să spună.

El făcu câţiva paşi spre ieşire, apoi se întoarse şi o privi. Tânăra femeie era încă nemişcată. În cele din urmă, se întoarse la ea.

— Draga mea, şopti el, nu-mi pot imagina Irlanda sau pe mine fără tine.

Punându-i mâna în jurul taliei, o trase spre el şi o sărută cu pasiune. Braţ la braţ, se întoarseră spre maşină şi de acolo spre Tallagera. Curând, urmau să se stabilească la „Fleur de Mer”.

Sfârşit